

Јованка Симић

Гордана Бурђебућ Димић

Едиција Позоришни звоници

1. *Ејон Савин*, Дејан Пенчић Пољански,
СНП, Нови Сад, 2011.

2. *Дејан Мијач: Новосадске (и друге)
године*, Даринка Николић,
СНП, Нови Сад, 2017.

3. *Љубослав Мајера, редитељ*,
Александар Милосављевић, СНП,
Нови Сад, 2019.

4. *Рагуле Бошковић: Уметносћ
илакиса (1981–2019)*,
Владимир Митровић, СНП,
КЦ „Милош Црњански“, Нови Сад, 2020.

5. *Мирослав Чанјаловић: певач-глумац*,
Немања Совтић, СНП, Матица српска,
Завичајно удружење „Гламочко коло“,
Нови Сад, 2021.

6. *Стеван Баја Гардиновачки,
позоришни глумац и Госјодин*,
Александар Милосављевић,
СНП, Нови Сад, 2025.

7. *Гордана Ђурђевић Димић, Вредело је*,
Јованка Симић,
СНП, Нови Сад, 2025.

Јованка Симић

Гордана Бурђевић
Димић

Вредело је

Нови Сад, 2025

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ДРАГАНА МИЛОШЕВИЋ, в. д. управника

Уредник издавачке делатности СНП-а / ЛАСЛО БЛАШКОВИЋ

Лектор и коректор / САНЕЛА МИЛЕНОВИЋ

Фотографије / Приватна архива породице ДИМИЋ

Архив Српског народног позоришта

Архив Народног позоришта „Тоша Јовановић“, Зрењанин

Аутор фотографије на корицама / МИОМИР ПОЛЗОВИЋ (из представе *Евџеније Оњегин*)

Прелом и дизајн корица / АНА РАДУЛОВИЋ

Штампарија BIROGRAF COMP d.o.o, Земун

Тираж 300

165. сезона 2025/2026.

www.snp.org.rs

Град Нови Сад

Пројекат финансиран уз подршку Града Новог Сада

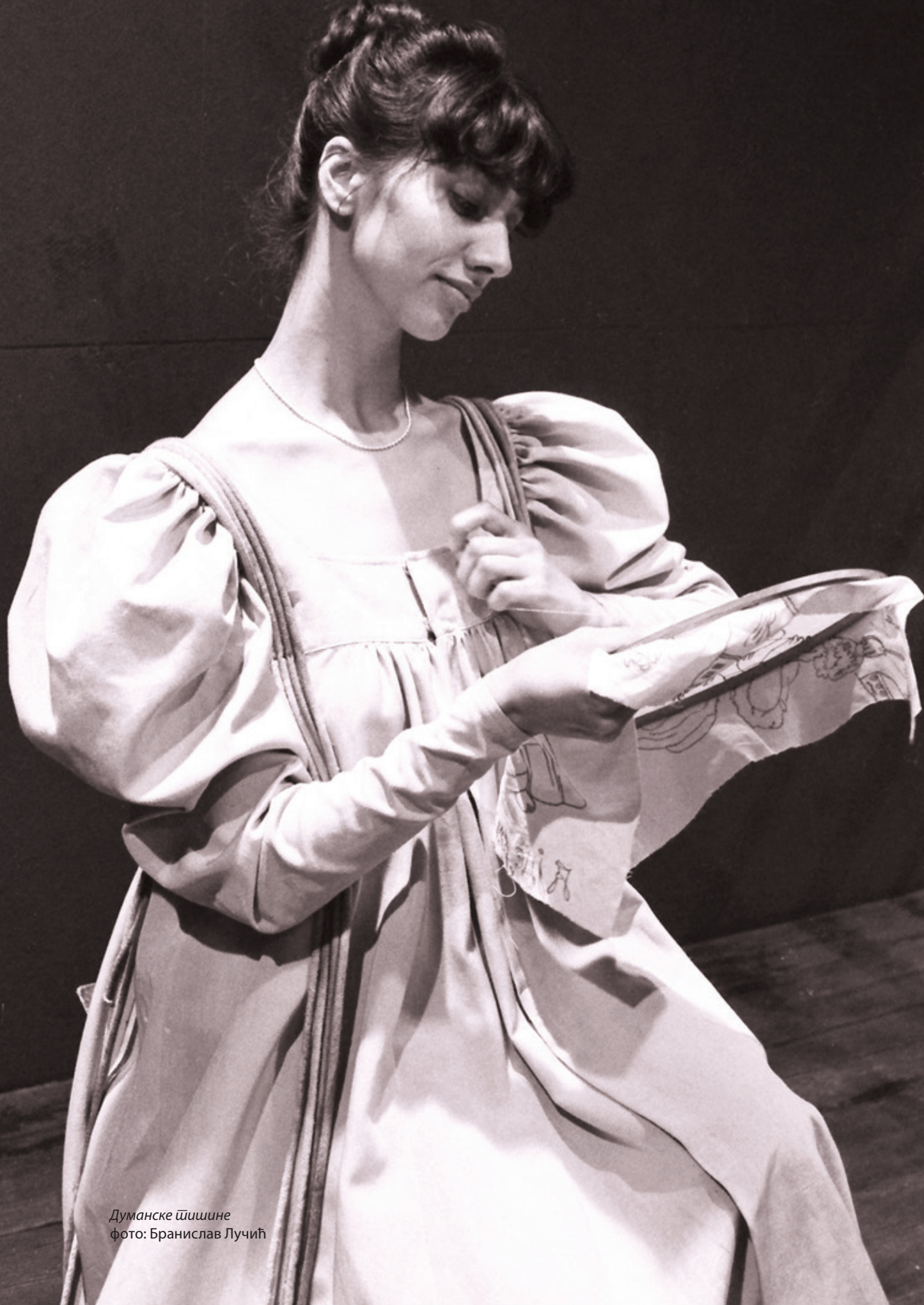
Гордана Бурђевић
Димић

Први интервју за лист *Позориште*, 1986.
фото: Бранислав Лучић

Садржај

Пут којим глумци ређе иду.....	8
Вида Огњеновић: Живот између позоришта и тишине.....	10
Гордана Ђурђевић Димић: МОЈА ПРИЧА.....	15
Позориште као прибежиште, светилиште, лечилиште.....	15
Позоришна остварења.....	32
Улоге у Српском народном позоришту.....	32
Улоге у осталим позориштима.....	38
Филм и телевизија.....	40
Радио-драме или Глас је моћно оружје глумца.....	43
Драме – Радио Нови Сад.....	43
Остале радио-драме.....	44
Драмске минијатуре.....	45
Сцена 13.....	46
ТВ Нови Сад / РТВ Војводине: Културно-уметнички и забавни програм.....	46
Лицем у лице са својим ликовима.....	47
О Десанки и Лотики.....	72
Реч критичара.....	76
Деценија прва (1986–1996).....	77
Деценија друга (1996–2006).....	91
Деценија трећа (2006–2016).....	103
Деценија четврта (2016–2025).....	106
Критичари о улогама у осталим позориштима.....	110
Реч редитеља.....	114
Харис Пашовић: Фанатични поданик глуме.....	114
Кокан Младеновић: Гордана или о неочекиваном.....	118
Невена Јанаћ: Моја драга Фелиса.....	120
Александар Божина: Сећање на Август, 2017.....	122
Ана Томовић: Глумица за светску поделу.....	125

Думанске џишине
фото: Бранислав Лучић

Реч глумаца	127
Мира Бањац и Гордана Ђурђевић Димић – деценије пријатељства.....	127
Миодраг Петровић: Дотакла све врхове и остала човек.....	131
Тијана Максимовић: Ликове доводи до савршенства.....	134
Александра Плескоњић: Непоновљива мистерија	135
Александар Гајин: Та њена глума заносна	136
Јелена Матијашевић: Глумица и Мајка.....	137
Ивана Вукчевић: Може да глуми и телефонски именик.....	139
Јелена Стајковац: Обична у својој необичности	141
Реч театролога.....	142
Александар Милосављевић: Глумица коју је дотакла божја рука	142
Зоран Максимовић: Искра театра у погледу Гордане Ђурђевић Димић.....	145
Лука Кеџман: Пустила нас у рајску башту.....	148
Награде	151
Српско народно позориште.....	151
Стеријино позорје.....	151
Остале награде.....	152
Награде – Образложења – Беседе захвалности	154
Добричин прстен	164
Интервјуи	168
Нови чланови драме: Трагање за глумачким изразом	168
Глумац је и песник и песма	172
Црви с роговима	175
ТВ јунак: Глумац је отелотворен свет	180
Глумци имају вишак енергије и радости.....	183
На чивилуку чекам своју прилику.....	186
Словенима се оспорава право на постојање	189
Радост игре	192
Горданине деценије.....	203
ДЕКАДА I	203
ДЕКАДА II.....	204
ДЕКАДА III	204
ДЕКАДА IV.....	204
Библиографија.....	205

Пуџ којим њлумци ређе иду

Живот је тежак... Чувена прва сентенца М. Скота Пека, аутора планетарног бестселера „Пут којим се ређе иде“, који сам читала давне 1997. године, израња ми пред очима непозвана и у деликатном тренутку. Мучим се са почетном реченицом (кључном – верују писци и новинари) за монографију о Гордани Ђурђевић Димић, првакињи Дrame Српског народног позоришта. Повод је високо јубиларан – четрдесет Горданиних година на сцени матичног театра.

Без сумње, живот јесте и леп и тежак, а није лако написати ни монографију. Горданину (и моју) прву. Али зашто ме баш сада „прогањају“ Пек и његов „Пут“... Случајност?

Гордана Ђурђевић Димић не верује у случајности. Сматра да је универзум за сваког од нас исцртао животну путању и пре нашег рођења, припремивши нам и одређене дарове. Ако пак правилно ишчитавамо знакове крај тог пута, а небеске дарове развијамо и делимо са другим људима, ми се заправо одужујемо – свевишњем, себи, онима које волимо и који воле нас. Дужни смо то и самом животу. Гордана управо то чини са својим глумачким даром. Негује га, развија, искушава му границе... И до последње емоције га поклања љубитељима позоришта. Пут којим се ређе иде друго је име за њену каријеру.

У позориште се заљубила већ као седмогодишњакиња. Неопозиво. У основној школи је глумила у пригодним представама, а једну је и режирала. Њен урођени сценски шарм, додатно обогаћен грациозним покретима у балетској школи, први је препознао чувени професор Јовине гимназије Димитрије Зекавица.

Потом је изврсни глумац, редитељ и професор Академије уметности у Новом Саду, Бранко Плеша, филигранским методама, из дубине Горданиног сировог талента извукао високи сјај достојан најблиставијег драгуља. Поставио је путоказе њеној професионалној путањи. Учио је Гордану и њене колеге са класе да глумац не треба да се секира за целину представе. То је брига редитеља. На глумцу је да посвећено „плеви свој део баштице“.

После Академије, Гордана је четири године у театру „Промена“ код иновативног Хариса Пашовића наставила да „плеви“ глумачку баштицу. Да учи како се глума не глуми већ – живи. До данас ништа није променила у припремном ритуалу за нову улогу. Мада би редитеље, публику, па и критику, могла да шармира картом искуства, њој то није својствено ни у четрдесетим годинама каријере. Улогу, добрано већ осмишљену код куће, и данас у позориште доноси на прво читање. Колеге знају да ће она, најчешће једина, доћи већ добрано урођена у своју улогу и тим гестом целом ансамблу улили потребну дозу почетног самопоуздања.

Четири Горданине деценије на сцени матичног позоришта, преобликоване у бројке, речити су сведоци импозантне каријере: 57 улога на сценама СНП-а, 18 у театрима у Суботици, Зрењанину и Крушевцу. Готово свака друга њена рола овенчана је барем једном наградом. До данас укупно 31 признање. Одиграла је и 33 улоге у филмовима и ТВ серијама, двадесетак у радио-драмама...

Њено име је одавно синоним за сценску истину и дубоку емоцију у најразноврснијој галерији карактера – од луцкасте Десанке у трагикомичној причи, испричаној на клупи у парку, до Ђуке, брижне и пожртвоване мајке генијалног Николе Тесле. Горданин глумачки опус својеврсни је буквар и путоказ будућим нараштајима глумца. А она је бирала пут којим се ређе иде.

Ни монографија којом се Српско народно позориште првакињи своје драме одужује за четвородеценијску посвећеност, сплетом низа околности, није имала уобичајену путању.

Почело је уочи лета 2023. године. Тадашњи управник СНП-а, др Зоран Ђерић (22. јун 1960 – 8. новембар 2024), уочио је да се Гордана Ђурђевић Димић приближава крају професионалне каријере у матичном театру, те да би јубилеј ваљало заокружити књигом.

Захвалност што је ова монографија најзад пред читаоцима у првом реду дугујем Гордани, која је сматрала да су четврт века нашег познанства и моје новинарско искуство довољан залог за „поштену биографску књигу“ о њеном позоришном животу. Била је све време стрпљив, изванредан сарадник. Разрешавала је све моје успутне недоумице у вези са улогама, датумима, фотографијама, наградама... Баш као и чланови њене породице – супруг Жарко и синови Мирко и Стефан – Димитрије.

На драгоценим саветима захваљујем Невени Јанаћ, Соњи Видаковић Савић, Ласлу Блашковићу, Ани Радуловић, као и Весни Крчмар, која ми је притекла у помоћ са личном документацијом о Гордани. Велико хвала на додатној грађи и Музеју позоришне уметности Србије у Београду.

О несвакидашњем Горданином дару и беспоштедној посвећености глумачкој мисији, свих ових деценија, похвално су говорили редитељи, театролози, колеге глумци, новинари, фотографи... На вест да је монографија започета одушевљено су се одазивали писаним освртима на најзанимљивије детаље њихове сарадње. И њима дугујем велику захвалност.

Главна јунакиња ове књиге, на крају, осврнула се на сваку од четири своје професионалне декаде. Анализирала их је са њој својственом нијансом дубоке искренности, благе сете, искрене самокритике и допадљивог хумора. На крају је закључила: „Вредело је“.

Мало је вероватно да постоји истинитији, сажетији, а речитији наслов за монографију о Гордани Ђурђевић Димић.

Јованка Симић

Живої између позоришта и шишине

Вида Огњеновић,
редитељ, драмски писац и књижевник

„Да је на енглеским сценама досад одијрала њолике улоге, била би међу глумачким њлемсјвом, Дама (енг. Dame)... Но она је одлучила да буде Првакиња нашеј глумишћа.“

Глумица Гордана Ђурђевић Димић је вероватно већ при првим сценским корацима схватила да је глума неутаживи порив за истраживањем сложене машинерије живота и човекове улоге у њему, а да је сценска игра једно од моћнијих средстава за ту изазовну

авантуру. Зато се упутила у тај замамни свет у којем се за аутентичност отимају вид и привид, темељ и надградња, стварно и надстварно, видљиво и скривено. Сценски кораци су се претворили у премијере и репризе, у сезоне и године, њено глумачко искуство се богатило.

Свет игре се пред њом отварао својим чудесним шаренилом, али и искушењима и смелим сном о досезању немогућег. На сцени је све могуће, тврде оптимисти. Да, све осим немогућег, тврде разумни. Ко се једном отисне у живот том стазом, њему више компас за простор није потребан, он сам ствара све координате и правце свога путовања.

Гордана Ђурђевић Димић је за то и пример и доказ. Од оних је хистриона који на путу глуме никад нису узмицали пред непознатим. Није горда Гордана себи дозвољавала онај, варљиво лакши, већ испробан приступ којем се зна исход. Напротив, смело је бирала најмање истражен простор, најређе коришћена средства, сасвим неочекиван начин. Крчила је пут кроз, на око, непроходан терен, није признавала ограде, нити су је плашила апстрактна питања апсурдних ситуација, или замршени предели људских односа. Од почетка је испитивала и доказивала моћ креативне енергије, а порицала је и одбијала све пречице кроз разна спољна помагала. Остала је монашки доследна принципима неограничености сценске игре. За њу глума није лака шарада, нити надобудна илустрација. Најмање је лако шверцовање папирнате осећајности, или пропагандне галаме.

Глумица Гордана Ђурђевић Димић се, по свему судећи, за улогу и идеје које заступа опредељује првим читањем текста. Судећи по њеним расправама на почетним пробама, чини се да њу као глумицу највише занимају они, на први поглед, неподатни и неглумљиви текстови. Они којима је потребна глумачка посредна енергија, који вапе за одгонетањем емотивног исходишта мисаоног тока дијалога. На такве се текстове глумица Гордана Ђурђевић Димић баца као оран дрвосеча на једва проходну шуму.

Мефисто је Фаусту обећао да ће, ако му преда душу, бити као бог, спознаће и зло и добро и владаће њима. Звучи као да га је позвао да буде глумац, јер шта је глума него игра којом се искушавају и зло и добро и усхићења и падови и открића и промашаји и победе и порази, а шта је глумац него играч који, као Гордана Ђурђевић Димић, свим тим сценским искуством суверено влада.

Гордана Ђурђевић Димић је на сцени и на екранима одиграла читаво сазвежђе улога. Прошла је кроз репертоар од антике до дела својих савременика. Наносила се краљевских кринолина, дијадема и китњастих сунцобрана, али је аутентично изгледала и у домаћичким безобличним хаљинама и џемперима. Играла је газдарице и њихове служавке, играла даме и куварице и Стеријанске успијуше и интелектуалке, луцкасте грофице и прерушене императорке. Играла је и варалице и преварене, играла жртве и насилнице. Играла у ентеријерима са стилским намештајем, на модерним платформама, празној сцени, на отвореном, у природи. У једној представи је подучавала девојке из бољих кућа лепом понашању и бонтону, а у другој смо је гледали како из залета ускаче у улични контејнер за отпатке.

Дуга је и разнолика колона њених улога у позоришту и на екранима. Одиграла је читав салон отмених дама, чудних и необичних жена из високог друштва, племкиња с титулама и бурним искуством, али и ништа мање бројну групу мученица, из народа, опхрваних недаћама и промашајима. Играла је жене које су обележиле своје време, али и оне које је њихово време прегазило. Наступала је у улогама историјских личности о којима се много тога знало, а одлично се сналазила и као анонимна и измишљена савременица. И све је те жене из различитих времена, делова света, као и положаја на друштвеној

лествици, стварала с пуном креативном пажњом, с удубљивањем пажљивог тумача, који настоји да ништа не превиђа али ни да преиграва.

Њој се не може десити да у трку за ефектом затрпа неку, само на површан поглед, неважну нијансу, која, у добром глумачком учинку као што је Горданин, баца другачије светло на личност о којој је реч. Њен рад на улози је заиста најсличнији раду алхемичара, односно томе што ми знамо о том поступку из описа њихових савременика. Ту је, по свему судећи, најважније било стрпљиво одмеравање, уз пуну, минуциозну пажњу на пропорције, квалитет састојака и лагани начин састављања смесе. Ни пребрзо, ни много споро... Тачно како треба. Кад он, алхемичар, сам осети глаткоћу масе тада је прави час сједињавања, све с пуним поверењем у састав и у жарком хтењу и нади да ће резултат коначно бити злато.

Тако и Гордана, најпре глумачки ужурбано, тражи и сабира појединости о лику и радњи у сцени. Затим размишља о избору речи, о жаргону личности коју игра. Одређује њене говорне особине, навике, узречице, брзину изговора, акценат. И све то примењује у сценском понашању. У договору са партнером поставља тон и темпо дијалога, послушкује, подешава изражајност према току радње у том делу представе. За њу се проба не завршава кад и њена сцена. Она силази у салу и прати рад на деловима који следе, у којима она не учествује. Настоји да послушне општи тон представе, да би усагласила свој начин и стил игре.

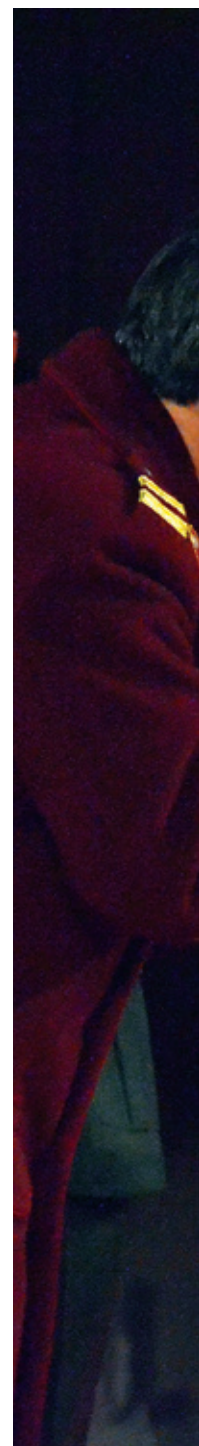
Да је отишла у оперске певачице, а могла је, била би Дива. Да је на енглеским сценама досад одиграла толике улоге, била би међу глумачким племством, Дама (енг. *Dame*), па би јој на венчању уручили краљевски поклон, златан накит. Но она је одлучила да буде Првакиња нашег глумишта. Као и Фауст, или као и сваки глумац, спознала је и добро и зло, и сценски и стварно, и тако унапредила своју уметничку личност.

Кроз своје улоге уверљиво преноси идеје многих писаца, редитељских замисли и драмских ликова, најчешће сасвим различитих од ње. Труди се да их спозна и представи што убедљивије. Игра и кад јој није до игре. Игра и кад то није баш сасвим њена игра. И сваким изласком на сцену, с радошћу брани широки опсег своје емоционалне интелигенције, која је витални нуклеус глумачког резултата.

Не одаје да је посустала ни кад заиста посустане. Брани се ћутањем и смехом, наизменично. Верујем да то издржава ронећи на дах и кроз бистру и кроз мутну воду наше позоришне и друштвене стварности. Чувајући се од шаблонизације, у свом раду не понавља средства нити поробљава драмске ликове у своје извођачке финте и досетке. Ниједну наредну улогу не треба водити утабаним стазама неподношљиве лакоће играња, то је њен уметнички принцип.

Не дели улоге на велике и мале према броју сцена у којима се појављује, ни дужини реплика које треба да изговори, као што то чине деца у својим приредбицама. Уместо тог разбрајања, она настоји да од сваке, па и најмање улоге, својом игром направи велику. И у томе успева може се рећи без изузетка. За то је већ добила и многа званична признања, а највише су је у то уверили њени гледаоци својом оданошћу.

Данас је већ уобичајено да гледалачка већина својим аплаузом плебисцитарно истиче да је главна улога у комаду она коју игра Гордана Ђурђевић Димић, без обзира на важност лика у драми. Иако знамо да је аплауз део важног дијалога између глумца и његове публике, њу те изјаве љубави раздраганог гледалишта нису завеле у наследне слабости хистрионског нарцисизма, који се не само подразумева, него се штавише сматра градивним делом самог бића глуме.

И ову глумицу, наравно, аплауз весели и усхићује, сматра га лепим поздравом, изразом непосредног расположења и добре воље публике. Очекује га, као и сви глумци, али ипак доследно избегава да самољубиво извирује иза сваке маске и улоге. Нису је у томе поколебали ни френетични аплаузи, ни речите похвале критичара, ни букети обожава- лаца, ни бројне награде, ни првачке титуле, а свега је тога било и биће. Ипак по њеном мишљењу: улоге су улоге, а глумица је, глумица је глумица, Гордана Ђурђевић Димић.

Сеобе: Небојша Дугалић (Павле Исаковић)
и Гордана Ђ. Димић (Елисавета Петровна)
фото: Миомир Ползовић

Гордана Ђурђевић, Беоцин (1964)
фото: архива породице Димић

Гордана Ђурђевић Димић: МОЈА ПРИЧА

Позориште као прибежиште, свећилиште, лечилиште...

Кафе-бар с полегом на здање Српској народној позоришћу у средишту Новој Сади, има сјајус културне оазе уметничких душа. Тај кућак бира и Гордана Ђурђевић Димић за наше прво виђење на задану тему – монографија, прва посвећена њој, поводом четрдесет година уметничкој ради у СНП-у.

– Прва монографија? – питам, несиурна у подашак који сам тек недавно сазнала и који ме је немало изненадио. Гордана је у своју каријеру урадила широк спектар улога, од којих су многе обрађене овацијима у публици, аилаузима критике и највреднијим наградама.

Ушом мноштву зајажа се и да је прва глумица СНП-а којој су додељена признања – „Жанка Стокић“ (2009) за живојно дело, стваралачку зрелост и бојаштво уметничкој изрази као и Вукова награда (2020) за изузетан допринос развоју културе у Србији и свесрпском културном просјору.

– За све постоји право време, па и за прву монографију – каже „Гранде Гордана“, која свих ових година, из улоге у улогу, мајсторством, увек новом, друјачијом емоцијом и лепошом, изненађује и редитеље и публику. Догаје: – Ближим се дану када ћу заокружити четири деценије у свом матичном позоришту. Лей је то јубилеј.

Године 2026. навршиће се четири деценије ошкато је познати глумац Стеван Шалајић, у својству в. д. управника СНП-а, 1. новембра 1986. године, пошисао решење којим „Гордана Ђурђевић заснива радни однос на неодређено време“. Расоређена је „на полове и радне задатке ДРАМСКИ ГЛУМАЦ“, а у систематизацији ООУР-а ДРАМА уведена је под редним бројем 7.

Већ сада је имала сјајус звезде у сиону, заслужен улогама у представама Јелка код Иванових (1981), Мара Сад (1984) и Хамлет Луиса Буњуела у Позоришту „Промена“ Хариса Пашовића. Два месеца пре него што је и званично постала члан Дrame у најстаријем српском професионалном театру, одирала је Силвију у Злочину на козјем острву Славенка Салетовића. Проницљивом оку критичара није промакло зајажање да најмлађа у постави „Гордана Ђурђевић, испољава експресивну димензију која се не сиче ни на каквим академијама, јер припада даровима мајке природе.“

Још раскошније су њени „дарови“ засијали у лику Десанке (Љубинко и Десанка, режија Бранко Плеша), крајем новембра 1986. године. Прва велика улога донела јој је и прву награду

мајичне куће. Одолевајући изазовима пресјоничких шешира, Гордана је свом мајичном шеширу остала верна до данас.

Гордана Ђурђевић је рођена у Беочину, 6. јуна 1961. године. Завршила је Гимназију „Јован Јовановић Змај“ у Новом Саду, плуму је дипломирала на новосадској Академији уметности, у класи проф. Бранка Плеше, а наредној генерацији је била професоров асистент.

Већ четрдесет година заузима истакнуто место у драмском ансамблу Српској народној позоришта. Има сјајус првакиње Дrame. Осветарила је ресектабилан низ улога, а као јосиујућа плумица је наступала и у Београду, Зрењанину, Суботици и Крушевцу. Ојробала се и на филму и телевизији. Добитник је бројних награда и признања. Усешна је и у „улогама“ суйрује и мајке. У браку са др Жарком Димићем, историчарем, има синове Димирија и Мирка.

Своју живину и професионалну исјовесит зайочиње сећањем на дешињсиво у Беочину...

Мајка Радмила и отац Милорад Ђурђевић са двомесечном кћерком Горданом (Беоцин, 1961)
фото: архива породице Димић

Бујна машта немирне девојчице

Била сам немирно дете, чак дивље, и свашта ми је падало на памет, живела сам опасним животом и самим чудом сам у више наврата у детињству успевала да избегнем чак и смртну опасност... Слава Богу за све! Због моје бујне маште моји родитељи су се хватали за главу, баш као и многе жене које су ме у њиховом одсуству чувале. Била сам веома радознало и напорно дете... После првих пет година проведених у Беочину, преселили смо се у Нови Сад... Много сам времена проводила и у Банатском Карађорђеву одакле ми је мајка Радмила, рођена Војновић... Тамо су живели моја баба Анђа и деда Никола, тетка Мара, ујак Илија, ујна Јела, брат Милорад... То је била моја друга породица. Био је то прави, динамичан живот у сеоској средини. У том амбијенту је мој темперамент био још луђи: пилиће сам трпала у џепове, јурила са братом зечеве по пољани... Све у свему, одрасли ме нису баш много волели ни мазили, родитељима сам била велика мука...

Први пут с оцем у театру

Мој отац Милорад је радио као наставник електротехнике и физике у Машинској школи у Новом Саду. Био је педагог и разредни старешина и редовно је своје ученике водио на позоришне представе у СНП. Са њима би увек повео и мене, иако сам била много млађа од његових ђака. Већ тако мала доживела сам усхићење и унутрашњи преображај. Видела сам први пут уживо, на сцени, неке феноменалне глумце, раскошне костиме, светла рефлектора и сјај позорнице... Било је то Сремчево ремек-дело, комедија *Поџџира и њој Сџира*... Из првог реда сам, са непуних осам година, гледала Миру Бањац!

Гордана Ђурђевић, ђак другог разреда
ОШ „Петефи Шандор“ у Новом Саду
фото: архива породице Димић

Она је прва велика глумица коју сам видела на сцени. Било је то некако пред њен одлазак у Атеље 212... Данас ми је тешко да опишем своју усхићеност позориштем у то време, сем као велику срећу и огромно узбуђење... Нисам знала да упоредим виђено са било чиме што сам до тада доживела, нисам знала ни тада ни сада да кажем који је то био уметнички ранг, вероватно за мене у то време највиши, небески – али сам осетила тада, свим дамарима, да то мене усхићује и да ја том свету желим да припаддам...

У четвртном разреду на врховима прстију

Похађала сам ОШ „Петефи Шандор“ у Новом Саду... Још живо памтим лик тадашњег директора школе, Лајоша Хубера, који је био велики ауторитет за све, за ђаке и родитеље, за учитеље и наставнике... Живели смо и учили скупа, Мађари и Срби, у наглашеној атмосфери братства и јединства, евоцирајући у свакој прилици успомене на антифашистичку борбу народа и народности Југославије под вођством КПЈ и маршала Ј. Б. Тита...

Дипломска класа проф. Смиљане Живанац: Снежана Петровић, Гордана Ђурђевић, Весна Стјепановић и Гордана Деан (Балетска школа у Новом Саду, 1978)
фото: архива породице Димић

Неки наставници су и сами били бивши борци НОР-а, строги и праведни... Памтим школске приредбе, партизанске песме и свој свечани занос, своју озбиљност док декламујем стихове посвећене „онима који не дочекаше жуђени час свете слободе“... У четвртој разреду основне школе родитељи су ме уписали у балетску школу како би усмерили и на неки начин уобличио и осмислили моју хиперактивност. Тамо сам упознала између осталих и Мају Гојковић, Љубинку Гвозденовић, Славицу Брковић, Гордану Деан, Снежану Петровић, Весну Стјепановић... На часовима смо, у балетанкама и хаљаницама од тила, неуморно понављале стилизоване балетске фигуре...

Са Хајнеом, из учионице у учионицу

Моја прва позорница била је она школска. Ниједна свечаност није протекла а да нешто пригодно, по задужењу разредног старешине, не одрецитујем. Чак сам на немачком говорила једну песму, научену на часовима немачког језика, који нам је предавао професор Шмит... Једном приликом ме је водио од разреда до разреда да сви чују како Гордана из 5/а говори Хајнеову баладу „Ан мајне мутер“... Нисам све ни разумела, знала сам само да говорим осећајне стихове које је велики Хајнрих Хајне упутио својој покојној мајци. Професор Шмит је био одушевљен, сузе су блистале у његовим очима све време на тој „турнеји“ из учионице у учионицу...

Тада сам схватила да кроз рецитацију могу да дочарам неки свет и емоције тако да ме људи пажљиво слушају. У основној школи смо на часовима књижевности код професорке Меланије Пањковић имали и драматизацију књижевног дела. Драматизовала сам један призор из неке партизанске приче: рањени командир партизанске јединице треба да збрине остале повређене саборце, а затим да настави акцију против непријатеља...

Осмислила сам то баш драматично, међутим, пречесто сам окретала леђа публици – преосталим ђацима у нашој учионици – па они нису видели ни моју мимику ни како сам превијала ногу својој „рањеној“ другарици из разреда. Али професорка је тај рад оценила као најбољи јер је имао дилему, сукоб, акцију и неки расплет на крају. Био је то мој први глумачки а уједно и редитељски покушај...

Поучно искуство првог фијаска

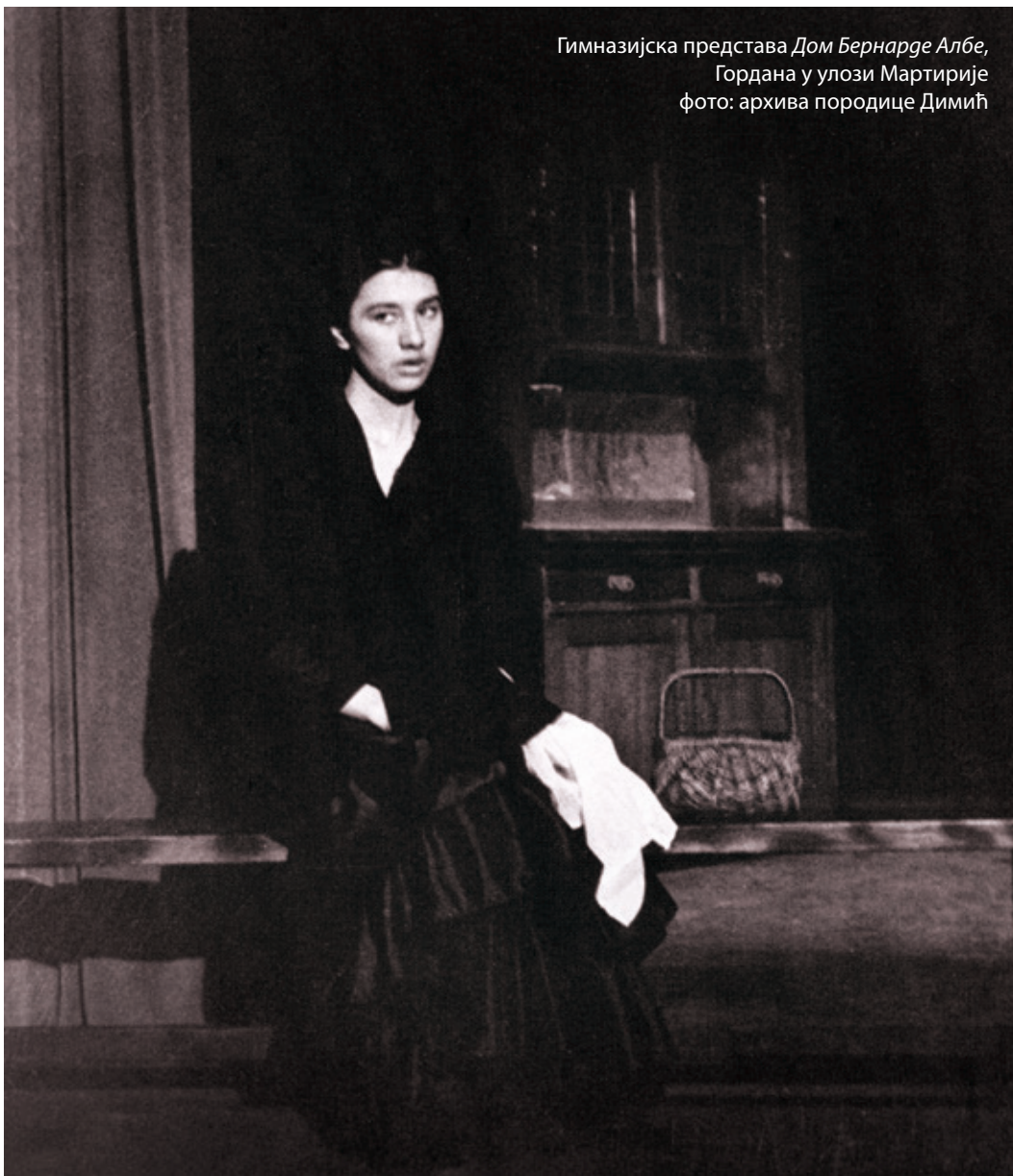
Већ у школи сам научила нешто јако важно – да се суочим са фијаском! Нисам била добро научила једну песмицу, почиње школска приредба, излазим пред публику, учитељица иза кулиса држи читанку решена да ми добаци стих ако ми стане мозак... И заиста, станем ја са текстом, чујем учитељицу како ми додацује стихове, покушава да ми помогне, деца из публике такође, а ја не разумем ни једну једину реч, гледам „бело“... као да се то дешава неком другом, а не мени. Била ми је то велика траума. После сам се сита исплакала.

Схватила сам, међутим, да глумац може да се одвоји од своје улоге, да буде тумач неке радње, догађаја, а истовремено и врло хладни посматрач онога што се дешава у сали и око њега на сцени... И успех, као и искуство прве трауме, јако су ми добро дошли касније у професионалном глумачком животу. Тако је и данас. Када добро научим своју улогу, у себи могу да се издвојим и да ослушкујем публику, али и себе као играча на жици док један део мене лебди у том међупростору.

Драмска секција професора Зекавице

Корак ближе глумачком занату направила сам у математичкој гимназији „Јован Јовановић Змај”. Ту сам после годину дана открила своје царство – драмску секцију проф. Димитрија Зекавице. Први пут сам чула како Јосиф Татић, Мирослав Фабри, Радомир Чупић, Рале Миленковић, Лидија Стевановић и други рецитују најлепше стихове наших најбољих песника. Они су били чланови драмске секције и представили су се на једној приредби. Тада сам пожелела да на сцени говорим ватрено и храбро као мој друг Фабри, да казујем стихове „Можда спава” као Јосиф Татић, да желим да уђем у тај круг изврских рецитатора, да се дружим са њима, да им будем близу... Имала сам тада 16-17 година...

Одлучила сам да се представим професору Зекавици стиховима Рабиндраната Тагора из *Градинара*. Изговорила сам их пред професором, он је остао затечен и ништа није рекао... Закључила сам да нисам задовољила његове критеријуме и нисам се усудила да се више појављујем пред њим. Касније сам тек сазнала да се он сутрадан распитивао: „Где је дете које је јуче говорило Тагора?” После месец дана сам се осмелила да провирим на драмску секцију и кажем професору да бих ипак желела да покушам још једанпут. Он је рекао: „Дете, па ја тебе данима тражим”...

Гимназијска представа *Дом Бернарде Албе*,
Гордана у улози Мартирије
фото: архива породице Димић

Дом Бернарде Албе – прва школска представа

Моја прва представа, 1980. године, била је рађена управо по том комаду Федерика Гарсије Лорке. Прва улога која ми је додељена била је Мартирио, ружна, грбава и несрећна ћерка Бернарде Албе, пуна љубоморе и зависти према својим лепшим сестрама. Режирао ју је проф. Зекавица... Ту се већ видело да математика неће бити мој животни позив, што је моју мајку нарочито разочарало. Направила је велику драму, плашила се за своју ћерку у том глумачком свету пуном изазова, па и странпутица. Мајка је у већој мери одредила мој карактер. Нисам пристајала на све, ни на сцени, ни у животу, нисам правила компромисе сама са собом да бих дошла до неке улоге, чинила ствари противне сопственој савести... И данас имам у себи ту задршку...

Плеша: „Она је или лудо или преталентовано дејше“

Неколико недеља после поменуте прве представе, професор Зекавица ме је упитао да ли желим да ме спрема за пријемни испит на Глуми, у класи професора Бранка Плеше, на Академији уметности у Новом Саду... Био је већ код Плеше немали број Зекавичиних даровитих гимназијалаца...

Али Плеша у принципу није волео да се на аудицију долази савршено припремљен. Волео је мало да руши концепцију проф. Зекавице. Ја сам доста тешко прошла, знао је да долазим из исте те секције, добро увежбана, а он је желео сиров таленат, природност, младалачку једноставност... Представила сам се монологом Соње из Чеховљевог *Ујка Вање* и ту сам се скоро распала од емоција, сва зарозана од суза... Плеша је био скептичан и рекао је: „Ово дете је или лудо или преталентовано“. Притом је и проф. Зекавица седео на тој аудицији, трема ме је двоструко тресла... Плеша је одлучио да ме пусти у ужи избор и да ме на сваки начин проанализира, дајући ми разне „домаће задатке“...

Хасанајиница – студенти глуме, трећа година,
проф. Бранко Плеша и асистент Гордана Ђурђевић,
адаптација текстова М. Огризовић, Љ. Симовић
фото: архива породице Димић

Месецима сам спремала *Милића Барјакџара*, знала сам песму напамет, али сам од тре-
ме и узбуђења заборавила неке стихове. Плеша је са досадом у гласу прокоментарисао:
„Тачно сам знао, чекао сам само да кола крену низбрдо“, вероватно алудирајући на мој
једнолични рецитаторски тон и ритам и суштинску декламаторску „одсутност“ на сце-
ни... Али знао је да сам завршила балетску школу, видео је да сам сцену осећала, није
могао да ме „ухвати“ на то да се не крећем добро по сцени и – примио ме је у класу...
Следеће четири године на Академији уметности у Новом Саду биле су најсрећније
године мог живота...

Дипломска представа код професора Плеше – Аристофанове *Жене у скуйшџини*. Плеша
је био познат по својим необичним режијама: тражио је да на сцени играмо своје ли-
кове до крајњих сценских могућности. Целу представу смо играли као „љуту“ фарсу...
Биле смо ружне и страшно комичне, са неким чарапама на глави, искривљене до не-
препознатљивости... Уз мене су били моји „класићи“: Тијана Максимовић, Весна Ждрња,
Ненад Вујановић, Предраг Момчиловић, Александар Алач, Марија Опсеница и Љиљана
Јакшић. То је била наша дипломска класа, за школску 1985/86. годину...

Талични Злочин на козјем острву

Моја прва професионална представа била је *Злочин на козјем острву* Уга Бетија, у ре-
жији Славенка Салетовића. Лепа подела. Играла сам уз своју две године старију коле-
гиницу Гордану Каменаровић и нешто старије колеге Александра Ђорђевића и Верицу
Милошевић: она је била моја мајка, он – незвани гост, путник намерник; играла сам ћерку
Силвију, која се заљубљује у тог чудног странца који заводи све три жене на том готово
пустом острву. Оне га на крају бацају у бунар јер, да би остао мир у кући, најбоље је
таквог мушкарца – манипуланта на крају поклопити поклопцем за бунар... Ушла сам у
ту представу као „млада и даровита глумица од које се много очекује“... Годину-две пре
тога, Плеша је, колико је то било могуће, очистио све сувишне дилетантске наслаге са
наших глумачких појава, тражећи у свакој сценској прилици природност, искреност,
једноставност и истину, аутентичан глумачки израз... Није увек било лако одговорити
захтевима врсног глумца и строгог педагога тако да сам на крају прве године студија
имала „мршаву“ седмицу из глуме и озбиљно се забринула за свој останак и опстанак
на Академији...

Злочин на козјем острву:
Ирена Петроње, Гордана
Каменаровић, Верица
Милошевић, Гордана Ђорђевић,
Славенко Салетовић,
Александар Ђорђевић
фото: архива породице Димић

Схватила сам да, ако мислим да се бавим глумачким послом, морам заузети крајње практичан став, од нечега се мора живети – може бити да нисам довољно добра за велико позориште па ћу играти за децу, узевши стипендију Позоришта младих, код управника Славка Пенце, који је то једва дочекао, јер је тамо требало много младих школованих глумаца... Била сам две године њихов стипендиста, озбиљно решена да будем њихов члан после завршених студија.

Најзад, члан Дrame Српског народног позоришта!

Али, на четвртој години студија, стиже на нашу дипломску представу Јасмина Њаради, тада драматург у СНП-у, да међу студентима четврте године глуме одабере нове младе чланове за драмски ансамбл СНП-а... Одлучује се за колегу Предрага Момчиловића и мене... Сва срећна и несрећна у исти мах, одлазим код Славка Пенце и молим га да ме пусти да одем у СНП, обећавам да ћу стипендију вратити. Пенца је био душеван човек, разумео је потребу младог глумца да оде у велико позориште и опроба се на великим и важним текстовима и улогама... Без обзира на то што улоге, а ни представе у СНП-у, нису увек биле ни велике ни важне, ја дугујем огромну захвалност великодушном Славку Пенци, који, тад кад је могао, није показао ригидност и строго формални однос према младој стипендисткињи и није спречио њен одлазак у друго позориште! И тако сам 1. новембра 1986. постала члан Српског народног позоришта... Ово је тих 40 година!

„Ишчашена Десанка“ као прекретница

Тек са доласком проф. Плеше у СНП, да на малој сцени изрежира Поповићев комад *Љубинко и Десанка*, добила сам простор да се разиграм као што сам се разигравала на испитним представама у његовим режијама на Академији уметности... Он је на време осетио, још на Академији, да сам ја по типу карактерна комичарка, па није имао дилему око тога коме ће дати улогу „ишчашене Десанке“... Тако сам све што сам научила у балетској и глумачкој школи, цео свој тадашњи арсенал знања, умећа и вештина, све сам их провукла кроз тај мој лик, кроз моју Десанку...

Љубинко и Десанка, 1986.
фото: Бранислав Лучић

И дан-данас се сећам неких слика. Плеша је прочитао текст Александра Поповића као фарсу и по. То је фарсични миље, али сетна слика о животу, о свеопштем животном циркусу... На тим постољима, у арени, у ланцима, нису више биле животиње него људи у пропињањима, неми ликови са неким дресерима који су их шибали и бичевали... Данас видимо да је наш велики професор био у праву, јер је то слика данашњег кошмарног, неофеудалног света. Он је предосећао шта ће донети 21. век, коју врсту неслободе за човека...

Потпуно сам се предала лику Агнезе у *Думанским ѿишинама*

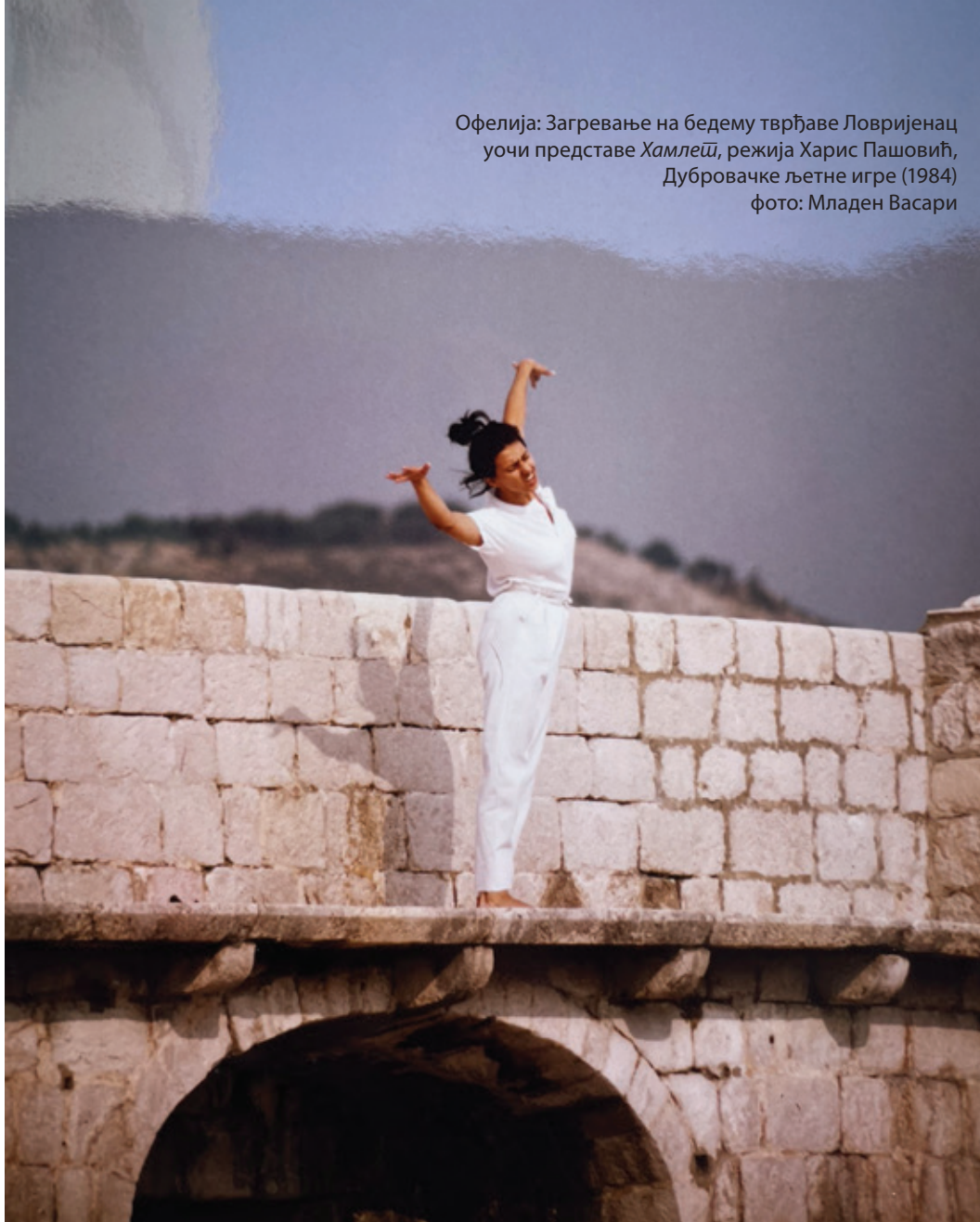
Много ми се допао лик Агнезе у драми *Думанске ѿишине*, једном од најизвођенијих текстова Слободана Шнајдера, у режији Мире Ерцег. Замишљена историјска сага о животу дубровачке думне (часне сестре), прича о томе како се један тип жене развијао кроз историју. Потпуно сам се била предала тој улози. Сећам се да сам била допола обнажена у једној сцени на самом крају комада, и то нисам сматрала ни провокацијом, ни скарадним тренутком, већ природним следом догађаја на трагу женске еманципације, што је и био један од основних мотива наше представе... То може само млад глумац који мисли да својом игром и појавом у позоришту има моћ да нешто покреће, мења у друштву, као да никад нико пре њега није стајао на сцени са истом намером и истом заблудом у глави... Са таквим осећањем изузетности и „херојства“ и ја сам играла своју Агнезу... Представа је била необична и по форми и по садржају, завршавала се онако како су завршавали чланови Црвених бригада у потпуном идеолошком и егзистенцијалном ћорсокаку и бесном нихилизму...

Били смо са овом представом запажени и на сарајевском МЕС-у, приметила нас је и Мира Ступица, председница жирија, и доделила нам неке награде... У то време сам играла и на Дубровачким љетним играма у представама Хариса Пашовића... Знали смо се са Академије и академског позоришта „Промена“. Неке од његових трансавангардних представа играле смо и на Битефу још као студенти...

Осећај чудне усамљености на фестивалу у Дубровнику

После *Думанских ѿишина* почели су да долазе позиви из Хрватског народног казалишта, из Сарајева, Камерног театра 55... Све су то биле југословенске позоришне куће у које сам, имала сам такав утисак, могла да уђем кад сам хтела. После Дубровачких љетних игара, после *Хамлеѿа* у Харисовој режији, када су ме звали да пређем у „Гавелу“, ја сам инстинктивно преломила да ипак остајем у Српском народном позоришту, у Новом Саду, да остајем близу породице. Била је то 1988. година. Осећало се нешто у ваздуху, нека врста засићења постојећим културним, друштвеним и политичким стањем у земљи. Све колеге из Загреба, Љубљане и Сарајева журно су се, те године, из Дубровника враћале кући. Одједном сам схватила да сам остала сама на Страдуну. Тај осећај чудне усамљености, чак изгубљености, у фестивалском граду који сам познавала и волела, осећај напуштености који расте до панике – никада нећу заборавити! Схватила сам да само кад је породица уз мене, ја сам сигурна, слободна и срећна. И није нарочито важно, притом, да ли је то биолошка породица или моја уметничка, глумачка фамилија... Важно је било да некоме или нечему припадам! Никада више се нисам вратила у Дубровник, никада више нисам закорачила на Страдун нити се попела на Ловријенац... има томе, ево, више од тридесет година...

Офелија: Загревање на беду тврђаве Ловријенац
очи представе *Хамлеј*, режија Харис Пашовић,
Дубровачке љетне игре (1984)
фото: Младен Васари

Снег веје, љубав је вечна и познанство са Жарком Димићем

Године 1990. упознала сам песника и историчара Жарка Димића из Сремских Карловаца, на једној књижевној вечери у Културном центру Новог Сада, на којој сам читала поезију новосадског авангардисте, песника Вујице Решина Туцића, из његове збирке песама карактеристичног наслова *СНЕГ ВЕЈЕ, ЉУБАВ ЈЕ ВЕЧНА...* Жарко је говорио о књизи... Волела сам књижевност, паралелно сам гурала и те студије! Да бих утешила своју мајку, апсолвирала сам југословенску књижевност, али, нажалост, нисам дипломирала.

Није било лако усклађивати породични и глумачки живот. Наши синови, Димитрије и Мирко, и данас понекад кажу да их је подигла и одгојила Жаркова мајка Мара, а не ја: пребацују ми да нисам била довољно са њима и да сам им у детињству недостајала... А глумачки ангажман је наметао наступе, путовања, гостовања... вишемесечне пробе, некад и по две у једном дану...

Породица Димић у стану на Лиману у Новом Саду:
Жарко, Мирко, Димитрије и Гордана (1996/97)
фото: архива породице Димић

С годинама сам ипак престала да будем глумачки претерано амбициозна. Постала сам репертоарска глумица. Улоге које су ми додељиване врло дисциплиновано сам испуњавала. Желела сам да будем глумачки што истинитија, боља, да се подредим редитељским узусима, али не више по сваку цену и до крајњих граница психичке и физичке издржљивости... Истина је оно што је проф. Плеша увек говорио: „Какав год био, нема глумца који неће имати свог обожаваоца!“

„Перфекционизам је често дрскост и глупост! У једној представи најважнији су људи...“ – тврдио је велики редитељ Питер Брук. Немамо разлога да му не верујемо...

Сарадња са Харисом – занимљива и богата разноврсним улогама

Најшири глумачки спектар остварила сам у представама Хариса Пашовића. Знам га дуго, још са студија на Академији. Ћак врсног проф. Боре Драшковића, често је ангажовао студенте глуме за своје испитне режије на Академији... И данас, са 64 године, радо сарађујем са њим. Нисам стигла ни да побројим све наше заједничке представе и силна гостовања у земљи и иностранству... Жао ми је што је 90-их, због рата на тлу бивше Југославије, настао дуг прекид у нашој сарадњи, 20 година... После наших великих успеха на Дубровачким љетним играма, дошле су мучне ратне године и његов ратни театар у опсадом изнуреном Сарајеву... Па ипак, данас опет радимо заједно неке лепе и запажене представе... Хвала му за *Мефиста*, у којем сам имала дивну улогу, и за несвакидашњи комад *Свети мојућносци*, са којим последњих месеци путујемо по региону. То је потпуно нова и отрежњујућа, тешка тема, о животу деце са потешкоћама у развоју, о њиховој свакодневици, родитељима, терапеутима, институционалним препрекама и ограничењима, о егзистенцијалним неизвесностима...

То је изванредно искуство. Представа је рађена на темељу искустава у дружењу са корисницима услуга дневних центара у Будви и Сарајеву, као и дружења са ученицима

и њиховим родитељима и наставницима специјализоване школе за децу са посебним потребама „Др Милан Петровић“ у Новом Саду. Тренд у којем се сирови живот преплиће са нашим глумачким и редитељским сензибилитетом, где ви као глумац, професионалац, желите да с вама у интеракцију уђе дете или родитељ који проживљава озбиљну животну драму... Ми се у тој представи стапамо с људима који имају шта да кажу о свакодневним потешкоћама из живота своје често тешко хендикепиране деце... То је представа у којој се директно преплићу живот и позориште...

Сарадња са Харисом је увек била занимљива и богата разноврсним улогама у којима сам испољила највише различитих стања, животних преокупација, имала прилике да се бавим глумачким изразом кроз експериментални, радионички рад, редак у позоришту на које смо углавном навикнути...

Текст као траг редитељске замисли

Волела сам да радим и са Егоном Савином. Ценим редитеље који суверено владају занатом, храбро центрирајући свој редитељски пут кроз задати текст. Када одаберу драмски текст, они га прво добро ишчитају, одреде правац и визуру посматрања догађаја и ликова већ према томе шта их у том тексту интригира као људе новог доба; налазе линију водиљу која ће проћи кроз текст као траг редитељске замисли. Штрих у тексту, одбацивање свега што је несаобразно менталитету модерног човека овде се указује као услов без кога нема савремене режије класичних комада... Мајстори штриха у том смислу свакако су Егон Савин и Вито Тауфер. Требало је видети својевремено Чеховљев *Вишњик*, у режији Вита Тауфера, у извођењу драмског ансамбла ХНК-а, пре неколико година у Новом Саду. Гледалац јасно види до које мере је Тауфер бескомпромисан у сагледавању основног драмског проблема: продаје и сече старог вишњика, симбола лепоте и породичног спокоја, успомене на све што је некада значило живот... Све ће то као стари вишњик бити посечено у времену које долази... Али нема у томе више ни туге ни сентименталне распаканости, већ неке неуротичне веселости, неке малоумне вере у светлу будућност, наивног поверења у године које долазе... И све је на граници каламбура, чак и сцена са Фирсом на крају делује комично–иронично, а не драматично! Уосталом, Чехов је и писао комедије, а не класичне драме... Тауфер је то „само“ вешто преточио у сценски исказ...

Срце људско је остало исто као у Чеховљево доба...

Има Чеховљеве симболике данас, у нашим животима. Има, и те како. Ми се суочавамо са проблемом немилосрдне сече наших живота, наше историје... Као цивилизација се приближавамо суноврату, тачки после које повратак и опоравак неће бити могући... Грубијанство је у наше доба постало манифестно, отворено, гадљиво... У Чеховљево доба је барем постојала маска грађанске „јавне личности“, данас све маске падају пред зверским инстинктом потирања свега што је икада прокламовано као нека „вредност“... Сироти Чехов – слутио је расап света у самом његовом зачетку – у људском срцу; у њему све почиње и ту се све завршава: љубав и мржња, страст и равнодушност и гордост и смирење... Срце људско је остало исто као у Чеховљево доба... Мајстори редитељског заната све то знају и притом умеју да „искроје“ комад, не изневеравајући дух писца да прикажу на сцени савремену слику света, наводећи гледаоца да у хипу, у једном отрежњујућем часу, у ту слику света удари својом властитом главом!

Вида пред гледаоца ставља „невидљиво“ огледало...

Вида Огњеновић је врсни писац и сценариста, драматург и редитељ. Она углавном доноси духовите, полемичке текстове који реферишу на ликове и догађаје из наше политичке и културне историје, чије бољке и дилеме, неразрешене конфликте и непревазиђене историјске заблуде често ни до данас – као потомци и штоваоци њиховог живота и дела, као следбеници и припадници истог народа – нисмо били у стању да превазиђемо... Редитељка на тај начин често пред гледаоца ставља „невидљиво“ огледало у којем се и сам препознаје... Њени текстови су полемични, захтевају од гледаоца интелектуалну усредсређеност, јер она сматра да позориште не треба да буде пука забава, тражи поштовање за своје ликове са дигнитетом, господством и животним ставом и снагом, од којих готово сваки може да понесе крст свој који му намеће време...

Такви су готово сви ликови из драме-расправе *Је ли било кнежеве вечере*, таква је и *Поеџеса*, лирска драма о животу Милице Стојадиновић Српкиње, коју сада играмо... Можда најбоља њена режија јесте за представу *Сеобе* Милоша Црњанског. Веома живописна четворосатна представа. Рано је, нажалост, скинута са репертоара. Тешко је била одржива због бројног ансамбла и приличног броја изврсних гостујућих глумаца, довољно је играна... Нисмо је показали на свим сценама на којима је требало да покажемо ту мајсторску режију и маестрално ишчитавање грандиозног дела Милоша Црњанског. То је оно да кад дођете у позориште, ви добијете прилику да нешто сазнате и научите. Да изађете богатији. Чини ми се да ништа осим позоришта не може толико да обогати и сензибилизује човека за све проблеме и појединца и заједнице... Вида је пре свега интелектуалац и врсни познавалац епохе, духовита и проницљива, уме да отвори очи и размрда успавани дух малограђанштине...

Кокану у старту кажем: „Не!“, па ипак прихватим, а онда ме улога понесе...

Кокан ми даје улоге које ми на прво читање изгледају физички неизведиве у овим мојим годинама, рецимо да пузим на сцени у полумраку, пресамићена ровокопачица „у подземљу“ његове драме *Била једном једна земља*, настале по текстовима Душана Ковачевића... У старту кажем: „Не!“, па ипак прихватим, а онда ме улога понесе. И тако округ. Темпераментан, забаван, духовит, брзомислећи, невероватно талентован и маштовит, поседује огромну радну енергију. Јединствен! Завршио је и средњу глумачку школу у Нишу и као врло млад сазнао све што треба знати о позоришту, глумцима... Ниједан сегмент, ниједан градивни сценски елеменат њему није стран или непознат. Он је комплетан аутор: и редитељ представе, и писац сонгова, често и сценограф, понекад и глумац – може сам да одигра све ликове у комаду који режира... Прави одличне, врхунске адаптације најбоље домаће и светске литературе... Познавати Кокана и радити са њим – једна је од већих привилегија моје глумачке професије... Наравно, он данас ради са све млађима, јер једино млад човек може физички да издржи ту динамику на сцени. За рад са њим потребна је огромна кондиција. Кокан је редитељ са којим волим да радим, мада после сваке представе кажем себи: „Ово је последњи пут“. Али кад дође и понуди ми улогу, не могу да му одолим, улазим у процес и онда – како ми Бог да... Истина, живећи у Сремским Карловцима, помало изопштена из градске вреве, ван урбаних токова и стилова живота, запоставила сам између осталог рад и на сопственој физичкој кондицији, тако да ангажман у Кокановим представама увек помало дође и као неопходан физички и ментални коректив... Живео, Кокане!

С наградама се самоувереније излази на сцену

Признања подигну самопоуздање па слободније и самоувереније излазиш на сцену, без самопоуздања се саплићеш. Раде Којадиновић је увек говорио да је проклетство наше професије то што си стално на почетку. Не можеш у свим представама бити исти, а циљ је да нови лик одвојиш од претходних. Ја бих волела да увек имам другачији глас, другачији ход. Увек сам томе тежила. Такав генијалац је био Пера Добриновић. И Алек Гинис, енглески глумац. Био је такав и Лоренс Оливије, који је од себе захтевао другачији ход у свакој улози. Мени је увек требало да најпре савладам карактер лика. Ако ме питате да ли сам могла више да постигнем на позорници, вероватно јесам. У младости сам радила на себи много више, а после сам радила у складу са искуством и годинама.

Поза за матурски пано (1978)
фото: Миомир Ползовић

ТВ и филм су другачији облици глумачке суптилности

Драго ми је што сам се опробала и на филму и на телевизији и коначно решила дилему – ја сам дефинитивно позоришна глумица! ТВ и филмска глума – то су потпуно други начини, суптилнији, дискретнији, финији облици глумачке изражајности. То је оно што нисмо учили много на Академији. Имали смо по три-четири часа код Бранка Иватовића о камери и пред камером, тек толико да се снађемо, али не и где и како гледати, којим делом лица играти према камери, којим дискретним мимичким средствима постићи максималан и довољан глумачки израз; колико је довољно и где је та граница између доброг и прејаког, чак непријатног глумачког филмског израза... а нема даха из публике који глумца подстиче, носи и инспирише.

Учила сам од својих искуснијих и „уметнички“ старијих колега... Од Славка Штимца, с којим сам се у неким студентским филмовима сретала, толико драгог и талентованог; од њега може пуно да се научи, не само о филмској глуми него и о скромности и господствености. Толико је аутентичан и свој... Играла сам и у његовом филму новијег датума – *Име: Добрица, ђрезиме: нејознајо*. Имала сам пуно среће с партнерима – Славком Симићем и Светиславом Гонцићем у *Како забавиши јосјодина Марџина*. Можда је још сачувано нешто од тог материјала на ТВ Нови Сад. Затим у *Дому Берџанових*, по тексту Ненада Прокића, у режији Миљенка Дерете... Нас је, заправо, на телевизију увео Петар Латиновић. Први је на ТВ Нови Сад кренуо са забавним сегментима и играним вињетама под називом *Шџа је ново у трагу?* да нас пласира на ТВ Нови Сад као нову младу глумачку генерацију.

Позориште је било и остало моја оаза

Филмови преточени на сцену као изазов? О, да. На пример *Ојасне везе*, филм у којем су бриљирали Глен Клоуз, Мишел Фајфер и Џон Малкович. Ја сам играла Маркизу де Мертеј у позоришној представи Душана Петровића. Мени је америчка драматургија прирасла срцу. Драјзер, Тенеси Вилијамс – амерички класици – ништа од тога нисам играла, а занимљиви су ми ти ликови усамљеника, напетих карактера, атмосфера буке и беса, понегде напетих ћутања, унутарњих самомучења и конфликтних, тешких породичних односа као у делу *Авиусиј у окрују Осеји*... На филму је у улози Вајолет бриљирала величанствена Мерил Стрип, а ја сам имала срећу да је играм у Народном позоришту у Суботици, у изврсној режији Александра Божине...

И тако... позориште је било и остало моје лечилиште. Донело ми је највећу срећу. Сваки пут кад сам била нерасположена, када ми нешто није ишло како сам желела, затварала сам се у позориште. То је моја оаза. Могу да се излечим кроз позориште или да се барем доведем у равнотежу када ми нешто крене низбрдо. С друге стране ми је важна потпуно био мој литургијски живот...

Без литургије живот ми не би био потпун

Сматрам да без литургије мој живот не би био потпун. Занемаривање редовних богослужења осиромашује нашу егзистенцију... Касно сам се крстила и питам се како сам тридесет година живела ван цркве... Молитва, макар и најкраћа током дана, редован пост, као и непрестано стражарење над мислима, исповест и разговор са духовником – поуке о греху – све су то стубови нашег правоживља и духовног узрастања до мере раста висине Христове... Сви глумци који су истински заволели Христа по правилу су

остављали театар! Дух театарски и дух православља – не иду руку под руку... Свети Петар и Павле су говорили: „Ми овде, пред вама, театар изводимо не бисмо ли ваше душе Христу приволели...“ С друге стране, „моје вољено позориште“ из ове перспективе духовног узрастања потпуно је недостатно и чини се као обданиште за вечито недозрелу децу... Све драме, све што смо одиграли у позоришту, све што смо прошли кроз драмску литературу, све је то афирмација сукоба који доноси некакво, махом половично, разрешење, али не одговара на питање – како превазићи сукобе, како избећи непотребну драму. Јер драма се заснива на сукобу страсти и ми видимо како због страсти страда тај неки драмски лик... Али како превазићи сопствену страст, то „нешто“ што нас изнутра гони и доводи до те драме – театар покушава, али ретко даје потпун одговор на то питање... Светоотачка литература је понекад конкретнија и кориснија за човека од свега што је икада било написано за театар...

Жив, природни човек потискује се са животне позорнице

Размишљам понекад о томе какву ће тематику имати представе у будућности. То би могао да буде некакав спој митологије и историје. Са каквим ћемо се ликовима – машинама и аутоматима сретати на позорници у будућности, тешко је у овом тренутку наслутити. Чињеница је да се жив, природни човек потискује са животне позорнице. Ко ће убудуће писати текстове драма, на темељу чега? Хоће ли то чинити жив човек или вештачка интелигенција?

Играћу и у пензији, само да је добар текст и добар редитељ...

Само ако је добра екипа, јако добар текст и добра улога, без обзира на то колико је обимна; ако ми се контекст буде допадао – прихватаћу и убудуће такве понуде. То је једини мотив. Не плашим се пензије. Немам више никаквих посебних жеља, не условљавам никога ничим. Добар текст, добра подела и добар редитељ. То су увек и били главни разлози због којих сам прихватала улоге у позоришту као и у ТВ серијама и филмовима.

Прибележила Јованка Симић

Аудиција за Драму, 1986.
фото: архива породице Димић

Позоришна остварења

Гордана Ђурђевић Димић: „Сама свесна о томе да припадам најстаријем театару у историји Срба, у који су генерације уметника пре мене ушле своју љубав и вештину, пружа ми изванредан, краљевски осећај. Треба се само сећати да је из овог позоришта, овог расадника врхунских глумаца, изникло Народно позориште у Београду, да је одавде додана и наша и ХНК у Зајребу, па да се зна величина ове институције.“

Улоге у Српском народном позоришту

Девојка / Долња земља, по делима Јакова Игњатовића написао Ђорђе Лебовић,
режија Дејан Мијач (28. март 1981)

Девојке и младићи / Пројекција Бранислава Нушића,
режија Димитро Станкоски (27. март 1984)

Силвија / Злочин на козјем осирву Уга Бетија,
режија Славенко Салетовић (4. септембар 1986)

Десанка / Љубинко и Десанка Александра Поповића,
режија Бранко Плеша (21. новембар 1986)

Барбара / Билбао бал Бертолта Брехта, режија Зоран Тасић (8. мај 1987)

Ида / Слепи миш Јохана Штрауса, режија Владо Штефанчић (19. мај 1987)

Агнеза / Думанске шешине Слободана Шнајдера, режија Мира Ерцег (10. октобар 1987)

Фелиса / Клојка Тадеуша Ружевица, режија Невена Јанаћ (11. фебруар 1988)

Помоћник редитеља / Веселе жене и Фалстафове сцене Вилијема Шекспира,
редитељ Бранко Плеша, помоћник редитеља Гордана Ђурђевић (10. јун 1989)

Александра – Ванбрачна кћи / Јејор Буличов,
режија Душан Јовановић (15. октобар 1989)

Кафина / Козодер у акцији Ј. Ј. Змаја, режија Ратко Радивојевић (13. јануар 1990)

Гонерила / Краљ Лир Вилијема Шекспира, режија Љубиша Ристић (29. март 1990)

Црква Ружица / *Бела кафа* Александра Поповића,
режија Бранко Плеша (21. децембар 1990)

Више улога / *Међу јавом и мед сном Лазе Косићића* Петра Марјановића,
режија Радослав Миленковић (11. април 1990)

Рецитатор / *А ѿрах, све је ѿрах*, Ораторијум о стогодишњици рођења М. Црњанског,
аутори Б. Ивков и Т. Кнежевић, режија Томислав Кнежевић (26. октобар 1993)

Јелисавета / *Српска Ајина*, аутор и режисер Радослав Златан Дорић (2. април 1994)

Софи / *Ручни рад* Жан Клода Даноа, режија Ева Балаж (19. новембар 1994)

Олга / *Три сесџре* А. П. Чехова, режија Љубослав Мајера (29. април 1995)

Гина, жена с коритом / *Пушјујуће ѿозоришће Шојаловић* Љубомира Симовића,
режија Егон Савин (14. октобар 1995)

Лаки Топаловић / *Мараѿонци ѿрче ѿочасни круѿ* Душана Ковачевића,
режија Јагош Марковић (16. април 1996)

Госпава / *Мрешћење шарана* Александра Поповића,
режија Егон Савин (30. новембар 1996)

Маркиза де Мертеј / *Ојасне везе* Ш. де Лаклоа и К. Хемптона,
режија Душан Петровић (22. фебруар 1997)

Сека / *Лаки комаг* Небојше Ромчевића, режија Егон Савин (11. октобар 1997)

Љубинко и Десанка: Стеван Шалајић (Љубинко),
Васа Вртипрашки (Август), Гордана (Десанка)
фото: Бранислав Лучић

Госпа Пеза, продавачица / *Мера за меру* Вилијема Шекспира,
превод Александар Саша Петровић, режија Дејан Мијач (22. децембар 1998)

Милица Павловић, жена професора / *Сабирни центар* Душана Ковачевића,
режија Љубослав Мајера (29. октобар 1999)

Татјана / *Евџеније Оњџин* А. С. Пушкина,
адаптација и режија Бранко Плеша (21. фебруар 2000)

Сарка, удовица / *Ожалошћена њородица* Бранислава Нушића,
режија Дејан Мијач (16. септембар 2000)

Лола / *Suba libre* Ивана М. Лалића, режија Кокан Младеновић (23. април 2001)

Ленче / *Ослобођење Скопља* Душана Јовановића,
режија Жанко Томић (8. октобар 2001)

Шефица бенда / *Женски оркестар* Жана Ануја,
режија Воја Солдатовић (15. фебруар 2003)

Пук / *Сан леиње ноћи* Вилијема Шекспира,
режија Кокан Младеновић (10. децембар 2003)

Јулка / *Тужна комедија* И. А. Гончарова, режија Егон Савин (5. новембар 2004)

Жена / *Наход Симеон*, СНП и Стеријино позорје,
текстописац Милена Марковић, режија Томи Јанежич (25. мај 2006)

Марија Александровна Москаљова / *Ујкин сан* Ф. М. Достојевског,
режија Егон Савин (6. октобар 2006)

Госпођа Амалија / *Је ли било кнежеве вечере*,
режија Вида Огњеновић (8. октобар 2008)

Вирџинија Вулф / *Тајни дневник Вирџиније Вулф*,
режија Милена Павловић Чучиловић (6. фебруар 2010)

Она / *Љубавна прича* Николаја Кољаде, режија Зоран Богданов (18. март 2011)

Елисавета Петровна / *Сеобе* Милоша Црњанског,
режија Вида Огњеновић (24. новембар 2011)

Мајка / *Парасџос у белом* Мирослава Антића,
режија Петар Јовановић (14. децембар 2011)

Госпођица Марпл / *Најављено убиство* Агате Кристи,
режија Ксенија Крнајски (20. март 2012)

Глумци певају / *Do you Hear The People Sing*, уз бенд Давида Клема,
режија Агота Виткаи Кучера (26. април 2014)

Тетка Олга / *Остјавиће њоруку или Бејунци* по мотивима романа Борислава Чичовачког,
режија Вида Огњеновић (9. мај 2014)

Госпођа Пат Кембел / *Драги мој лажљивче* Џерома Килтија,
режија Тибор Вајда (20. децембар 2014)

Думанске шишине:
Гордана (Агнеза) и
Стеван Гардиновачки (Отац)
фото: Бранислав Лучић

Бела кафа: Гордана (Црква Ружица) и
Драгиња Вогањац (Зора Шишарка)
фото: Бранислав Лучић

Јенте, проваодаџика / *Виолиниста на крову*, Џозеф Стејн – Џери Бок,
СНП – Новосадско позориште – Újvidéki színház, режија Атила Береш (23. мај 2015)

Аспасија / *Дух који хода (Прометеејев џуџ)* Дејана Дуковског,
режија Александар Поповски (15. септембар 2015)

Лотика / *На Дрини ћуџрија*, по делу Иве Андрића,
режија и текст Кокан Младеновић (17, 18. и 19. март 2016)

Ката, жена Хаџи Томина / *Кошћана* Борисава Станковића,
режија и адаптација Кокан Младеновић, Тиват (5. август 2016)

Сока Кирић / *Вечисти младожења*, по мотивима романа Јакова Игњатовића,
режија Даријан Михајловић (5. децембар 2016)

Више улога / *Смедерево 1941*, текст и режија Ана Ђорђевић (27. септембар 2019)

Дадилџа/Меропа / *Слеџа мрља*, режија Андреј Мажери (15. април 2022)

Генералица/Отова мајка / *Мефистио* Клауса Мана, драматизација и режија Харис
Пашовић, СНП и Фондација „Нови Сад – Европска престоница културе“ (12. јул 2022)

Ана Краус Караџић / *Поешеса*, текст и режија Вида Огњеновић, СНП и УГ Нови Тврђава
театар (4. децембар 2022)

Марија Михајловић / *Заједно* Ане Ђорђевић, СНП, Беоарт, Центар за културу Тиват и
КЦ Панчева, режија Јана Маричић (Тиват, 6. август 2023)

Вера / *Била једном једна земља*, по роману Душана Ковачевића,
режија Кокан Младеновић (14. октобар 2023)

Финка, Бехара, комшиница Астрид, Маја / *Свети мојћносџи*,
текст и режија Харис Пашовић (6. април 2024)

Нола / *Госџа Нола*, по делу Исидоре Секулић, режија Соња Петровић (1. октобар 2025)

Жак мајка / *Жак или џокорносџи* Ежена Јонескуа,
режија Страхиња Бојовић (26. децембар 2025)

Гордана Ђурђевић Димић: „Сећам се да нас је џрофесор Плеша очински савешћовао да у
џоку рада на џредсџави брижљиво ‘џлевимо само свој гео башџице’ и да се не секирамо
око целине, јер за њу нисмо ни задужени ни џлаћени, за целину одјовара редиџељ. Он
усџева или не да хармонизује и у складну целину џовеже све сеџменџије џредсџаве, од чеџа
у крајњем зависи њена умеџничка вредносџи. И џле џарадокса: ако је добра, џредсџава
је увек резулџаџи колекџивноџи рада, а ако не ваља, џереш одјоворносџи се, нажалосџи,
сваљује само на џлећа редиџеља.“

Глумци џлеве свој гео башџице, Даница Радовић,
Политика, 10. јануар 2008.

Ојасне везе: Гордана (Маркиза де Мертеј)
и Тихомир Станић (Виконт де Валмон)
фото: Миомир Ползовић

Поешеса: Наташа Станишић (Милица),
Гордана (Ана Краус Караџић),
Мирослав Фабри (Лудвиг),
Мило Лекић (Јован),
Јована Балашевић (Мина Караџић),
Пеђа Марјановић (Голубан)
фото: Марија Ердељи

Улоје у осџалим ѿозоришџима

Пас Вера / *Јелка код Иванових*, режија Харис Пашовић, Позориште Промена (1982)

Шарлот Корде / *Мара Сад* Петера Вајса, режија Харис Пашовић, Позориште Промена (7. фебруар 1984)

Офелија / *Хамлеџ* Луиса Буњуела, режија Харис Пашовић, тврђава Ловријенац, Дубровник (22. август 1984)

Вјетро / *Ружа веџрова* Ненада Фишера, режија Харис Пашовић, Народно позориште Суботица (6. јул 1990)

Радница, Азра, Милица / *М-70, Слободан ѿад у шесџ слика* Мирка Стојковића, режија Мирослав Бенка, Зрењанинско позориште (22. мај 1998)

Мирјанићка / *Лейџирица*, драматург Мирослав Трифуновић, режија Иван Церовић, Савез драмских уметника Војводине, Нови Сад (1. новембар 2002)

Мајка / *Шесџ лица ѿражи ѿисца* Луиђија Пирандела, режија Иван Церовић, СДУ Војводине, Нови Сад (13. јануар 2004)

Станија / *Београд некад и сад* Ј. С. Поповића, режија Сениша Ковачевић, Новосадско позориште – Újvidéki színház (11. март 2006)

Јелена Сергејевна / *Драја Јелена Сергејевна* Људмиле Разумовске, режија Милош Јагодић, НП Суботица (16. мај 2008)

Старица / *Кандид или оџџимизам*, по делима Волтера, режија Александар Поповски, Југословенско драмско позориште (14. новембар 2008)

Еби Брустер / *Арсеник и сџаре чџке* Џозефа Кеселринга, режија Филип Марковиновић, Народно позориште Суботица (2009)

Клементина / *Парке*, аутор Миклош Хубаји, режија Андреа Вајда, НП „Тоша Јовановић”, Зрењанин/СДУВ и АУ Нови Сад (5. јун 2010)

Галактија / *Призори еџекуције* Иване Димић и Молине Фотез, режија Марко Манојловић, Народно позориште, Београд (22. новембар 2010)

Мелиха / *Срце више није моје* Горана Ибрајтера, режија Богдан Јанковић, Новосадско позориште – Újvidéki színház (13. фебруар 2014)

Вајолет Вестон / *Авиусџ у окрују Осеји*, аутор Трејси Летс, режија Александар Божица, Народно позориште Суботица (13. октобар 2017)

Аничина мајка / *И сваки ѿуџ као да је ѿрви*, Борисав Станковић/Димитрије Коканов, режија Јована Томић, Крушевачко позориште и Арт тема Београд (8. децембар 2018)

Вера / *Живоџ се са мном мноју ѿоирао*, по роману Д. Гросмана, режија Дино Мустафић, УГ Нови тврђава театар (3. септембар 2021)

Мајка Ђука / *Ђука Милице Константиновић*, режија Ана Томовић, НП „Тоша Јовановић”, Зрењанин (12. април 2025)

Ђука:
Сања Радишић (Марија),
Аница Петровић (Ангелина),
Гордана (Мајка Ђука)
фото: НП „Тоша Јовановић“ Зрењанин

Филм и телевизија

Гордана Ђурђевић Димић: „Драго ми је што сам се оћробала на филму и на телевизији и коначно решила дилему – ја сам дефинитивно ћозоришна ћлумица! ТВ и филмска ћлума – што су ћошћуно грући начини и облици ћлумачке изражаћносћи.“

Асистенткиња / *Како забављашћи ћосћодина Марћина*, ТВ филм Борислава Пекића, режија Александар Фотез (1987)

Јасна / *Дом Берћманових*, ТВ филм Ненада Прокића, режија Миљенко Дерета (1987)

Лекарка у логору / *Мемо*, филм Милоша Јовановића (2004)

Петрашинова мајка / *Јесен сћиже, Дуњо моја*, режија Љубиша Самарцић (2004)

Кева / *Седам и ћо*, филм по сценарију и у режији Мирослава Момчиловића (2006)

Ангелина / *Враћиће се роге*, сценарио Никола Пејаковић и Ранко Божић, режија Горан Гајић (2007/08)

Лепосава Марковић / *Заборављени умови Србије*, ТВ серија по идеји Николе Миркова, режија Петар Станојловић (2007/08)

Мајка / *Маша*, филм Синише Ковачевића (2008)

Велинка / *Горки ћлодови*, ТВ серија, режија Синиша Ковачевић (2008/09)

Олга Спасић / *Неки чудни ћуди*, ТВ серија, сценарио и режија Чедомир Петровић (2009)

Петрашинова мајка / *Јесен сћиже, Дуњо моја*, ТВ серија Љубише Самарцића (2009)

Рајна / *Монћевидео, Бој ће видео!*, филм Драгана Бјелогрића (2010)

Мајка / *NS Roulette*, краткометражни играни филм, режија Александар Давић (2012)

Рајна / *Монћевидео, Бој ће видео!*, ТВ серија, режија Драган Бјелогрић (2012)

Покојна супруга / *Аћофенија*, филм Марина Малешевића (2016)

Терористкиња – егзекутор / *Deus Ex Machina*, кратки филм, режија Срћан Радаковић (2016)

Судија / *Име: Добрица, ћрезиме: нећознаћо*, филм, режија Срћа Пенезић (2016)

Најава ТВ серије *Врајиће се роде*,
Гордана Ђурђевић Димић, Новак Билбија,
Емина Елор, Мира Бањац,
фото: магазин Gloria, 25. јун 2008.

Катица / *Виџез Миливој*, кратки филм, редитељ Мајкл Т. Флорес / Michael T. Flores (2017)

Наратор / *Великани српске Војводине*, играно-документарна ТВ серија, РТС/РТВ, сценарио Милован Витезовић (2018)

Мирјана / *Беса*, ТВ серија, режија И. Стојменов, Н. Љуца, М. Тодоровић, М. Нешковић и Д. Лазаревић (2018/2019)

Комшиница / *Пула њо је рај*, филм Ненада Миковића (2019)

Мама / *Здрав*, кратки филм, режија Бранко Андрић (2019)

Лекарка / *Млада крв*, кратки филм, режија Михајло Витезовић (2019)

Јованка Граовац / *Неки бољи људи*, ТВ серија, режија Милан Коњевић, Никола Кончаревић, Ненад Огњеновић и Слободан Шуљагић (2020)

Зорица / *Изјубљени дани*, кратки филм, режија Јована Аврамовић (2021)

Тетка / *Први сервис*, ТВ серија, режија Жива Станојевић (2021)

Премијерка / *Ко је сместио Јасџребу*, филм, режија Ана Бандука (2021)

Кустос / *Кристијина*, филм, сценарио Миланка Гвоић, редитељ Никола Спасић (2022)

Дада / *Било једном у Србији*, ТВ серија, режија Петар Ристовски (2022)

Милена / *Ако киша не љадне*, филм, режија Марко Сопић (2023)

Мирјана, медицинска сестра / *Убице мој оца*, ТВ серија, режија П. Антонијевић, И. Живковић, М. Лекић, М. Нешковић, К. Ћорђевић, М. Кодемо и М. Радновић (2023)

Томанија Обреновић / *Што се боре мисли моје*, филм и ТВ серија, редитељ Милорад Милинковић (2024)

Кнегиња Милица Хребељановић / *Повесћ о љубави – волиш ли ме*, божићна емисија Софије Љуковчан, Радио-телевизија Војводине (2026)

Великани српске Војводине, ТВ серијал
фото: архива породице Димић

Радио-драме или Глас је моћно оружје ілумца

„Деїињсїво сам іровела слушајући радио... Волела сам музику, радијска чаврљања, а нарочїио радио-драме за децу... Касније ћу заволейїи Друїи и Трећи іроїрам РТБ-а само збої моїућностїи да слушам најлейше ілумачке іласове у озбиљним драмама различїїих жанрова и садржине...

Слушала сам іомно, іиоїећи се од ужїїка – Миливоја Живановїћа, Викїїора Сїїарчића, Љубу Тадића, Миру Сїїуїицу, Бранка Плешу, Зорана Радмиловића, Секу Саблић, Мају Димїїријевић, Слободана Цицу Перовїћа... Још увек одзвањају у моме уху.

Глас је моћно оружје ілумца! Све шїио је скривено у њеїовом срцу, боїаїа скала људских емоција може се исїољїиїи іласом; чїїїави свеїїови, драмаїични, усхићени, комични, ужурбани, усїаничени – моїу се васїосїїавїїиїи само іуїїем људских іласова и радиофонских ефекаїїа: нема слике, али има боїаїиої звука, шумова коїима се іїрїрода оїлашава!

Умеїїи чуїїи и слушаїїи свеїї око себе, сїїварайїи іа, рекреирайїи у машїїи само на основу радиофонскої зайїса – іио је квалиїїеїї и ужїїак коїи ми и данас іїружа добра радио-драма!”

Драме – Радио Нови Саг

**Драїи мој лажљивче Џерома Килтија,
преводиалац и редитељ Тибор Ваїда**

Ова представа, премијерно изведена 21. децембра 2014. године, на Камерној сцени СНП-а, адаптирана је у радио-драму. Реч је о адаптацији преписке нобеловца Џорџа Бернарда Шоа и глумице Патрик Кембел, прве звезде енглеске позоришне сцене, чувене по улози Елизе Дулитл у Шоовом *Пїїмалиону*.

Као и у позоришној верзији, главне улоге су тумачили прваци Дrame СНП-а Гордана Ђурђевић Димић и Миодраг Петровић. Радијска премијера у којој је учествовала и спикерка РТВ-а Снежана Живковић, уредница је била Мирјана Петрушић, музички уредник Предраг Јовановић, тон-мајстор Дору Барбулов, а лектор Марија Судар, изведена је у Радио-програму РТВ-а, 21. јануара 2016.

Исте године, на Међународном фестивалу „Winter’s Tale UK radio drama” у Лондону (22 – 27. фебруар) овенчана је наградом публике која је први пут додељена у историји овог фестивала.

Драги мој лажљивче:
Гордана (Патрик Кембел) и Миодраг Петровић (Бернард Шо)
фото: Бранислав Лучић

Осјале радио-драме

Ташна за море Звездане Шарић, у режији Зорана Шарића (27. мај 1986)

Трајом шишарке, аутора и редитеља Ђорђа Ђурђевића (22. септембар 1987)

Игра животи и смрти у џусџињи од њејела Хорија Ловинескуа,
у режији Леонарда Поповића (20. јун 1988)

Покондирена шиква Ј. С. Поповића, у режији Драгана Јовића (14. новембар 1990)

Вечера у Максиму Радмила Пејића, у режији Драгана Јовића (јул 1991)

Буђење роморанке Ђорђа Марковића Кодера,
у режији Срђана Арсенијевића (10. јул 1992)

Нокџурно Драгане Бошковић, у режији Драгана Јовића (27. октобар 1992)

Земља великој сневача Александра Обреновића,
у режији Невене Радаковић (19. октобар 1994)

Табланеј марџон Радмила Пејића, у режији Драгана Јовића (10. април 1994)

Крик из џаме Звездане Шарић, у режији Зорана Шарића (3. април 2003)

Морски соко Александра Обреновића, у режији Невене Радаковић (18. мај 2005)

Киша ми кайље у собу Ренеа Поповића, у режији Зорана Шарића (1. септембар 2005)

Невидљива брија Дивне Стојанов, у режији Ане Илић,
Први програм, Радио Нови Сад (20. фебруар 2025)

Радио-драма *Невидљива бриџа*
фото: РТВ

Текст *Невидљива бриџа* тематизује положај жена-геронтонегователица из Србије у Аустрији, а које негују старија лица. Без њиховог двадесетчетворочасовног рада, систем збрињавања старих и болесних људи би се распао, многи би остали без бриге и неге, а многе наше жене без прихода. Једни без других не могу, а њихов рад, живот, проблеми и потребе потпуно су невидљиви. Улоге тумаче: Александра Илић Плескоњић, Гордана Ђурђевић Димић, Марија Меденица, Вишња Обрадовић и Марија Радованов. Дизајн звука потписују Александар Марковић и Милорад Ићитовић. Музику је компоновао и извео Иван Остојић. (текст и фото: Портал РТВ, 20. фебруар 2025)

Драмске минијатуре

Моја Милена Војислава Деспотова, у режији Љубослава Мајере (17. октобар 1988)

О сјушћању на месец Војислава Деспотова,
у режији Љубослава Мајере (28. новембар 1988)

Планеџа из сазвежђа Сол Беле Јодалча, у режији Драгана Јовића (21. новембар 1990)

Локација раја или зашто је бојовима лејше Растислава Дурмана,
у режији Драгана Јовића (27. март 1991)

Сцена 13

У сезони 1985/86. основан је мултимедијални театар „Сцена 13“, те је Радио Нови Сад први у земљи имао и своје позориште.

Данко Поповић: *Познај себе!*

Миодраг Кујунџић: *Не дајте девизе за безобразлук!*

Зоран Шарић: *Црни сомош из Шезлонга*

Софија Кошничар: *Маков цвет*

Душан Михајловић: *Кобна љубав лорда Бајрона*

Александар Бадњаревић: *Дан као и сваки други*

Владан Пањковић: *Вернер Хајзенберг*

Слободан Мојак: *Хамлеј проблем*

Бошко Бута: *Криве душе*

Бошко Бута: *Паноптикум бесмисла*

ТВ Нови Сад / РТВ Војводине: Културно-уметнички и забавни програм

Мара/Сад – Театар „Промена“, Академија уметности Нови Сад (1985)

Како забављати јосиодина Маршина Борислава Пекића, ТВ емисија (1987)

Појуш Лисица Небојше Ромчевића, ТВ емисија (1988)

Ајмо сви у ново Жељка Хубача, ТВ серија (2003)

Тајна Великој тешици, ТВ емисија (2004)

Великани српске Војводине, играно-документарна ТВ серија, заједнички подухват РТС-а и РТВ-а поводом сто година од присаједињења области Војводине Краљевини Србији (2018)

*Осим у наведеном, Гордана Ђурђевић Димић већ деценијама учествује у многим емисијама Културно-уметничког програма, Документарног и Информативног програма Телевизије Нови Сад, која је 2006. прерасла у медијски јавни сервис Радио-телевизија Војводине.

Лицем у лице са својим ликовима

Током каријере, Гордана Ђурђевић Димић је остварила више од седамдесет улога у позоришним представама различитих жанрова – од класичних дела шекспирске и домаће књижевности, до савремених комада који траже друштвене токове и дилеме савременог човека. Њене интерпретације се одликују дубином, емоционалном снагом, промишљеношћу и изузетним осећајем за сценски израз, чиме је постала узор млађим генерацијама глумаца.

У дојуну издању књиге Драма Српској народној позоришћу од 1945. до 1995. године, приређивача Јована Миросављевића, које је доцније Дејан Пенчић Пољански дојунио подацима закључно са 2005. годином, на попису најлеганијих и најнајрађиванијих представа СНП-а, у периоду 1985–1995, од укупно 34 представе СНП-а, у њих седам је играла Гордана Ђурђевић Димић. То су: Љубинко и Десанка (1986), Бела кафа (1990), Путујуће позориште Шопаловић (1995), Мрешћење шарана (1996), Лаки комад (1997), Мера за меру (1998) и Тужна комедија (2004). А на листи најуспешнијих глумаца у последње две деценије прошлог века, име Гордане Ђурђевић Димић на првом је месту. Неко будуће, дојуњено издање ове књиге које би садржало и податке до 2026. године, без сумње, потврдиће да је, из сезоне у сезону, Гордана представила све сувереније да доминира драмском сценом најсјајније српског театра.

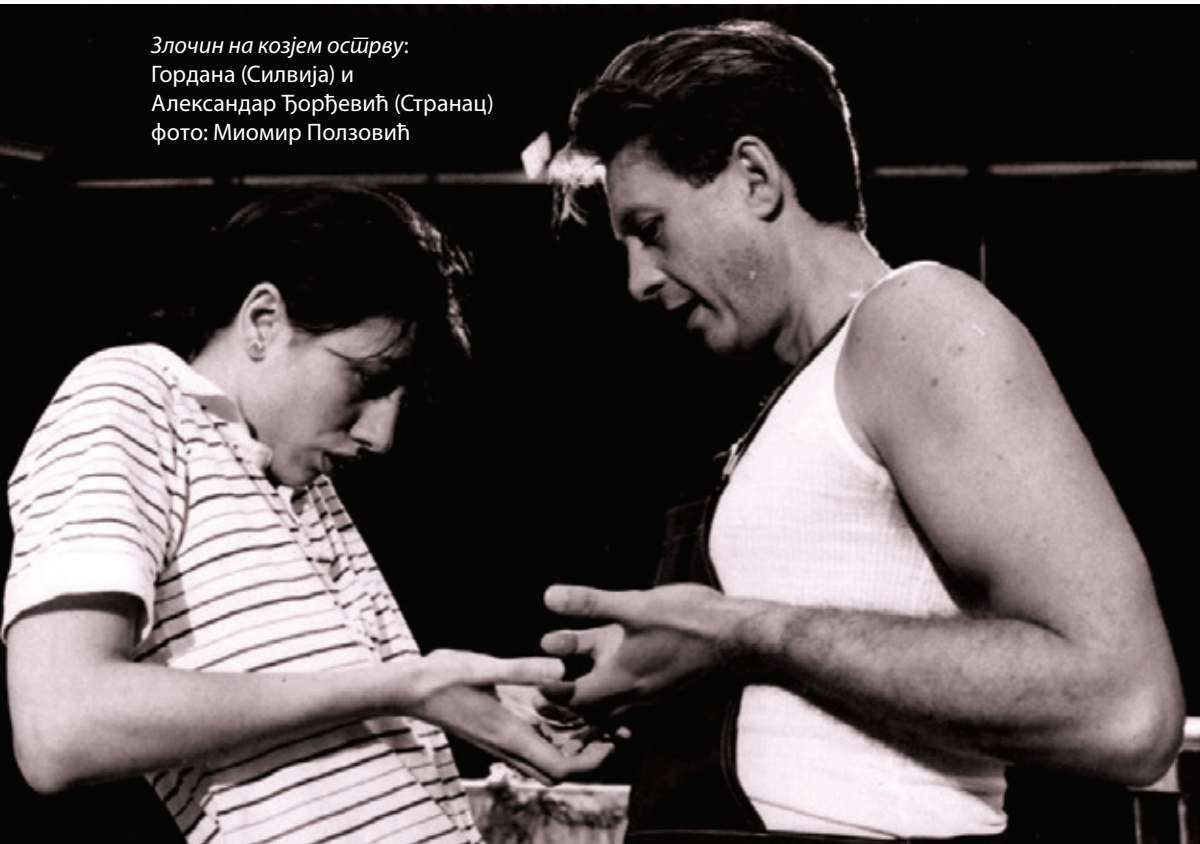
Кроз читаву њену каријеру, Гордана и представници „седме силе“ узајамно се веома уважавају. Још од њене прве професионалне улоге у СНП-у. Говорно свака нова улога и освојена награда биле су – а и данас су – повод за интервју са глумицом, самосвесном, скромном, речитом и крајње искреном. Овако је у медијима Гордана описивала своје ликове. На неке од њих, специјално за ову монографију, осврнула се из данашње перспективе.

Силвија – Злочин на козјем отвору Уга Бетија, режија Славенко Салетовић (СНП, 1986)

– То је врло занимљива психолошка драма. Играм девојчицу Силвију, која је уплетена у врзино коло. Мајка, тетка, она – уплетене су у везу с једним странцем... Ја много компликујем, тражим, анализирам лик, проучавам и учини ми се да сам проникнула, а онда ми се лик укаже као тврђава... Али могу да схватим страхоту девојке Силвије, то скидање маске кад постане свесна у једном разговору с мајком да није константа на коју се рачуна.

Весна Крчмар: Трагање за глумачким изразом, Позориште, 7. мај 1986.

Злочин на козјем осџрву:
Гордана (Силвија) и
Александар Ђорђевић (Странац)
фото: Миомир Ползовић

**Десанка – Љубинко и Десанка А. Поповића,
у режији Бранка Плеше (СНП, 1986, 1996)**

– Десанка је била једна од првих улога у којој су ме нотирали као талентованог глумца у редовима Српског народног позоришта. Чини ми се да је она тада настајала у грчу, уз пуно напетости и страха да ли ћу успети да је урадим онако како је то мој професор и редитељ Бранко Плеша захтевао.

Сада, после десет година рада, сцена је за мене постала неки други простор живљења, легитиман на исти начин као што је кућа и породица. Обновили смо представу у сасвим опуштеној атмосфери, а моја комуникација са партнерима и самим ликом била је ослобођена сваке треме, тако да сам имала осећај као да је у питању нека моја ре-минисценција на оно што сам играла пре десет година.

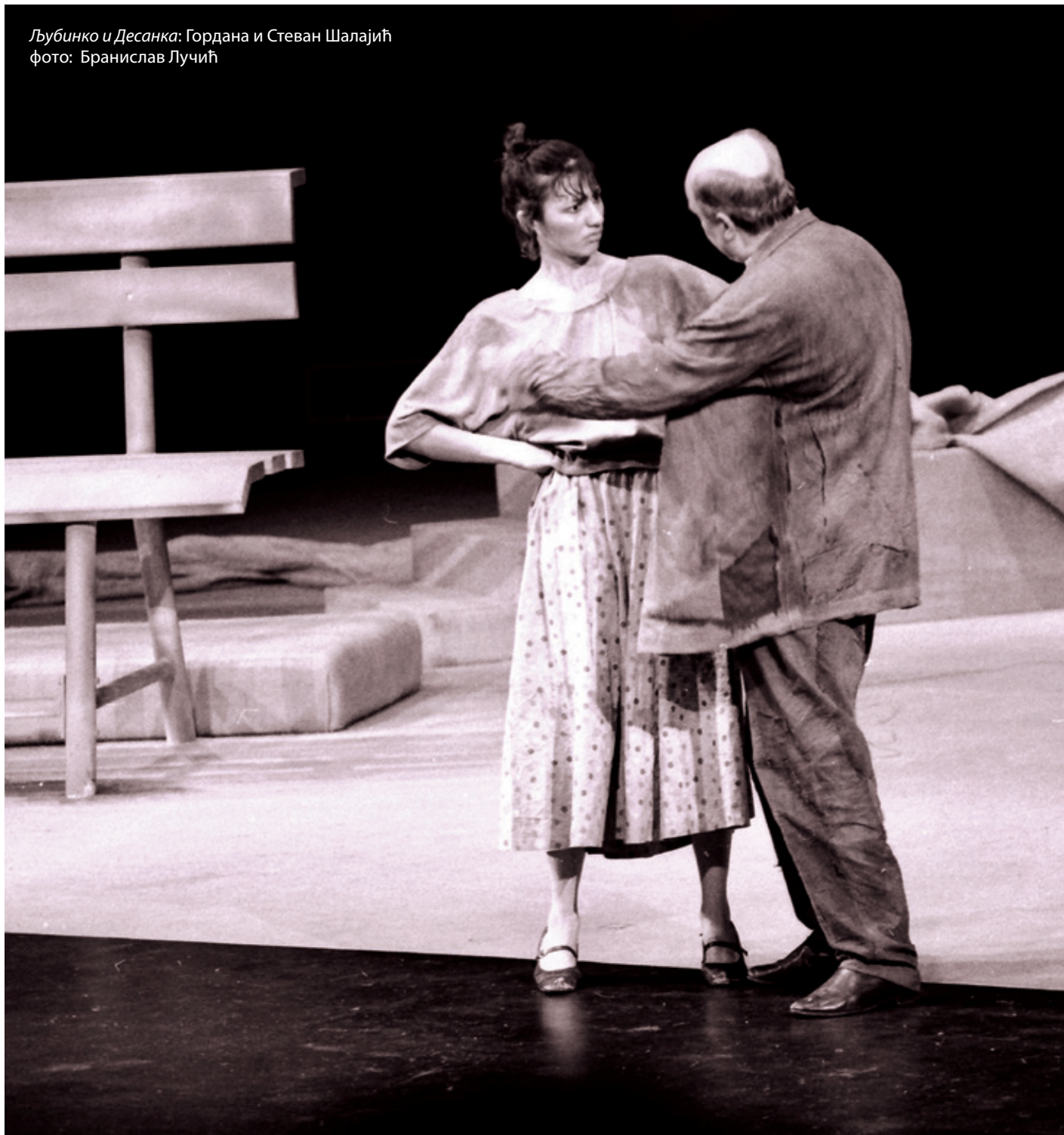
Нина Попов: *Глума њлуме*, Дневник, 30. март 1997.

– Представа *Љубинко и Десанка* имала је око седамдесет извођења, што у Новом Саду, што на разним фестивалима и на гостовањима, и то је представа која ме је некако „избацила у орбиту“. Пре тога сам имала једну малу представу на Камерној сцени, *Злочин на козјем осџрву* Уга Бетија, са доајенима нашег театра, попут Александра Ђорђевића, који, нажалост, више није међу нама, и мојих драгих пријатељица Верице Милошевић и Гордане Каменаровић. У *Љубинку и Десанки* сам играла са првацима Стеваном Шалајићем, Радивојем Којадиновићем и – још увек, хвала Богу, живим – Васом Вртипрашким.

За улогу Десанке сам добила „Златног ћурана“ на Данима комедије у Јагодини, Годишњу награду Српског народног позоришта, од неких пет које имам... Та улога је скренула пажњу јавности на оно што радим, видели су да је то некако другачије у односу на младе људе и глумице какве су се до тада виђале на сцени, тако да сам нечим, темпераментом, овим-оним, не знам ни сама шта је у питању, привукла пажњу и критичара и јавности, а то је за мене, у то време, било најважније.

Стеван Гојков: *Експеримент је по сваку цену није јуи Српској народној позоришта,*
mojnovisad.com, 15. март 2019.

Љубинко и Десанка: Гордана и Стеван Шалајић
фото: Бранислав Лучић

**Барбара – *Билбао бал* Бертолта Брехта,
режија Зоран Тасић (СНП, 1987)**

– Једна од оних жена из Брехтове поетске ризнице за коју би велики немачки драматичар умео да каже: „Волела је Љубав, а не љубавнике“. Барбара је литерарни пандан великој Марлени Дитрих... То је искусна жена боем, „удата“ за своју уметност кабаретске плесачице, глумице и певачице...

У изванредној кореографији Сање Кетиг, с мелодијом на уснама Курта Вила, осећала сам се као неодољива Сали из чувеног филма Б. Фоса *Кабаре*... Нашег фаталног мушкарца у овој представи играо је разбарушени, елементарни, неодољиви и непоновљиви Михајло Баца Плескоњић... Било је много жена у тој представи и све смо маштале о њему, једном једином... Поетски кабаре који кроз Брехтову поезију реконструирше његову богату, драматичну и динамичну животну причу.

Гордана Ђурђевић Димић, октобар 2025.

**Агнеза – *Думанске шишине* Слободана Шнајдера,
режија Мира Ерцег (СНП, 1987)**

– Не волим некакве бомбастичне етикете које су биле упућене мени након мог наступа. Мислим да је то врло опасно за младог глумца. Ја стварно не размишљам у тим категоријама. Када је у питању мој рад, морам да кажем да ми је био веома занимљив јер сам имала потпуну слободу градећи лик и пробијајући се кроз филозофски текст Слободана Шијана. Наравно, многе ствари и разјашњења радила сам у сарадњи са редитељком Миром Ерцег и заједнички смо покушале да отлемо тело, да оживотворимо лик. Дакле, да му максимално удахнемо живот.

А. Фејзагић: Сусрети на МЕС-у / *Долази вријеме шеаџра*,
Ослобођење, Сарајево, 8. април 1988.

– Агнеза је необичан лик, другачији од осталих женских ликова које сам тумачила до сада (а њих је било врло, врло мало), таман толико да се од класично писаних драмских текстова разликује интегрална верзија *Думанских шишина*. То је компликована литерарна конструкција у којој, у најкраћем, аутор Слободан Шнајдер прати животну драму Агнезе Бенеше на њеном четири стотине година дугом путу до апсолутне слободе.

Већ тиме што је аутор захватио толики временски период, његова јунакиња задобија димензије прототипа, персонификације вечите човекове жудње за слободом, постаје један од оних грандиозних ликова античке снаге. Када сам се први пут срела са текстом била сам збуњена, уплашена од силесије речи којом је оптерећен, као и реториком...

У првом тренутку сам била спремна да одбијем улогу, мислећи да нећу имати снаге да тај лик изнесем до краја. Међутим, редитељка Мира Ерцег и тадашњи директор Дrame – Мирко Петровић помогли су ми да се смирим, да прихватим текст... И мада је критика углавном позитивно оценила тај рад, свесна сам да у њему има празнина, недовољно осмишљене акције и општих места...

Лидија Черфељ: *Сценско оживољворење Агнезиној лика*,
Позориште 1997/8. (СНП, 1998)

**Фелиса – Клојка Т. Ружевица,
режија Невена Јанаћ (СНП, 1988)**

– Фелиса је била стварна особа, дугогодишња девојка Франца Кафке, сачуване су њене фотографије са Кафком... Једна од ретких жена у Кафкином животу које су гајиле искрену, готово немогућу наду да ће чувеног нежењу одвести пред олтар... Да није пред њим открила ту опсесивну жељу да свије свој дом баш са њим, да није тако жудно бирала намештај за будући стан, нарочито помно бирајући ормане, те политиране, интарзичне мртвачке сандуке – можда би успела да реализује своју сујетну намеру... „Имала је мек, топао, умирујући глас“, имала је много стрпљења са Кафком... Жалила се, међутим, на промаји да је боле зуби! Кафки је то било чудно: „Не доказује ли баш то што те на промаји зуби НЕ боле! – њихово истинско здравље“, питао ју је он... Кафка је био опседнут Фелисом – није то била љубав, већ наклоност посебне врсте, усредсређеност на живо створење подвргнуто пажљивом изучавању, једној врсти личног експеримента, психолошком тестирању њене издржљивости, стварних дубина њене решености да се уда за Кафку... Чим се усудила да то гласно изговори, да постави ултиматум, да га доведе у ситуацију да бира „или-или“, Кафка је побегао, главом без обзира... Интересантна игра мачке и миша и прва сарадња са дивним глумцем и једним од најбољих глумачких партнера – Предрагом Ејдусом!

Гордана Ђурђевић Димић, октобар 2025.

**Александра – Јејор Буличов М. Горког,
у режији Душана Јовановића (СНП, 1989)**

– Александра Шура Буличова, ванбрачна кћи страшног деспота и патер фамилијаса Јегора Буличова, тужна јер јој отац, велепоседник и једини заштитник, умире од рака у мукама... мала беспризорница, бунтовница са разлогом, наранџасте косе (потпуно риђа), зна тачно ко јој ради о глави, ко ће је лишити наследства и гурнути на улицу у загрљај „напредне“ бољшевичке омладине...

*Јејор Буличов: Гордана (Александра) и Александар Гајин (Тјатин)
фото: архива породице Димић*

Необична представа у режији великог и неодољиво шармантног Душана Јовановића, у необично аранжираној сцени са завесом од црвених трака – генијалне Мете Хочевар, у божанственим костимима Бјанке Хаџић Урсулов и са непоновљивим глумачким бардом српске театарске сцене – Љубом Тадићем – направили смо представу карневал, *dance macabre*, у освит Октобарске револуције: док се у мукама распада феудални систем са свим својим наказностима, већ се рађа нова сила, млада буржоазија, коју ће у крви недуго потом сменили полетна радничка класа и бољшевичка омладина... Јегор, сладострасник, заљубљеник у живот, тешко се растаје од свега што је створио и чиме је господарио толике године, док му се кроз прозор набујали живот, кроз покличе радничке и студентске омладине, запењених демонстраната, „руга“ у лице, поражавајући га својим здрављем, својом полетном младошћу – он схвата у хипу да је већ бивши човек, сувишан, ником више потребан, сем можда још вољеној кћери Шури и својој младој љубавници, служавки Глафири, и он се руши мртав као што се напољу неопозиво руши читав један свет старе феудалне Русије...

Гордана Ђурђевић Димић, новембар 2025.

Црква Ружица – Бела кафа Александра Поповића, режија Бранко Плеша (СНП, 1990)

– Мислим да је *Бела кафа* најбољи текст Александра Поповића, наставља се на серију текстова који започињу *Мрешћењем шарана*, настављају *Кусим њеџлићем* и у *Белој кафи* доживљавају свој врхунац, неку своју завршницу. То је текст о паду и расту породице Јабучило. Ружица је лик који је мени, и по својој психолошкој структури и по судбини, врло близак и нисам имала проблема да је разумем и докучим срж. Прилично лепо и лако сам га радила, наравно, уз свесрдну помоћ професора Бранка Плеше.

Бела кафа:
Гордана (Црква Ружица) и Александра
Плескоњић Илић (Мајка Јања)
фото: Бранислав Лучић

Није било увек лако. У СНП-у имамо великих међуљудских проблема, годинама смо били скрајнути, водили позоришни живот који није био значајан у југословенским оквирима и тек се последњих година нешто променило, од представе *Свети Георгије убија аждаху*. Последњих година смо се осовили и кренули на фестивале. У кућу, међу глумце, увукла се атмосфера самодовољности и представа која захтева тимски рад, преданост, посвећеност једног другом, као што је *Бела кафа* – тешко се радила.

Показала је колико нисмо способни да поштујемо једни друге, да се раду предамо до краја. Ако је публика, на премијери и касније, имала утисак да смо тим, то је постигнуто уз тешки напор, уз велико залагање професора Плеше и нас, његових студената, који смо увек уз њега, но, остали део екипе који је први пут радио са њим, имам утисак да је опструирао.

Жао ми је што ове Игре неће бити потпуне, осећам се хендикепирано. Игре без колега из Хрватске нису југословенска фешта. Мислим да је ово најбољи показатељ колико је дубока југословенска криза, политичка, културна, духовна, свеопшта. Ми глумци нисмо моћни људи, али би требало да станемо у одбрану, не земље, овог или оног региона или републике, политичких ставова оваквих или онаквих, него у одбрану наше професије која би требало да буде изнад политике.

Из Билтена *Стеријиној позорја*, бр 1, 1991, 7-8

**Софи – Ручни рад Жан Клода Даноа,
у режији Еве Балаж (СНП, 1994)**

– *Ручни Рад* Жан Клода Даноа по својој атмосфери и по неким својим спољашњим обележјима подсећа на *Љубинка* и *Десанку* – клупа, спомиње се неко гугуленце, пиленце – имала сам проблем да се глумачким средствима одвојим од лика који сам већ тумачила... Сам текст припада групи текстова који су добро написани, то је вешто написан комад, у одређеном жанру, црна комедија или гротеска...

Ручни рад: Гордана (Софи), Александра Царић (Верлица),
Милена Шијачки Булатовић (Удовица)
фото: Бранислав Лучић

Играм Софи, која је по редитељским индикацијама плаха и тупоглава особа, која се налази у бизарној ситуацији, а и сама је бизарна особа. Убија мужа, транжира га, даје кућним љубимцима, једино не зна шта ће с главом. Њен је проблем како се отарасити главе. Сама по себи је бизарна ситуација, али добар предтекст за глумачку игру. Ту треба оживети све оно што је савладано у глумачком занату и што још није савладано, треба имати способности да се уживи у једну глумачку ситуацију, чудну, морбидну, да донесете уверљиво психолошко стање, а да притом останете у комедијском жанру...

Сви су ови ликови на неки начин померени, све што забрањује Бог, морал, све оно чега се гнушамо стекло се у овој представи. Толико зла на једном месту, а третирамо га кроз комедијски жанр. Значи, треба бити злоћа, а бити симпатичан, бити шармантан а да немаш свест да играш за неког ко ће рећи: „Баш је слатка ова кољачица“. То је био проблем. Толико зла се накупи, ритмизира, пусти, а нигде већа потреба за светлошћу и добротом, па бих ја у том смислу крај другачије решила... Мислим да треба да се појави нека сила која ће сав тај шљам, то кало да очисти. Остаје љубав да светли, али окована жицама, што је једно од решења.

СНП, 11. новембар 1994, Весна Крчмар: *Олија љовори*,
Конференција за новинаре 9. октобра 1997.
Позориште бр 4-8, СНП, 1997/98, децембар 1997 – април 1998.

Олга – Три сесџре А. П. Чехова, у режији Љубослава Мајере (СНП, 1995)

– Мало се радио Чехов. Сећам се да сам на Академију ушла са монологом Соње из *Ујка Вање* и тој припреми сам посветила два месеца. Читаву драму радимо више од два месеца. Чехов је велики писац и ова драма је сјајно написана да би јој требало посветити бар шест месеци рада. Ако су Станиславски и Немировић-Данченко радили представу шест месеци (таква плејада, познаваоци су Чехова, били су његови савременици, живели с њим, знали његове проблеме, теме) – питам се зашто смо ми бољи и већи.

... Олгу сам доживела као једну од оних честитих руских жена из господствене, генералске куће. Дакле, све што иде уз то, порекло, етикеција, култура, образовање, све је ту, све се даје и ишчитава код Чехова. Зависи од наше личне ширине и образовања, културе, колико смо достојни да будемо у том видокругу.

Оно што представља спецификум мог прилаза може се сажети у трагање за самоћом Олге Сергејевне. Трагам за њеним самотним тренутком у соби када она каже:

„Ја сам сутра слободна. О, Боже, како је то дивно!“

Одлази у собу, а ја претпостављам да је соба као манастирска келија. То је у суштини манастирски живот који она живи а истовремено она је жељна живота. Покушавам да досегнем тај сукоб – осећање дужности – који је њен избор, предодређен њеним хабитусом, а и стицајем околности. Она је та која држи кућу, која се залаже да та кућа остане, да се не сроза у блато, провинцију. Дакле, то је дужност најстарије сестре. То бујање живота и императив да се све угуши ради дужности те куће, а све јој промиче кроз руке, све јој измиче.

Весна Крчмар: *Олија љовори*,
Позориште бр. 8-9, СНП 1994/95, мај–јун 1995.

**Лаки Топаловић – *Марајџонци шрче ђочасни круј* Душана Ковачевића,
режија Јагош Марковић (СНП, 1996)**

– Ја сам мало конзервативна и нисам баш склона неким великим иновацијама и експериментима, али Јагош је маштовит човек и онда се, кад је таква редитељска величина у питању, једноставно препустите. Ако је он сматрао да може да направи тај експеримент са Ковачевићевим *Марајџонцима* у женској подели, онда некако морате да се присилите да у то поверујете.

Осим тога, били су ту и Добрила Шокица и Мира Бањац, па Стеван Шалајић, Предраг Момчиловић, Александар Гајин, све моји сјајни пријатељи и уважене старије колеге с којима сам желела да се окушам на сцени. Све је то било добро и Јагош је држао дизгине док је могао (смех). Сећам се реакције Егона Савина, који је дошао на једно од извођења. Гледа, гледа, прва сцена – „хајде, па може и тако“, друга сцена – „о-хо-хо, није лоше“, трећа сцена – „браво, па то је заиста нека новина“, дође четврта сцена – крене нешто да се „љуља“ у тој сцени, неки ритам који је одједном пао, нека спорост, нека досада, отпадају муве са плафона (смех) – и види он да су кола кренула низбрдо.

Тако да ми ту представу у уметничком и занатском смислу практично нисмо ни довели до краја. Не могу да кажем да је редитељу понестало маште, можда само нисмо били изазов за њега, мало смо сумњали у почетку, а он не воли сумњу! Он воли да се људи закаче за идеју и да је даље разрађују, али ми смо били као у неком гарду, у некој неверици тако да је Јагош после тога рекао: „Никад више у Новом Саду“, и жао ми је због тога.

Представа је наишла и на лоше критике, Ковачевић је био незадовољан, окретао је главу од појединих решења, тако да нисмо прошли славно, али било је интересантно гледати Миру и све те старије уметнице, које су ипак пронашле неки гвинт у својим ликовима и саме су по себи догађај кад се појаве на сцени.

Стеван Гојков: *Експеримент ђо сваку цену није ђуџи*
Српској народној ђозоришћу, тојновисад.com, 15. март 2019.

Марајџонци шрче ђочасни круј:
Мира Бањац (Аксентија Топаловић),
Александар Гајин (Мирко Топаловић),
Добрила Шокица (Милутинка Топаловић),
Гордана (Лаки Топаловић)
фото: Бранислав Лучић

Лаки комад:
Гордана (Сека) и Борис Исаковић (Ђорђе)
фото: Бранислав Лучић

**Сека – Лаки комад Небојше Ромчевића,
режија Егон Савин (СНП, 1997)**

– Рад на комаду мени је био заиста необичан. Можда не толико што се жанра тиче, сре-ла сам се раније с том врстом театра, али за редитеља је необичан. Предност је што сам се срела с новим људима, с Борисом Исаковићем, глумцима са академије. Што се тиче мог рада на комаду, свој коментар бих почела: свако има право на грешку. То је легитимно право свих људи који се баве неком врстом уметности.

Ми смо у рукама имали изванредан текст, шаржиран великим читалачким и личним искуством Небојше Ромчевића и другог односа према свету и цивилизацији. Он је заиста могао да буде предтекст стравичне представе. Међутим, све што је велико и грандиозно, не дешава се ни лако, ни брзо. Ми смо за ову представу имали тридесет и осам проба. Могло је још да се ради, али изаћи ћемо на премијеру.

У комаду играм Секу. То је типично женско, архетипско женско. Жена од страсти, жена од незајажљиве потребе за сексом и новцем, жена која је у стању да себи све подреди, али опет из једног духа аморалног и такав дух, пошто је заснован на тројству неправде, мржње и смрти, не може да се пише добро и она у тој својој тежњи, својој трци за остварењем неког свог фантазма, пада у лудило и на крају завршава самоубиством.

Весна Крчмар: *Олија џовори*, Конференција за новинаре 9. октобра 1997.
Позориште бр. 4-8, СНП, 1997/98, децембар 1997 – април 1998.

**Госпава – Мрешћење шарана Александра Поповића,
режија Егон Савин (СНП, 1996)**

– Играм једну сасвим малу улогу, али је она мени интимно толико блиска јер је у питању лик са којим сам могла да се идентификујем. Иако је то само епизода, мени је та улога, можда од свих које тренутно играм у СНП-у, најдража. То је серија жена са маргине, са неким унутрашњим проблемима, жена паћеница из нашег народа што је мени много ближе него када су у питању кокете. Зато сам имала велику сумњу када сам добила улогу Маркизе де Мертеј али сам је прихватила на наговор директора Дrame СНП-а, Стевана Гардиновачког, који ме је подржао и убедио да ћу то моћи да изведем.

Нина Попов: *Глума љуме*, Дневник, 30. март 1997.

**Маркиза де Мертеј – Ојасне везе Ш. де Лаклоа / К. Хемптона,
у режији Душана Петровића (СНП, 1997)**

– Био је свакако изазов прихватити улогу интригантне Маркизе де Мертеј, жене чији су омиљени посао и хоби истоветни: сплеткарити, замрсивати, плести интриге у (некадашњем) високом француском друштву, ништа мање лицемерном од овог данашњег.

...После искуства с Маркизом убеђена сам да глумац, да би неку улогу добро одиграо, не мора да је доживи или проживи. Човек је сам себи мајдан добра и зла. Сав космос је у њему, све што у овом свету пулсира, у човеку је. Сваки глумац који уме да зарони у себе може да пронађе тај свет.

Евџеније Оњџин
фото: Бранислав Лучић

А у свету глуме дража ми је уметност у њој него ја у уметности. Довољно ми је двочасовно пражњење на сцени. После тога се враћам у окриље породице. Срећа за театар је ако му се глумац у потпуности посвећује. Ако има прилику и жели да ради на филму или телевизији, треба да ради, али не по сваку цену. Важно је умети бирати, још важније бити прилагодљив.

Ако све не иде како се желело, ваља сачекати боље или право време. Важно је припремити себе и на право на промашај.

Снежана Милетић: *Муке с Маркизом*,
Лудус, Београд, 27. април 1997.

**Татјана – Евѐније Оњѐин А. С. Пушкина,
адаптација и режија Бранко Плеша (СНП, 2000)**

– Татјану Ларину, Пушкинову јунакињу, требало би одиграти пре 30. године, све друго је сећање на невиност и на полет неискварене чисте младости... Често неке улоге стижу прекасно и ако, из било ког разлога, направите компромис, зажалићете, јер: све у своје време и долази и одлази.... Татјану сам играла у 32. години, већ сам имала двоје мале деце и изгледала сам као куварица са петнаестак килограма вишка... Мој драги професор Плеша био је згранут мојом драстичном трансформацијом и није могао да сакрије своје разочарење мојом „новом“ сценском појавом, али – пробе су већ биле почеле, уговори потписани, назад се није могло... Фрустрирана том чињеницом, незадовољна и сама пре свега својом емоционалном „презрелошћу“ била сам катастрофална и неуверљива као млада и заљубљена и ништа мање лажна као већ удата, богата, хладна и отмена племкиња... Татјана Ларина – није ми лако да то признам! – била је мој велики глумачки промашај! Али за многе моје колеге учешће у овој представи било је глумачки тријумф! Пре свега мислим на моје драге колеге: Југослава Крајнова, Зорана Богданова, Миодрага Петровића и Сашу Торлаковића и колегинице Тијану Максимовић, Лидију Стевановић и Драгињу Вогањац!

Гордана Ђурђевић Димић, новембар 2025.

**Сарка, удовица – Ожалошћена њородица Б. Нушића,
у режији Дејана Мијача (СНП, 2000)**

– Нушићева Сарка у Матином шлафроку, са „присвојеним“ сребрним будилником у бујним недрима... звони увек кад не треба! Имала сам испод лепршаве ружичасте цветне хаљине од воала – креација костимографкиње Јасне Бадњаревић – ватоне од сунђера, набујало попрсје, извајан струк и огромну задњицу... Мијач је тражио да се крећем по сцени меко, да њишем широким боковима лево-десно и да говорим исто тако, све „ваљајући“ речи преко усана „успаљене одалиске“... И мада „ваљајући“ тон и начин нисам у потпуности освојила, задовољство и смех у овој Мијачевој *Ожалошћеној њородици*, у тој врсној комедији карактера, никад није мањакао, ни у публици, ни међу нама глумцима на сцени!

Гордана Ђурђевић Димић, новембар 2025.

Ожалошћена породица:
Гордана (Сарка), Милан Шмит (Танасије),
Ксенија Мартинов Павловић (Вида), Радоје
Чупић (Трифун), Александра Плескоњић
Илић (Гина), Драгомир Пешић (Прока)
фото: Архив СНП-а

**Лола – *Cuba libre* Ивана М. Лалића,
у режији Кокана Младеновића (СНП, 2001)**

– Лола, избеглица, прогнаница из Босне 90-их година... јад и беда нашег „малог балканског човека“ решеног да по сваку цену преживи баш на овом простору... менталитетом је слична Поповићевој *Десанки*... моја прва Стеријина награда... Лолу сам играла вабанк, без остатка, као када се дављеник бори за ваздух или као када се преко брвна прелази дубока провалија, гледаш у будућност, а не у амбис под својим ногама... Драга моја Лола...

Гордана Ђурђевић Димић, октобар 2025.

**Ленче – *Ослобођење Скопља* Душана Јовановића,
режија Жанко Томић (СНП, 2001)**

– Код Ленчета важи изрека да је пут према паклу поплочан добрим намерама. Од добре намере да од Зорана направи човека усред ратних збивања, она од њега ствара фрустрираног дечака који се можда никад у животу неће опоравити од њених животних лекција, мада има и других ствари које га чине таквим.

Наташа Пејчић: *Није лако с једносјавним ликовима,*
Дневник, 28. април 2002.

**Јулка – Тужна комедија И. А. Гончарова,
режија Егон Савин (СНП, 2004)**

– Ово је моја четврта представа са Егоном Савином, почаствована сам што чиним део поделе и то што сам се баш ја нашла у улози Јулке... Волим да играм епизоде. Магнетски ме привлаче. Јулка је улога баш по мојој мери, посрећило ми се да је добијем... Једна је у низу мојих ликова који имају снагу. Печат драмског прелома. То је тај Егонов реди-тељски рукопис. Кад се удовица Пшењицина са својом децом појави на сцени, у кући Обломових настаје промена. Окрене се драмски ток радње. Та кућа напросто сине. Не-стаје оне првобитне успорености, а ја веома волим такве поставе и улоге.

З. Т. Мирковић: *Ојасна је госага*,
Вечерње новости, 28. новембар 2004.

**Мајка – Шест̄ лица ш̄ражи йисца, аутор Луиђи Пирандело,
редитељ Иван Церовић, СДУ Нови Сад (2004)**

– Тренутно једино неформални театри нуде освежење... Тај комад пуни дворану јер је реч о новом позоришном приступу по тржишном принципу. Играјући у тој представи наново увиђам да је увек добро када се глумцу понуди слобода да сам истражује и ради на свом сценском изразу. У противном, може постати сам себи досадан.

З. Т. Мирковић: *Ојасна је госага*,
Вечерње новости, 28. новембар 2004.

Ослобођење Скопља
фото: Миомир Ползовић

**Марија Александровна Москаљова – Ујкин сан Ф. М. Достојевског,
режија Егон Савин (СНП, 2006)**

– Годину дана након премијере представе *Ујкин сан*, радим на тој улози. Она је за мене најинтригантнија и најзанимљивија улога коју сам играла. Али не могу рећи и да је то моја најбоља улога, јер своју најбољу улогу тек треба да одиграм.

Маја Павлица: *Најбољу улоју њек ћу да иigram,*
Блиц, 1. април 2009.

– Чини ми се да је Марија у том смислу хендикепирана, јер је у сукобу са средином. Она осећа своју моћ, осећа своју вредност, али не може да је испољи у тој учмалости. Колико је талената у малограђанским срединама угушено, колико их је отишло у алкохол,

Ујкин сан:
Гордана (Марија) и Предраг Ејдус (Кнез)
фото: Бранислав Лучић

дрогу, разне видове психичког унутарњег пропадања, управо јер нису имали простора да искажу своје способности. Но ми кроз представу дајемо суморније, мрачније виђење и тумачење Достојевског. Код њега Марија успева да се афирмише, не пропада... Дуго сам у овом позоришту (СНП) и мислим да сам довољно урадила и оставила иза себе и добрих улога и добрих представа, награда и тим првачким статусом сам, чини ми се, и заслужила да се *Ујкин сан* поставља на репертоар због мене. Нормално би било, у сваком позоришту које мисли о свом ансамблу, да прилагођава репертоар према глумцима којима располаже... Интимно, то је за мене заиста поклон редитељев и управе позоришта.

Игор Бурић: *Црви с ројовима*,
Позориште, март 2007.

**Жена – *Наход Симеон*, копродукција СНП / Стеријино позорје,
текстописац Милена Марковић, режија Томи Јанежич (СНП, 2006)**

– Радећи *Находа Симеона* помало сам се вратила у дане када смо радили у „Промени“ Академије уметности, кад смо заједно са Харисом Пашовићем узимали предлошке текстова, рецимо руских надреалиста и авангардиста – Введенског, Хармса – радили представу *Јелка код Иванових*, која је такође била колективни чин, интересантан по чудесној енергији, чудесном еросу који је носио и публику и актере заједно. Ми смо ту имали чинодејство на сцени. Е, управо због тог чинодејства и посебног расположења с којим смо улазили у представу, кроз овај текст Милене Марковић и дивног редитеља Томија Јанежича, пожелела сам да се вратим у то време. Дакле, Јанежич има интересан приступ који је мене подсетио на рад са Харисом: невербална комуникација, покушај да се кроз емоцију и речи нађе потпуно решење, затим тражење личног прилагођавања ситуацији и прављење саме ситуације из онога што изађе из импровизације – да то, у ствари, буде материја представе из које ће она расти. Е, то је тај процес који сам желела још једном у животу да прођем.

Игор Бурић: *Црви с ројовима*,
Позориште, март 2007.

**Еби Брустер – *Арсеник и сџаре чийке Џозефа Кеселринга*,
режија Филип Марковиновић, НП Суботица, 2009)**

– Дакле, ствар је сценски и мизансценски успешно постављена тако да се динамично, ритмички коректно и кокетно, поновни сусрет свих чланова породице одигра уз највећи могући број комичних обрта, а то у конкретном случају никако није могло проћи без озбиљног глумачког рада. Владимир Грбић (Мортимер Брустер), Гордана Ђурђевић Димић (Еби Брустер), Марко Савић (Теди Брустер), Љубиша Ристовић (Др Ајнштајн), Бранко Лукач (Полицајац О'Хара) и потврђено суперефикасни епизодиста Игор Лерић (Господин Џибс / Спеналцо), у правој су мери игре и окретности, дакако карикатуралних обриса, остварили оно што се у једној комедији може пожелети. Иако је мало пребацио, остатак многобројног глумачког ансамбла није подбацио, чинећи *Арсеник и сџаре чийке* радосном одредницом за све оне који воле шмек некадашњих времена, прохујалих са вихором.

Игор Бурић: *Блој редитџеља Филија Марковиновића*, 2009.

**Вирџинија – Тајни дневник Вирџиније Вулф,
у режији Милене Павловић Чучиловић (СНП, 2010)**

– Кажу неуропсихијатри, наше душе су различите. Неко је станац камен, а неко фини кристал који се распрсне када дунеш. Мислим да је она одживела своју судбину до оног момента до ког је могла да је носи. Кад то више није могла, просто је легла у реку и она ју је однела. Не бих то назвала себичношћу.

Игор Михаљевић: *Неке душе су камен, неке кристал,*
Дневник, 14. фебруар 2010.

*Тајни дневник Вирџиније Вулф:
Гордана (Вирџинија) и
Александар Гајин (Леонард)
фото: Бранислав Лучић*

**Галактија – Призори еізекуције Иване Димић, Молине Фотез,
редитељ Марко Манојловић, НП Београд (2010)**

– То је улога коју би, сигурно, свака глумица прихватила без размишљања. Када вам се укаже таква шанса, ви је не смете пропустити. Једноставно, немате право да нешто тако одбијете. Мени је учињена огромна част што ми је управа Народног позоришта понудила овакав глумачки залагај... Галактија је жена која стоји у центру збивања, у једној арени живота.

Комад прати успон и пад те велике сликарке. Сваки лик који се појављује у представи, откида, у свакој сцени, по парче њеног меса, њеног срца и њене душе. На крају,

она остаје на тој чистини, у тој арени као испражњена, прегажена мешина... Дакле, представа говори о томе колико се понекад човек треба жртвовати да би о(п)стао у некој професији и кроз каква искушења мора да прође да би то и остварио. Иначе, у питању је изузетно комплексна и захтевна улога за коју је неопходна огромна концентрација и занатска припремљеност.

Микојан Безбрадица: *Премијера представе Еизекуција 22. новембра*,
Портал Народног позоришта Београд, 18. новембар 2010.

**Пат Кембел – Драги мој лажљивче Џерома Килтија,
у режији Тибора Вајде (2014)**

– Текст који је тако дуго игран у Атељеу 212, изашао испод пера Драгослава Андрића, био је потпуно прилагођен глумцима Радмили Андрић и Михајлу Викторовићу. Редитељ наше представе, Тибор Вајда, сада је направио нови превод који мислим да више осветљава управо ликове Џорџа Бернарда Шоа и Пат Кембел. Када гледате њене фотографије, или њене иступе у јавности на којима је говорила о уметности казивања поезије или уметности глуме, што се може видети и на Јутјубу, мислим да овај текст више иде уз тај лик.

Глумачке судбине таквих звезда су често сличне, обично се посвећују сцени више него својој породици. У њеном случају то је можда био и стицај околности јер је као самохрана мајка морала да држи тај свој хлеб у рукама и да иде за потребама театра да би могла да прехрани породицу. Рано је остала удовица, имала је много љубавника, пријатеља, била је врло виспрена, талентована и просто рођена за сцену.

Драги мој лажљивче:
Гордана (Пат Кембел) и Миодраг Петровић (Бернард Шо)
фото: Бранислав Лучић

Али када човек падне у невољу, често се и тај широки круг пријатеља распршује, мало је њих остало око ње, тако да је скончала заборављена и у беди, што ме је подсетило и на нашу велику глумицу сличне судбине Жанку Стокић. Улоге које су настале по стварним ликовима подразумевају и то трагање за сваким детаљем који је доступан, а уколико их нема мора да се домаштава и домишља какав би тај животни филм могао да буде.

Нина Попов: *Поштраја и домаштавање за сваку нову улоју,*
Дневник, 7. фебруар 2015.

**Ката, жена Хаџи Томина – Кошћана Б. Станковића,
режија и адаптација Кокан Младеновић (СНП, 2016)**

– Радећи на том лику присећала сам се Љубинке Бобић и мислила о томе колико сам сама далеко од те идеалне глумачке поделе за овај лик и то је заправо био извор тешкоће у раду коју чини свест да сте хабитусом и начином своје егзистенције далеко од живота лика у комаду који припада давно прошлој епохи.

С друге стране сам знала да је реч о модерном театру, а не о реконструкцији романтичарског театра, нити о документарном представљању врањанског краја и његових обичаја с краја 19. и почетка 20. века. Класици су живи јер се у њиховим књижевним ликовима препознају не само људи њиховог доба већ и они који ће живети у неко будуће време на овим истим нашим балканским просторима.

Нажалост, и у нашем времену сведоци смо насиља у породици, живота људи у браковима без љубави, инцеста у мрачним породичним круговима, затворености неких етничких заједница које се жилаво боре, до крви, да задрже своје право на обичаје и норме понашања које се косе са цивилизацијским нормама.

Кошћана: Гордана (Ката) и
Емир Хаџихафизбеговић (Хаџи Тома)
фото: Архив СНП-а

У нашем времену сукоби појединаца са широм друштвеном средином у покушају да легализују слободно, живе по правилима индивидуалног, личног светоназора и сензитивитета – сукоб који се по живот појединца често завршава трагично – тема је интересантна и за нас у 21. веку као и за Бору Станковића од пре 120 година.

Анђела Зец: НС Хроника, Интервју дана:
Гордана Ђурђевић Димић – Наша деца у овом ужасном времену моју само да сањају о сценографском позоришном анимационом филму на основу њене каријере, 16. март 2018.

Аничина мајка – И сваки њих као да је ње Б. Станковића / Д. Коканова, режија Јована Томић, Крушевачко позориште / Арт тема Београд (2018)

– Одавно сам желела да искорачим из СНП-а, да изађем мало из Војводине и прокрстари Србијом. Очигледно да неко од горе види и чује наше мисли, јер бољу ствар нисам могла да пожелим... Ова представа је интересантна у визуелном погледу, али и садржајем и ликовима.

С. Бабовић: *Како живећи без мушкараца, Вечерње новости, 8. децембар 2018.*

Вера – Животи се са мном многи додирао, Нови Тврђава театар, по роману Д. Гросмана, у режији Дина Мустафића (2021)

– Представа је омаж једној изузетној жени. Толико је око нас изузетних људи о којима мало знамо. То су хероји живота. Један од таквих је Ева Нахир Панић, у представи *Вера*. Живела је невероватан живот, била је наш савременик... У њену судбину сам се заљубила оног часа кад сам видела њену причу, која је држала пажњу и једном Данилу Кишу. Он је о њој снимао филм, прекинут болешћу и смрћу 16. октобра, на исти датум смрти Евиног мужа. Још једном се потврдило да нема коинциденција у животима, још једном се потврдило да ништа није случајно.

Игор Бурић: *Гордана Ђурђевић Димић о лику Еве Нахир Панић, 6. септембар 2021.*

Генералица / Отова мајка – Мефисто Клауса Мана, драматизација и режија Харис Пашовић, СНП и Фондација „Нови Сад – Европска престоница културе“ (2022)

– Пробе су напорне јер ово је студиозан рад на испитивању и дочаравању публици природе нацизма који и данас све више диже главу. Тај мрак се поново надвио над свима нама. Играм чудесну стару госпођу Брукнер, која је надахњивала сликаре и писце, водила преписку са Вагнером и Листом, а њен најбољи пријатељ био је Емил Зола. Њен лик је рађен по карактеру мајке Томаса Мана.

Ј. Симић: *Словенима се осјорава право на постојање, Вечерње новости, 21. мај 2022.*

**Ана Краус Караџић – *Поешеса*, текст и режија Вида Огњеновић,
Копродукција СНП / УГ Нови ТТ (2022)**

– И кроз фотографије улазимо у лик: на фотографији је она заустављена у времену, њено лице – печат је њене личности и ви сасвим лако стичете утисак о тој забрањеној уозбиљеној жени са неким болним изразом лица, жени са јаком мандибулом, понешто истурене доње вилице, која сведочи о јакој вољи, жени која ће успети да изнесе и тежак Вуков карактер и тај брачни живот увек на граници новчане пропасти...

Али кад мало загребете испод површине, видите да је Ана Краус била пројекат који је Вуку припремио и понудио Јернеј Копитар, онда видите и политичку позадину и Вукову позицију и његов карактер, историјски контекст, пузећу меку германизацију кроз културне обрасце једне високо цивилизоване бечке средине, настојање аустријских цензора да га приволе западној духовној концепцији кроз романтичарски панславизам. Па и кроз југословенски принцип уједињавања народа и језика, то је оно што је било потребно аустријској царевини...

Политика је усмеравала и језичку политику, Вук се томе покораво без непотребног роптања приводећи нас „цивилизованој европској заједници“, далеко од „пресахлих“ токова византијске и словенско православне културне традиције...

Наташа Гвозденовић: *Рагосџи ире*,
Нова мисао, новембар 2025.

**Финка, Бехара, Астрид, Маја – *Свеџи мојућносџи*,
текст и режија Харис Пашовић (СНП, 2024)**

– Углавном се раде представе које иду на публику, које рачунају са тим да ће публика морати да активно учествује, да буде продрмана на неки начин тиме што ће видети, чути на сцени. Па таква је и ова представа. Дакле, она је, условно речено, интерактивна.

Свеџи мојућносџи: Гордана (Финка, Бехара, Астрид, Маја)
фото: Марија Ердељи

Очекује се од публике да буде просто шокирана истинитошћу тог света који ће се одједном појавити на сцени, а не појављује се тако често. Дакле, о многим стварима смо говорили, али ретко о особама са инвалидитетом, и ретко су особе са инвалидитетом биле у фокусу нашег интересовања.

Ја мислим и ослањам се на редитељско мајсторство Хариса Пашовића, да ће он умети да увеже све те призоре и да ће се од кратких резова, у ствари, на крају добити један мозаик и комплексност слике о том животу који је мало скрајнут.

Гордана Ђурђевић, СНП 1861,
видео-најава представе *Свети мојућносци*,
23. новембар 2024.

Госпа Нола – *Госџа Нола*, по делу Исидоре Секулић, режија Соња Петровић (2025)

– Једна од лепших, емотивнијих и инспиративнијих улога у мојој 40-годишњој каријери! *Госџа Нола* Исидоре Секулић је величанствен литерарни споменик посвећен једној врсти жена које су се рађале, по речима знаменитог Ј. Цвијића, на просторима Динарског масива, на западно-херцеговачком кршу и које кршност своју и вољу своју, свој „елан витал“ дугују пре свега генетској и расној припадности српским племенима са ових простора...

То су оне велике душе жена-ратница, дивовске животне снаге, које су могле у мирнодопске дане на плећима да изнесу не само свој живот у миру, већ да у „зубима носе“, као праве заштитнице дома и породице, и мање способне и храбре чланове својих биолошких породица; или да у ратно време воде, равноправно с мушкарцима, битку за опстанак свеколиког српског рода када туђинске хорде и вихори уништења припрете његовом земаљском опстанку...

Госџа Нола
фото: Марија Ердџи

То су епски људи генерално: усмена приповедачка традиција и народна лирска песма – севдалинска – у тој племенској култури обликују њихов духовни, емотивни и етички свет који са њима сраста и живи до краја, кардиналан и непромењив...

Станојла Перчинова (Госпа Нола) стицајем животних околности обрела се, удајом за велепоседника Тодора Лазарића, на богатом војвођанском салашу, најпре као житељка и велика управитељка и газдарица, а затим, после мужевљеве трагичне погибије, као богата паланчанка у вечитом више-мање пригушеном сукобу са средином која је истовремено презире због порекла и диви јој се због великог срца, храбре самосвојности и поприличног богатства које јој од мужа остаје у наследство да га помало „крцка“ заједно са троје усвојене деце...

У представи СНП-а, у режији Соње Петровић, у драматизацији Александре Јовановић, Нолу играју четири глумице: поред мене су ту Бојана Милановић, Марија Бурсаћ и Зоја Пећинар (сасвим мала Нола, девојчица). Свака изображава лик Нолин у одређеној животној фази... Мени је у задатак остављено да оживим већ остарелу Нолу, која дане проводи у самоћи, прилично рањена и уморна од животних и породичних невоља у непрекидној бризи за децом која су од ње отишла, започела своје животе, али без довољно моћи да се сасвим одвоје од помајке Ноле, појављују се у тренуцима властитих емоционалних и животних криза тражећи од Ноле и новчану и емотивну подршку...

И она то чини са радошћу и племенитим ганућем... Све то, међутим, полако али сигурно ослабљује њено осетљиво и нежно срце и мада још увек снажне статуре и борбеног животног става, госпа Нола све чешће размишља о одласку у „родни крај“, нарочито о посети старом сеоском гробљу – „зеленом ко гора, башча једна и љепота“ – у које би „полећела и одлећела“ и у њему радо остала... заувек!

Нола умире, али остаје жив њен дух, остају деца распршена по белом свету и остаје прича паланачка о великој добротворки и прекогробној њеној жељи да и „с ону страну гроба“ буде снага која ће надахњивати њене ближње и даљње...

Гордана Ђурђевић Димић, новембар 2025.

Мајка Ђука – Ђука, текст Милица Константиновић, режија Ана Томовић, НП „Тоша Јовановић“, Зрењанин (2025)

– Ово је мој други ангажман у Зрењанину, јер сам пре 30 година радила *M70* Мирка Стојковића. Међутим, ово је улога која долази у право време, за моје године и за моје глумачко искуство, али и као једна прилика, један омаж мојим Личанима...

Ђука је најстарије дете у породици Мандића, и после преране смрти мајке, као девојка од 15-16 година морала је сву своју браћу и сестре, који се појављују у комаду, да подигне на својим рукама. Они су сада ситуирани, те је са сваким од њих изградила посебне односе. Али за свог сина Николу, управо због његове посебности којом се и сама одликује, она је једина која има слуха. Она за њега каже да је имао девојачку крхкост, али и мушку продорност.

Прошло је 40 дана пошто је сахранила мужа Милутина. Међутим, Ђукин је наум такав да искористи прилику и да приволи породицу да пристане на велики новац који треба да се издвоји за њеног сина, са пуно поверења да он тај новас неће прокоцкати и да ће отићи на школовање у Пешту или Грац. И овде се показало да је мајчинска љубав оно што нас формира, али и оно што може да нас фрустрира.

Интересантно је то што је Ђука такође ризиковала заигравши на синовљево поверење у тренуцима када Никола подлеже коцкарском искушењу. Али Ђука види у сину сву врлину и таленат који га красе, те будући далековида и храбра, она верује да ће се добро добрим вратити.

... Мој највећи изазов у раду на улози био је како лик Ђуке, са тако богатим унутрашњим светом, довести до функционалности на сцени: да не буде пасивна, али да буде присутна, да не буде емоционалних нити других искока. Све је морало да буде контролисано, сведено, глумец је ту не да би правио *one man show*, већ да се подреди захтевима редитељке и колектива, а то је заправо највећи задатак, то је најтеже постићи.

Иван Трифуњагић: *Ђука, мајка која је све изнела на својим рукама, омаж је мојим Личанима*, Дневник, 10. април 2025.

Ђука
фото: НП „Тоша Јовановић“, Зрењанин

Две улоге, оживљене на сцени у размаку од штри деценије (1986–2016)

Како је Десанка победила Лотику

Српско народно позориште је најстарије професионално позориште, најдужег континуираног професионалног стажа, не само у Србији, него и на простору бивше Југославије. СНП је родоначелник и друга два велика театра – Хрватског народног позоришта у Загребу и Народног позоришта у Београду.

Кнез Михаило Обреновић, одушевљен гостовањем ансамбла СНП-а у Београду, 1868. године, замолио је Јована Ђорђевића да са одабраним глумцима оснује театар у Србији. Овај прихвата позив и исте године с половином глумаца СНП-а оснива Народно позориште у Београду. Тако новосадски глумци отварају прво поглавље богате и славне уметничке историје београдског Народног позоришта.

*Љубинко и Десанка: Гордана (Десанка)
фото: Банислав Лучић*

Пословично, јаки ансамбли СНП-а кроз све бурне године своје историје били су и остали расадници несвакидашњих талената, који су започињали глумачке, певачке или балетске каријере у Новом Саду, а успешно их настављали у Београду, Загребу, Осијеку, Марибору, Сарајеву, Барселони, Њујорку...

И глумице попут легендарне Драге Спасић, Рахеле Ферари или Љубице Раваси, свака на свој начин и у своје време, својим јединственим личностима, енергијама и изванредним креативним радом обележиле су уметнички и културни живот, не само Новог Сада и Београда, него и европских и светских престоница.

Уз њихова имена можете набројати још десетине уметника без којих се не може замислити јавни, културни и уметнички живот Срба у Војводини из времена Угарске, Аустроугарске, Кнежевине Србије, Краљевине Југославије, СФРЈ.

Биће позоришта

За мене је до данас остала узбудљива чињеница да радим у таквом театру. Имам бескрајну веру у будућност СНП-а, и у мени има навијачке страсти кад треба бранити боје матичног позоришта. Иако сам правила спорадичне и, по мом скромном мишљењу, солидне уметничке излете у позориштима Зрењанина, Суботице и Београда, истински сам већ тридесет година ватрени члан Дrame СНП-а.

И најновија, велика ансамбл-представа Дrame СНП-а, *На Дрини ћуџрија*, у моћној грандиозној режији Кокана Младеновића, уверава ме да и данас имамо поуздан, високопрофесионални глумачки ансамбл и да ми је, као уваженом члану тог ансамбла у изврсним средњим годинама с дугим глумачким стажом, омогућена дивна привилегија старости да од управе СНП-а тражим да и даље непрекидно води рачуна о томе да само добро вођен, на прави начин упослен ансамбл, отворен за сарадњу са свим театрима региона, обезбеђује континуирани уметнички развој глумцима СНП-а.

Биће позоришта се фрапантно брзо мења, као свет око нас, па некад постаје политичка трибина, полигон за филозофску расправу, каткад сатирикон наше невеселе, често бизарне, а крваве свакодневице, дневник увреда за оне с маргине живота, али и бескрајно поље маште која у позоришту и уметности уопште једина може да превазиђе недостатке све злокобнијег живота. Ако, дакле, све то не испитате и не испробате као глумци и уметници, онда ризикујете да и глумцима и публици, нацији, одузмете оазу, уточиште, дубраву. А дубрава је у језику, рече давно дивни Слободан Шнајдер, заувек привилеговани простор поезије и слободе. Без слободе – слободе кретања као и слободе говора и играња – за неке од нас живот губи драж, а свет постаје мрска тамница.

Превалили смо пут дуг тридесет година, успут смо изгубили познанике и пријатеље, остали без многих великана који су обележили своје време. Доживели смо распад вољене земље, слутили тај распад не предвиђајући ни у најгорим сновима да ће бити тако бруталан и крвав. Преживели ратове и бомбардовања, слом националних митова и идеала, али и уздизање врлине и поноса, гледајући истинске моралне громаде, њихове једноставне, самопрегорне животе, гледајући на њих као на луче, креснице, искре новог препорођеног живота у мору блата, суза, муке свакодневног преживљавања.

Неки од тих великана још газе земљу заједно с нама, а неки су се преселили на небеса, са онога света шаљући нам спасоносну мисао да смрти нема, има само сеоба.

Истинске тренутке среће и благословеног заједништва доживели смо на литургијама по манастирима и црквама широм терена бивше нам заједничке домовине. Видели смо како тече одумирање једне нације која постаје све малобројнија, све старија, сиромашнија, осуђена на суморно претакање из шупљине у празнину бескрајних прича о некадашњој слави.

Наш лични живот текао је у малим–великим радостима мајчинства у уском породичном кругу, наша су деца расла и порасла још у потрази за одговором чиме ће се у животу бавити и од чега ће живети у овом свету кибернетичких чуда.

За то време смо играли у позоришту наше искривљене животе, искоса бацали поглед на наше велике и мале трагедије, и као код Шагала, од смрти и посрнућа правили лакрдијашки пир, разумевајући свет као вечито превирање – што би гори сад је доли, што би доли, гори устаје – циркус и дресура. То је био амбијент наивне, блескасте *Десанке* која без великог знања и заштите моћника, мора да нађе начин да преживи у свету, да пронађе рупу у систему кроз коју би се провукла и бар начас одгодила плаћање судских трошкова и потраживања.

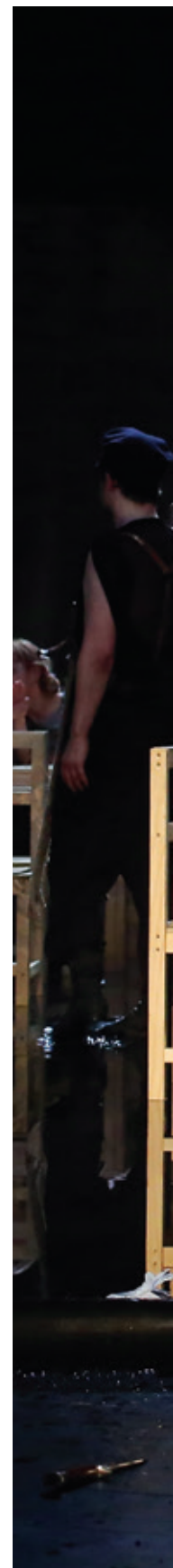
Карта логике

Дакле, фарса, лакрдија која не води никуд и само накратко одгађа страву и мрак. *Лошика* је све прошла по реду, остала млада удовица, с великом породицом о врату није могла да луња и да се смуца по парковима као *Десанка*, од ње је зависило све, и њен је мозак радио логично и спретно, као савршен ритмички уређај, све док се времена и правила друштвене игре нису изменила толико да је алогично постало логично, док није започета продаја лажи за истину, а неморал постао владајући морал.

Лошика губи све и доживљава остварење клетве: дабогда имао па немао! Тренутке полета, ентузијазма, успешних пословних одлука, обећавајућих финансијских спекулација, далеко спретнија и довитљивија од *Десанке*, она ће у живот полетети као у отворен загрљај, а завршити га као нервни болесник препуштен туђој милости и старању.

Готово да сам сигурна да је у тој утакмици живота лукава мала *Десанка*, са својим невеликим циљевима и знањима, бринући се само за свој мали свакодневни интерес и своју малу, али њој јако важну ствар, извојевала победу над савршено систематичном *Лошиком*! Очигледно да у животу не можемо увек рачунати на карту логике, држећи се својих крутих уверења, сигурни у своја животна преимућства, увек спремни да држимо лекције другима о томе како треба живети.

Горданин ауторски текст за *Полишику* (26. март 2016)

На Дрини ћурија: Гордана (Лотика)
фото: Срђан Ђурић

Реч криџичара

Криџика ме није шџедела и хвала јој на џоме, све ми је било на корисџи! У нашем џослу најважнији је редисџељ – џисана и усмена криџика, ако и џомене џлумца, џомиње џа на самом крају свој излаџања, као усџуџни, исџина неџходни и неизбежни, џривезак целокуџне редисџељеве сценске замисли...

Ако вам џосвеџе две-џри реченице, смаџраџе се џлумачким среџником, јер сџе моџли биџи и сасвим изосџављени, криџичар нема обавезу да џомене све учеснике џредсџаве, он је џосџодар свој криџичарској џросџора... Дакле, џомињали су ме и мој рад никада није осџајао неџримереџен – уџлавном је био хвален, али су џа џонекад доводили и у џиџање...

Уџраво доводеџи у џиџање џо шџо сам на сцени џоказала, криџичари су ми оџварали моџћносџи да џреисџиџам „дејсџвеносџи“ својих сценских решења и да џоџравим свој унуџарњи „навиџацијски сисџем“ – уџрављајуџи џлумачку иџру ка изосџренијим, каракџтерно и емоџивно дубљим и конкретнијим, ако хоџеџе и искренијим џрисџуџима у сценској реализацији џлумачкој задатка...

Неџаџивна криџика, када је оџравдана и аџументџована, кориснија је за џлумца од свеџа шџо за џеџову суџеџу чине одушевљени, Chesџо џанеџирчки хвалосџеви, јер је зрео умеџник свесџан својих врлина, али Chesџо несвесџан свој сџварној (објекџивној) значења и значаја у сценском и реалном времену... Увек мислимо да значимо и вредимо више, све док нас добар криџичар не џосџави на наше џраво месџо!

Горданин портрет
фото: Владимир Зубац

Гордана Ђурђевић Димић,
новембар 2025.

Деценија прва (1986–1996)

Силвија – Злочин на козјем острву Уга Бетија, режија Славенко Салетовић (СНП, 1986)

Три беспрекорно одигране улоге биле су у тумачењима Верице Милошевић као мајке, која на заласку либидинозних искушења странца — мужјака прво присваја за себе – Гордана Каменаровић са непосредном изражајношћу бескомпромисних захтева зреле женствености; те најмлађа Гордана Ђурђевић која је овом својом првом професионалном улогом недвосмислено указала да у свом глумачком потенцијалу поседује и ону експресивну димензију која се не стиче никаквим академијама, јер припада даровима мајке природе. Но, оставимо времену да потврди ова предсказања.

Пуба Матеовић: *Игра зајрејених стирасии,*
Дневник, 7. септембар 1987.

**Десанка – Љубинко и Десанка А. Поповића,
у режији Бранка Плеше (СНП,1986,1996)**

Гордана Ђурђевић у улози Десанке бриљантно најављује сопствену глумачку личност којој ћемо посвећивати и више од два телевизијска минута.

Слободан Божовић: *Самоће које ѿаворе,*
РТВ Нови Сад, 22. новембар 1986.

Изврсна у улози Десанке била је Гордана Ђурђевић Димић. Добро нађеним и ретко пре-наглашеним гестом, говором, експресивношћу покрета и другим елементима градње лика, ова млада глумица, чини се, дефинитивно је потврдила дар знан свима...

Владимир Копицл: *Вегрина ајсурга,*
Дневник, 23. новембар 1986.

Гордана Ђурђевић је изузетно дисциплиновано следила режију чак и када је сасвим обуздава и своди готово на гротеску. Али с времена на време, појави се тренутак у коме она чудно блесне, виртуозно промени ритам, заигра на неочекиван и непредвидив начин као на крају првог дела и у улози која је очевидно у супротности с њеним темпераментом, и задиви гледалиште. Ова млада глумица је редак и чудесан таленат и о њој се са свом деликатношћу мора водити рачуна док не буде однегована у велику глумицу, како не би доживела судбину Соње Савић и других младих талената које у последње време тако бездушну испуштамо па и злоупотребљавамо.

Петар Волк: *Љубинко и Десанка,*
Илустрована политика, Београд, 16. децембар 1986.

Посебно треба истаћи да је ова представа избацила у центар пажње једну несумњиво талентовану младу глумицу. Сада се већ може са сигурношћу тврдити да Гордана Ђурђевић има све предиспозиције да се развије у врсну глумицу: способност трансформације, осећање за вртлоге и ритам текста, беспрекоран изговор, и што је многима ново и непознато до сада било, специфичан дар за комику.

Симон Грабовац: *Представа и ѿо,*
Глас омладине, Нови Сад, 10. децембар 1986.

Редитељски рад Бранка Плеше с глумицом Горданом Ђурђевић као и њене претходне студије глуме на новосадској Академији уметности, управо у класи овог врсног драмског педагога, донели су нашој сцени такав уметнички принос да ће име Гордане Ђурђевић бити стваралачки изазов савременом редитељу и њеним глумачким партнерима, па и будућим гледаоцима њених представа. Улогом Десанке Г. Ђурђевић започела је на блистав начин своје глумачко умеће.

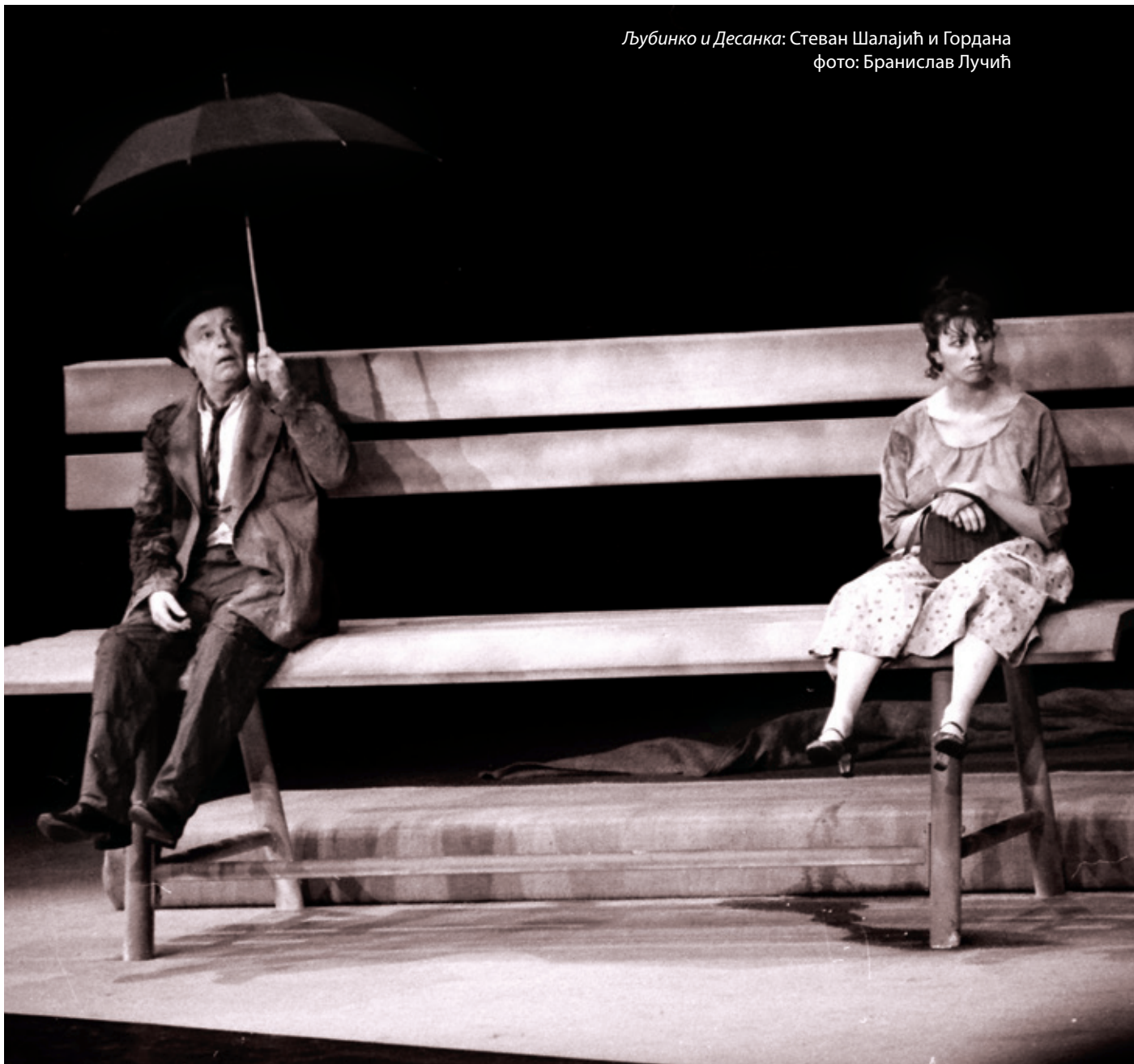
Радослав Лазић: *Фарса и ѿо,* Сцена,
часопис за позоришну уметност, Нови Сад, јул–октобар 1987.

Високи ниво глуме Гордане Ђурђевић не подлеже дискусији. Г. Ђурђевић води глуму консеквентно, осећа се емотивно ангажовање које не прелази границе самоконтроле, чак и у моментима у којима може лако да дође до прецртавања граница лика. Истовремено, Гордана Ђурђевић игра изразито раскошним глумачким средствима на начин који неколико пута изазива аплауз у току представе.

Јежи М. Фједосјејев: *Раднички лисџ*,
Лођ (Пољска), 21. октобар 1987.

Гордана Ђурђевић (као Десанка) доминирала је сценом кроз употребу мноштва одлично организованих и спретно уоквирених геова.

Бојан Коренић: *Нови дух фарсе*,
Ослобођење, Сарајево, 4. март 1988.

Љубинко и Десанка: Стеван Шалајић и Гордана
фото: Бранислав Лучић

Веома добри и расположени глумци умели су да одиграју карактеристике менталитета. То у првоме реду важи за Гордану Ђурђевић у улози Десанке. Ђурђевићева је пробраним глумачким средствима, гласовном интонацијом, асхронитетом геста и покрета, пластичношћу телесне експресије начинила праву студију не одвећ лукаве али ни сасвим неспретне Десанке, која се умешно сналази и не сналази у велеграду дајући му људску меру према своме обличју и своме невеликом знању. Десанка је, по Ђурђевићевој, симпатична у својој наивности и комична у жељи да залудном комбинаториком испланира безначајан подухват. Сјајно остварење даровите глумице.

Радомир Путник: *Сјајно остварење даровитих глумаца,*
Трећи програм Радио Београда, 15. април 1988.

Својевремено, била је то представа која је у орбиту избацила младу глумицу Гордану Ђурђевић, а десет година касније то је представа која само потврђује оно што је већ опште место новосадског позоришног миљеа: да је Гордана Ђурђевић, у међувремену Димић, једна од најмаркантнијих и најособенијих глумачких појава на читавом југословенском позоришном простору.

Љубинко и Десанка јесте дефинитивно њена представа, представа у којој она захваљујући наравно и тројци изузетних партнера – Стевану Шалајићу, Васи Вртипрашком и Радету Којадиновићу – супериорно, виртуозно изводи партитуру на инструменту који се зове глумац а састоји се од укупног хабитуса: гласа, мимике, покрета, геста, тела и ауре које поседује.

Даринка Николић: *После десет година,*
Дневник, Нови Сад, 24. децембар 1996.

Љубинко и Десанка: Васа Вртипрашки (Август), Стеван Шалајић (Љубинко) и Гордана (Десанка)
фото: Миомир Ползовић

Гордана Ђурђевић Димић, која је овом улогом својевремено бљеснула као бриљантна комичарка, данас је једна нова, зрела Десанка која жовијалном и говорном гимнастиком вешто нијансира ток радње и вратоломно мења односе које претвара у своју корист.

Тања Медич: *Циркус наш савремени,*
Наша борба, Београд, 8. јануар 1997.

**Барбара – *Билбао бал* Бертолта Брехта,
режија Зоран Тасић (СНП, 1987)**

У овом остварењу, необично за досадашњу концепцију СНП-а, млада глумачка екипа игра, пева и глуми. Михајло Плескоњић као Брехт, Соња Стипић, Рената Виги, Гордана Ђурђевић, Гордана Каменаровић, Ивана Пејчић, Биљана Миликић и Кетрин Мурихаих.

Нина Попов: *Брехтов кабаре,*
Дневник, 16. мај 1987.

**Агнеза – Думанске ѿишине Слободана Шнајдера,
режија Мира Ерцег (СНП, 1987)**

Гордана Ђурђевић Димић била је успешна у микродетаљима али и у широким гестовима, у пригушеним говорним радњама као и у громким ораторским деоницама. Српско народно позориште добило је у Гордани Ђурђевић извансеријску глумицу.

Радомир Путник: Трећи програм Радио Београда,
15. октобар 1987.

Представа *Думанске ѿишине* у Новом Саду била је прилика да се у пуној мери и значају искаже глумачка индивидуалност Гордане Ђурђевић, тумача главне улоге. Несвакидашњи таленат и неубичајена зрелост глумачког исказа.

Слободан Божовић: ТВ Нови Сад,
10. октобар 1987.

Непрегледни низ Агнезиних кризних духовних и других стања пластично је представила Гордана Ђурђевић, подједнако уверљива у „физичкој“ и говорној експресији.

Владимир Копицл: *Недосејнуѿи фанѿиом слободе,*
Дневник, 12. октобар 1987.

Из диспонираног и хомогеног глумачког ансамбла издвојила се креација главне јунакиње Гордане Ђурђевић, непосредношћу зрачне и садржајне театарске изражајности, потврдивши узлазну линију сазревања своје уметничке физиономије.

Пуба Матеовић: *Зајрејена ѿоеѿика,*
Политика експрес, Београд, 17. октобар 1987.

Још већу подршку у остваривању сценске метафоре, Ерцегова је имала у глумцима. Нарочито у младој Гордани Ђурђевић, која је понијела улогу Агнезе изузетном игром у којој је њено лице изражавало Агнезина врло протурјечна унутрашња стања таквом сеизмографском прецизношћу да смо на тренутке почињали сумњати да се ради о истој особи, а њено тијело се исто тако виртуозно прилагођавало да искаже вањске ситуације – од самосталне аскезе и самомучења до раскошне еротичности оводобнога „реер show-a“. Гордана Ђурђевић је показала какав инструмент глумцу може бити његово тијело – када се на њему зна свирати. Али и више од тога: ниједна глумица у тој улози досад није успјела изразити ту скрутнуту, инстинктивну чежњу за слободом која се претвара у мржњу према свему што је гуши, ужасно хладну жудњу да буде више од жене, човјек који ће у нељудским увјетима модерне државе, то агресијом и насиљем морати узалудно доказивати.

Далибор Форетић: *Појлег из ѿањеја,*
Вјесник, Загреб, 14. децембар 1987.

Сугестивна игра глумачког ансамбла предвођена изванредном Горданом Ђурђевић, узди-
зала се на висину задатка какав је обрачун са свим нашим урођеним провинцијализмима.

Бојан Коренић: *Пораз слободе,*
Ослобођење, Сарајево, 15. фебруар 1988.

И у овој представи Гордана Ђурђевић се потврђује као глумица великих могућности и
изузетног сензибилитета.

Дарко Лукић: *Заводљиве слике,*
Ослобођење, Сарајево, 8. април 1988.

Думанске шишине:
Гордана (Агнеза), Стеван Гардиновачки (Отац)
фото: Бранислав Лучић

**Фелиса – Клојка Тадеуша Ружевица,
у режији Невене Јанаћ (СНП, 1988)**

Предраг Ејдус тумачи са правим омером хладне страсти и вреле зебње, веома са-
мосвојно и убедљиво у свим елементима глумачке артикулације. У лику жовијалног
антипода – Оца, Стеван Гардиновачки делује подједнако свесно градећи психичке и
физичке контуре овог лика уз успех у увођењу ненападних примеса трагизма, а изне-
нађујуће уједначен учинак у ликовима Фелисе и Грете, Кафкиних сестара, пружиле су
одличне Гордана Ђурђевић и Александра Плескоњић Илић...

Владимир Копицл: *Добро исцуњена сцена,*
Дневник, Нови Сад, 13. фебруар 1988.

Достојно следећи Ружевичеву драмску мисао добро се представила и Александра Плескоњић Илић као Грета. Исто тако и Гордана Ђурђевић у улози Фелисе.

Слободан Божовић: *Европа у орману,*
Став, Нови Сад, 26. фебруар 1988.

**Александра – Ванбрачна кћи Јегора Буличова,
режија Душан Јовановић (СНП, 1989)**

Истовремено, као да је искоришћена и прилика да се на отварању сезоне представи замашни део ансамбла који ће је изнети, при чему су врстан, тоновима личног интерпретативног кода изоштрени резултат достигли Владислав Каћански (Поп Паун), Мирјана Гардиновачки (Игуманија Меланија), Стеван Гардиновачки (Дотегајев), Гордана Ђурђевић (Александра), Гордана Јошић (Варвара) и Заида Кримшамхалов (Ксенија).

Владимир Копицл: *Празнина смрти, љуноћа љуме,*
Дневник, 17. октобар 1989.

**Гонерила – Краљ Лир В. Шекспира,
режија Љубиша Ристић (СНП, 1990)**

Ипак, овај критичар за најбољу представу минуле сезоне у Југославији сматра Шекспировог *Краља Лира* у режији Љубише Ристића и изведби Српског народног позоришта у Новом Саду са уистину фасцинантним Љубом Тадићем у насловној улози, те још низом изузетних глумачких деоница (Владимир Каћански, Гордана Ђурђевић...) у којој Ристић осваја нове просторе театарских значења и релативизира проблем власти, као увек губитничке.

Мирко Жарић: *Власи и сласи,*
Јединство, Приштина / Вечерње новине,
Сарајево, 28. август 1990.

**Црква Ружица – Бела кафа Александра Поповића,
режија Бранко Плеша (СНП, 1990)**

Гордана Ђурђевић је одиграла кћерку Ружицу у великом дијапазону од богобојажљиве и искомплексиране, а учене девојке, до хладне и осветнички расположене супруге. У првом делу представе све је зачинио плесом и акробатском физичком изражајношћу.

Душица Пејовић: *Бела кафа,*
Спектар, Радио Нови Сад, 25. децембар 1990.

Гордана Ђурђевић изврсно истиче комичне црте које фигурирају у лику Цркве Ружице.

Габриела Бартуц: *Лице и наличје једне ушћојије,*
Мађар со, 28. децембар 1990.

Гордана Ђурђевић као Црква Ружица испољава изузетан темперамент, виртуозност у игри, сјајне трансформације, умеће да се по потреби дистанцира од лика и да га води од почетка до краја на веома атрактиван начин. То је вештина која се ретко виђа код младих глумица.

Петар Волк: *Бела кафа*,
Илустрована политика, Београд, 18. јун 1991.

Засебно, донекле иновацијско поглавље овог осврта на виђено понајпре би можда могло да потцрта сјајну игру трочланог женског дела тог ансамбла (Гордана Ђурђевић, Александра Илић Плескоњић, Драгиња Вогањац)... Измакнуту од плакатског и нападног, изврсна је била Гордана Ђурђевић. Простор који је редитељ подарио покрету, мимици, говору и другим секторима дара Гордане Ђурђевић, испуњен је без остатка у смеру градње захтевног лика Цркве Ружице.

Владимир Копицл: *Сијурно за ѿочеѿак*,
Дневник, Нови Сад, 28. мај 1991.

Гордана Ђурђевић као Црква Ружица, сигурно се потврђује као једна од најбољих југословенских глумица. Требало би посебно писати о лакоћи и лепоти њених покрета, посебно руку. Она уме оно што је најтеже: наговештавањем а не преглашавањем да да изванредне слике склада свог тела и гласа.

Страхиња Шуљагић: *Писац с ѿајном*,
Позориште, Нови Сад, 1991.

Гордана Ђурђевић, као Црква Ружица, не штеди темперамент, али уме да га обузда и преусмери према лику колико и према публици.

Феликс Пашић: *Коло с истѿоријом*,
Вечерње новости, Београд, 28. мај 1991.

Бела кафа:
Драгиња Вогањац (Зора Шишарка)
Гордана (Црква Ружица)
фото: Бранислав Лучић

**Јелисавета – Српска Ашина, аутора и редитеља
Радослава Златана Дорића (СНП, 1994)**

Гордана Ђурђевић је свесрдно бранила лик његове супруге од безличности једне од многих „избирачица“.

Душица Пејовић: Вечерње новости, Радио Нови Сад,
3. април 1994.

Истински добре и подстицајне партнере Гајин је имао у Новаку Билбији (иронични антагониста Ђорђе Вуковић), Душану Јакишићу (необуздани Лаза Костић), Драгомиру Пешићу и Гордани Ђурђевић.

Даринка Николић: *Грађанин Трифковић*,
Дневник, Нови Сад, 5. април 1994.

Гордана Ђурђевић као супруга Трифковићева, Савета, и Добрила Шокица у улози њене матере, носиле су своје ликове с једним креативним трудољубљем оплемењеним озбиљношћу.

Миодраг Кујунџић: *Појед на крај сџолећа*,
Политика, Београд, 6. април 1994.

Српска Ашина: Гордана (Јелисавета) и Александар Гајин (Коста Трифковић)
фото: Бранислав Лучић

**Софи – Ручни рад Жан Клода Даноа,
режија Ева Балаж Петровић (СНП, 1994)**

Гордана Ђурђевић Димић је комплексан лик наизглед приглуле Софи, остварила са супериорном лакоћом. Изражајном мимиком, мачјом кретњом и комичарским талентом најплеменитијег кова, пленила је пажњу и освајала сцену. После иницијације у Удовицу од ружног пачета, постаје прелепа плавуша, пандан Мерилин Монро и наследница вештице.

Милан Мађарев: *Фуџириисџичка фреска*,
Путевима културе Радио Београда, 3. јануар 1995.

Овај проседе захтевао је и посебан ангажман глумачке екипе. Посебно је Гордана Ђурђевић Димић испунила своје задатке. Па и више од тога, својом атрактивном игром глумице су обезбедиле шарм каткад натегнутом Даноовом хумору, начинивши од *Ручној рада* прворазредну глумачку представу. Гордана Ђурђевић Димић је пленила арсеналом разнородних глумачких средстава, упуштајући се у игру на самој граници кловнераја, а откривјући и своје акробатске способности. Изразима лица, променама тона и гласа, ова изузетна глумица је од малене и уплашене Софи изградила моћан лик који је доминирао сценом.

Александар Милосављевић: *Женски рукојис*,
Политика, Београд, 9. фебруар 1995.

Ручни рад:
Милена Шијачки Булатовић (Удовица),
Гордана (Софи), Александра Царић (Верица)
фото: Бранислав Лучић

**Олга – Три сестре А. П. Чехова,
режија Љубослав Мајера (СНП, 1995)**

Начињен је солидан избор. Сведеност Олге, њену помиреност са судбином, добро је интерпретирала Гордана Ђурђевић. Ипак, недостајао је још само камичак вере глумца у оно што ради. Но, то ће можда доћи с временом.

Владимир Арсић: *Приказивачи вештина,*
Метрополис, ТВ Београд, 20. мај 1995.

Олга, Гордане Ђурђевић Димић, јака је, интелигентна жена, чија је слабост у томе што се ужасава прејаког геста којим би, једино, могла да се супротстави „моћи колотечине“. Глумица овај лик тражи у бескрајним просторима усамљености, у чамотињи провинцијске интелигенције. Њена трагедија је тиха и без еха.

Даринка Николић: *Све је само сећање,*
Дневник, 4. мај 1995.

На тој осетљивој жици дара и вештине, понајбоље су затрепериле управо „три сестре“ – Олга у блиставој креацији Гордане Ђурђевић Димић...

Зоран Ђерић: *100 година несреће,*
Независни, Нови Сад, 4. мај 1995.

Гордана Ђурђевић Димић у улози најстарије сестре Олге, у потпуности успева да досегне лик који у себи гуши бујање живота ради дужности. Жељна живота, она живи манастирски живот, она је та која се залаже да кућа остане, да се не сроза у блато, провинцију, а све јој промиче кроз руке. Немоћна је у борби против времена које уништава и њихове животе и кућу, она одлази у собу као у манастирску ћелију.

Марија Гајицки: *Нејодношљива лакоћа свакодневља,*
Мале арадске новине, Нови Сад, 13. мај 1995.

**Гина – Пушчује њозоришће Шойаловић Љубомира Симовића,
у режији Егона Савина (СНП, 1995)**

Гордана Ђурђевић Димић игра са јаком експресијом и комичарским талентом лик Гине, жене која је читав живот утопила у кориту за прање веша. Она има одличну концентрацију, контакт игру и осећај за темпо – ритам.

Милан Мађарев: *Лети на цвечи,*
Илустрована политика, 25. октобар 1995.

Сви актери комада, укључујући Гину и Благоја (изванредни Гордана Ђурђевић Димић и Владислав Каћански) играју своје животе, као у позоришту, по одређеним драматуршким правилима и конвенцијама конкретног „жанра“.

Александар Милосављевић: *Сиварносѝ у ѝозоришѝу*,
Време, Београд, 6. новембар 1995.

Гордана Ђурђевић Димић је лик Гине у међувремену изнијансирала, обогатила комичким елементима и тако га дефинитивно отргнула од монотоне једнозначности која је помало иритирала на премијери.

Даринка Николић: *Нова сазвучја*,
Дневник, Нови Сад, 25. мај 1996.

И остали у варошици ће предано играти своје роле, некима од њих улога је одређена већ и реквизитом на коју су осуђени. Батинаш Дробац ће имати своју волујску жилу којом ће пребијати сужње, али и о коју ће се на концу обесити. Благоје је роб своје флаше, а судбина улоге на коју је осуђена његова супруга Гина биће одређена коритом за прање веша над којим је та жена непрестано нагнута. То су, уосталом, индикације које

Пуйујуће ѝозоришѝе Шоѝаловић
фото: Бранислав Лучић

сугерише Симовић. Савин, међутим, на сцени ову симболику развија од потенцијалног литерарног сценског знака до конкретне радње која у потпуности дефинише ликове и условљава поједине ситуације. У својој представи, па и по цену да се „замери“ нашој актуелној, суровој стварности, редитељ ће извесне ситуације и одређене елементе понашања појединих ликова развијати до гротеске. Биће то, рецимо, случај с Гином и Благојем, чије ликове су сјајно тумачили Гордана Ђурђевић Димић и Владислав Каћански.

Александар Милосављевић: *Ново сценско „чишање“*,
Позориште, сезона 1995/96, бр. 1–5

Деценија груја (1996–2006)

Лаки Топаловић – *Марашонци шрче њочасни круї* Душана Ковачевића, режија Јагош Марковић (СНП, 1996)

Као истински шампиони овог монструозног маратона играли су: Заида Кримшамхалов, Мира Бањац, Добрила Шокица, Гордана Ђурђевић Димић, Александар Гајин, Предраг Момчиловић, Стеван Шалајић и, као травестирана Оља, углавном за клавиром, Светозар Саша Ковачевић.

Даринка Николић: *Ексцелозија са загршком,*
Дневник, Нови Сад, 18. април 1996.

Рекосмо да млади у стопу прате своје искусне колеге. Гордана Ђурђевић Димић као Лаки Топаловић, ваја свој особени лик и променом гласа што је врхунац глумачког умећа и што је мало коме полазило за руком осим Пери Добриновићу и Лоренсу Оливијеу.

Душан Михаиловић: *Из њовора у фоајеу ЈДП,*
23. април 1997.

Добрила Шокица (Милутинка), Мира Бањац (Аксентија), Заида Кримшамхалов (Максимилијана) и Гордана Ђурђевић Димић (Лаки), савршено су затвориле круг перверзног и деструктивног менталитета клана Топаловић, прецизно нијансирајући разлике у карактерима, али и спретно међу собом испредајући нити које чврсто повезују ликове.

Александар Милосављевић: *Амазонке из фамилије Тојаловић,*
Време, Београд, 20. април 1996.

Међутим, подела коју је Марковић направио у потпуности одговара његовој замисли. Глумци Заида Кримшамхалов, Гордана Ђурђевић Димић, а нарочито Мира Бањац и Добрила Шокица, убедљиво остварују основну замисао полног преиначавања Топаловића вешто сликајући последице комунистичке свести изражене у виду какве сапунске ТВ серије.

Жељко Јовановић: *Доњи њрофил Србије,*
Наша борба, Београд, 14. мај 1996.

Лакија је на особен начин оживела Гордана Ђурђевић Димић.

Петар Волк: *Марашонци шрче њочасни круї,*
Илустрована политика, Београд, 18. мај 1996.

**Госпава – Мрешћење шарана Александра Поповића,
режија Егон Савин (СНП, 1996)**

У овој представи играла је прва гарнитура новосадске драме. На првом месту истакао бих креацију Гордане Ђурђевић Димић, иако просторно најмања улога – има само две сцене, она је остварила трагичан лик Госпаве, заборављене и напуштене „партизанске“ супруге. Сјајна улога.

Воја Солдатовић: *Глумачка њредсџава,*
Дневник, 30. мај 1997.

Гордана Ђурђевић Димић, прецизна скица карактера, без много ослонца у тексту и тим драгоценија.

Даринка Николић: *Кубајило моје мило,*
Дневник, Нови Сад, 3. децембар 1996.

Гордану Ђурђевић Димић (Госпава), треба споменути преко реда и значаја њене улоге у комаду, која је у само две сценске појаве донела несвакидашњи и запамтљив дах правог позоришта и глумачких величина у чији ред она несумњиво спада.

Тања Медич: *Лекција из Зоологије наших нарави,*
Наша борба, Београд, 12. децембар 1996.

Мрешћење шарана: Гордана (Госпава), Стеван Гардиновачки (Борко Грацин)
фото: Архив СНП-а

Александар Гајин, играјући притајеног подлаца, ћутљивог „малоумника“ који све види, али проговори само кад треба рођеног оца да оцрни и Гордана Ђурђевић Димић као оштра, здраворазумска жена са села спремна да прокуне зло, али и опрости покајнику – незаборавне су епизоде. Управо стога, новосадско *Мрешћење шарана* је представа коју не треба пропустити.

Маша Јерemiћ: *Каледоској гуша*,
Демократија, Београд, 8. април 1997.

Новак Билбија је и овог пута веома интересантно дочарао Васу Вучуревића, капетана неочекиване судбине, а његову жену Госпаву осмислила је Гордана Ђурђевић Димић као стилизовану фигуру у којој су само доминантне битне карактеристике лика.

Петар Волк: *Мрешћење шарана*,
Илустрована политика, 3. мај 1997.

**Маркиза де Мертеј – *Ојасне везе*, аутори Ш. де Лакло / К. Хемптон,
режија Душан Петровић (СНП, 1997)**

Ако је некоме у том ансамблу била потребна ова репертоарска и стилска промена, то је Гордани Ђурђевић Димић, која је до максимума искористила прилику да се публици представи као одиста зрела, расна глумица широког спектра могућности.

Даринка Николић: *Ризик с ѿокрићем*,
Дневник, 25. фебруар 1997.

Ову партију шаха супериорно води Гордана Ђурђевић Димић. Њен глумачки израз је суптилан а наративна способност задивљујућа. Она сигурном руком води свој лик од салонске разбире до личне трагедије.

Татјана Медић: *Дамин ѿамбиш*,
Наша борба, Београд, 28. фебруар 1997.

Инсистирање на развоју аутентичног друштвеног става посебно се уочава у игри Гордане Ђурђевић Димић, која је тумачила главни лик, опаку Маркизу де Мертеј. Концентрисана на изградњу држања, говора, мимике и покрета који одговарају маркизином друштвеном статусу, глумица се и задржала на тим спољним обележјима и није успела да пружи психолошки заокружен лик са јасним мотивима и обележјима.

Иван Меденица: *Безојасне везе*,
Политика, Београд, 25. април 1997.

Пажња је концентрисана на Маркизу де Мертеј коју је тумачила Гордана Ђурђевић. У репертоару ове глумице коју смо најчешће гледали у улогама патница и обичних жена, овде се открива богатија палета самог израза. Супериорно води заплет уз фину самоиронију која на тренутке добија у искренности.

Петар Волк: *Ојасне везе*, Илустрована политика,
Београд, 6. децембар 1997.

**Сека – Лаки комаг Небојше Ромчевића,
режија Егон Савин (СНП, 1997)**

Није лако а ни захвално играти пасивне ликове, бити све време на сцени а не бити досадан. Све ове проблеме је прецизно и доследно решавала Гордана Ђурђевић са одлично дозираним повременим искакањима у улози блазиране Секе.

Воја Солдатовић: *Борис „велики“ и „млади лавови“*,
Новосадски недељник, 18. октобар 1997.

Осим самом појавношћу, Димићева није пронашла прави кључ за дешифровање једног вишеслојног лика који је у овом случају деловао прилично рутински. Незадовољна жена можда и јесте таква због лошег мушкарца поред себе, али то може бити очигледно само у животу, не и на сцени.

Жељко Јовановић: *Лака шејка и шежак комаг*,
Наша борба, Београд, 22. октобар 1997.

Најупечатљивију улогу остварила је Гордана Ђурђевић Димић као једно неодољиво шармантно, блазирано створење.

Иван Меденица: *Очеви, деца и унуци*,
Политика, Београд, 7. мај 1998.

Лаки комаг:
Борис Исаковић (Ђорђе)
и Гордана (Сека)
фото: Бранислав Лучић

**Госпа Пеза – Мера за меру В. Шекспира,
у режији Дејана Мијача (СНП, 1998)**

У овој екипи, у којој, практично, ипак није било слабог глумачког места, Стеван Гардиновачки је тумачио Есакала као прототип чиновника удворице, а јарке комичке тренутке донели су Гордана Ђурђевић Димић, Новак Билбија, Мирослав Фабри и Душан Јакишић и, нешто умереније и децентније, Ваца Вртипрашки.

Даринка Николић: *Анаџомија власџи,*
Дневник, 24. децембар 1998.

... успешне епизоде дали су: Гордана Ђурђевић (подводачица Пеза), Новак Билбија (разуздани робијаш), Мирослав Фабри (припрости полицајац), Душан Јакишић (Помпеј), те Лидија Стевановић (Маријана).

Маша Јеремић: *Сџандарг рејерџоара,*
Данас, Београд, 28. децембар 1998.

Свакако треба издвојити и сјајне а једнако успешне епизоде Мирослава Фабрија у улози полицајца, Душана Јакишића у улози слуге госпођице подводачице, Новака Билбије као разузданог робијаша и Гордане Ђурђевић Димић као госпе подводачице.

Стеван Шербан: *Мера за џоеџику,*
Политика, Београд, 29. децембар 1998.

Мера за меру
фото: Банислав Лучић

**Милица Павловић – *Сабирни центар* Д. Ковачевића,
режија Љубослав Мајера (СНП, 1999)**

Сарадника за партнерску игру Шалајић је нашао у Гордани Ђурђевић Димић, која је тумачила Милицу као младу жену, растрзану противуречним осећањима према мужу.

Иван Меденица: *Свети живих и свети мртвих*,
Политика, Београд, 1. новембар 1999.

На висини лика и редитељских чврстих захтева били су и: Стеван Шалајић (смирени професор), Гордана Ђурђевић Димић (суптилна Милица), Александар Гајин (Петар), Раде Којадиновић (чувени лекар Катић), Гордана Гајин (лекарка, ћерка чувеног доктора Катића), Стеван Гардиновачки (Симеон, берберин од памтивека)...

Милан Живановић: *Све (ни)је исто као некад*,
Дневник, 1. новембар 1999.

Сабирни центар:
Стеван Шалајић (Михајло Павловић)
и Гордана (Милица)
фото: Мартин Цандир

**Татјана – Евіеније Оњеџин А. С. Пушкина,
адаптација и режија Бранко Плеша (СНП, 2000)**

Следећи суштинску редитељску замисао, представи су подједнаким ангажманом и сензибилитетом допринос дали глумци: Југослав Крајнов (Пушкин), Саша Торлаковић (Оњеџин), Гордана Ђурђевић Димић (Татјана).

Стеван Шербан: *Тиховање два уметника,*
Политика, Београд, 25. фебруар 2000.

У центру је неостварена љубав петроградског „сувишног човека“ Оњеџина (Саша Торлаковић) и сентименталне провинцијалке, морално чврсте Татјане (Гордана Ђурђевић Димић)... Главна нит и јунаци Татјана и Оњеџин, поново су бачени у потпуну сенку. И тек после жестоких декламација, убачених из Пушкинових мање познатих текстова, редитељ се враћа на главни ток... Последње сцене затичу Оњеџина на двору кнеза где сломљен, крвав и сакат, на коленима пред надмоћном Татјаном признаје свој пораз, а она, још једном, моралну снагу и чврстину. Тиме је драма окончана.

Милан Живановић: *Посиоље за сиоменик,*
Дневник, 23. фебруар 2000.

Плеша је навео да ће се све истинске вредности – љубав, чистота и морал, пробудити бар у једном гледаоцу који ће, тако, наћи тренутак просветљења. Насловну улогу носи Саша Торлаковић, првак НП-а из Сомбора, Татјана је Гордана Ђурђевић Димић, улога Ленског поверена је Зорану Богданову, Олга је Драгиња Вогањац, Лидија Стевановић – Ларина, Кнез – Миодраг Петровић и Тијана Максимовић је Њања.

А. Узелац: *Љубав и чистиоџа и даље су мојући,*
Данас, 21. фебруар 2000.

**Лола – *Cuba libre* Ивана М. Лалића,
режија Кокан Младеновић (СНП, 2001)**

То је представа која нуди нешто носталгије, много смеха подвученог горчином и, у зависности од рецепције сваког појединачног гледаоца, могућност катарзе. Најзначајнији глумачки, готово коауторски, допринос концепту представе дали су (пре свих) Гордана Ђурђевић Димић (а потом) и Душан Јакишић, који су демонстрирали праву ризницу комичних средстава, велемајсторске персифлаже и савршену концентрацију за ликовне које тумаче.

Даринка Николић: *Шести лица џиражи џисца,*
Дневник, Нови Сад, 5. мај 2001.

Редитељска имагинација, иако разуздана до мере која призива строжу селективност, инспирисала је глумце: Гордана Ђурђевић Димић пробудила је смисао Лалићеве драме и на чудесан начин јој дала још већу снагу и актуелност.

Александар Милосављевић: *Кокшел за ајсургну сиварносџ,*
Репортер, Бањалука, 16. мај 2001.

Представа је дубоко одјекнула код публике. Чак се може говорити о некој врсти про-чишћења. Томе је поред глумачке енергије и посебно изузетно успело изграђеног лика Лоле, Гордане Ђурђевић Димић допринела и непреврела актуелност обликоване тематике.

Симон Грабовац: *Живи, а мртви?*,
Дневник, Нови Сад, 3. јун 2001.

Cuba libre: Гордана (Лола) и Душан Јакишић (Данте)
фото: Бранислав Лучић

**Ленче – Ослобођење Скопља Душана Јовановића,
режија Жанко Томић (СНП, 2001)**

Гордана Ђурђевић Димић у улози плаховите Ленче, која увек мора да буде јака, јер на њеним плећима почивају сви послови и невоље велике фамилије и она често поклекне под њима – била је изврсна, мултиколоритна и убедљива у глумачком изражају.

Рожа Јодал: Мађар со, Нови Сад, 11. октобар 2001,
превео с мађарског Ђерђ Филеп, објављено у Позоришту 2001/2002,
септембар 2001 – март 2002, 1/7, 4

Ако је у првих десетак минута представе помало лутала по пољу реалистичке глуме, Гордана Ђурђевић Димић је у сцени „Голуб“ са Борисом Исаковићем суверено завладала ликом тврде, опоре, прагматичне Ленче и тај лик, са безброј нијанси, донела са завидном прецизношћу.

Даринка Николић: *Без лажи и без милости,*
Дневник, Нови Сад, 11. октобар 2001.

У контрасту пуном жестоке али контролисане драматичности, играла је сјајна... Гордана Ђурђевић Димић (Ленче).

Мухарем Первић: *Животи који живимо*, Политика, Београд, 2. децембар 2001.

Јер, уз помоћ ванредне екипе глумаца на челу са сувереним Борисом Исаковићем, Горданом Ђурђевић Димић и Јасном Ђуричић, редитељ као да говори о нечему другом. Он заправо хоће да кроз причу о поробљеном Граду чије становнике пребијају на све стране, понижавају и поништавају као људе, понуди одговор на почетно питање. Да онима који су то заслужили каже: „Господо, пропустили сте шансу да будете заборављени“.

Жељко Јовановић: *Окућација ума*, Блиц, 27. новембар 2001.

Шефица бенда – Женски оркестар Жана Ануја, режија Воја Солдатовић (СНП, 2003)

Како смо даље могли да чујемо од Солдатовића и нова верзија *Оркестра*, која ће премијерно бити изведена у суботу (15. фебруара) на Малој сцени СНП-а, биће највећим делом „новосадизирана“, дакле у потпуности прилагођена овдашњој средини. Имена и проблеми су домаћи, а све се дешава на потезу Телеп–Штранд, односно, Петроварадин–Салајка. Састав оркестра је донекле измењен, односно, сценичнији и занимљивији, а улога уметничког руководиоца „Новосадских пулољака“ поверена је сјајној Гордани Ђурђевић Димић.

Ј. Будимировић: *Вечерас само за вас „Новосадски пулољци“*, Дневник, 15. фебруар 2003.

Све се ово ради, наравно, у циљу што непосредније комуникације са публиком, па су стога и кабаретски елементи добродошли, али се самим тим и могућности банализовања, претераног афектирања и једнодимензионалности знатно увећавају. На моменте, те замке успешно су дискретном персифлажом, лежерном комиком и посебним осећајем за иронично, избегавали Гордана Ђурђевић Димић као Шефица бенда и Предраг Момчиловић у улози Власника локала. Њих двоје су у доброј мери допринели да се ритам представе одржи на прихватљивом нивоу, што би у случају да је бар нека од музичких нумера изведена уживо на сцени, знатно поправило целокупни утисак и дало један посебан водвиљски шарм и темперамент који су ипак недостајали *Женском оркестру*.

Мики Радоњић: *Нейрејенциозна комика,*
Дневник, 23. фебруар 2003.

Пук – Сан леиње ноћи В. Шекспира, режија Кокан Младеновић (СНП, 2003)

Гордана Ђурђевић Димић је показала да за њу нема неосвојивог задатка. Жовијални лик који тумачи, препун је физичких, ритмичких прохтева. Ова глумица, упркос зрелим годинама, с много шарма прецизно, рационалним одабиром средстава хитро, па секантно, а затим балетски префињено, трансформишући притом и глас, доноси посве модерно, оригинално, помало зачудно, можда тачније – самосвојно остварење култног враголанка. Креација за памћење. Антологијска.

Душица Пејовић: *Моћ позоришне лудости,*
Радио Нови Сад, објављено у Позоришту, 2003/2004,
септембар 2003 – јануар 2004, 11

Глумачки ансамбл СНП-а још једном је показао своју високу потентност и спремност да с пуном посвећеношћу одговори у овом случају, високостандардним захтевима. Пре свих то је учинила чудесна, моћна, изузетно сензибилна, с неограниченом моћи трансформације Гордана Ђурђевић Димић као Пук. Тај лик она гради и боји контроверзама, оним готово детињим враголанством које није лишено ни жеље за манипулацијом, ни исконског осећања за вишу правду, ни радости, али ни туге. Њена улога је прави билџур у нисци коју чине и изванредна остварења Мирослава Фабрија, Драгиње Вогањац, Радоја Чупића...

Даринка Николић: *Чаробно, радосно, бајковито, шужно,*
Дневник, Нови Сад, 15. децембар 2003.

Гордана Ђурђевић Димић (Пук) која је својом сјајном мимиком, чудним гласовима и скакутањем била прави ђаволски лик из бајке, али по тумачењу режисера она је представљала малог, угњетеног, пониженог, неспретног, скакутавог ђаволка који се није јављао на злослутан, застрашујући начин по којем би гледалац могао наслутити да је главни лик заправо ОН: господар таме који вуче (подземне) конце радње.

Рожа Јодал: Мађар со, Нови Сад, 15. децембар 2003,
превео с мађарског Ђерђ Филеп, објављено у Позоришту 2003/2004,
септембар 2003 – јануар 2004, 1–5, 13

**Јулка – Тужна комедија Ј. А. Гончарова,
режија Егон Савин (СНП, 2004)**

Гордана Ђурђевић Димић је у улози Јулке остварила праву глумачку бравуру. Ходом, начином говора, читавом телесном и гласовном импостацијом, она је попут играчице на жици испод које вреба понор карикатуре, тако сигурно, тако еквилибристички, да вам напросто истерује дах. Треба је видети како брише патос као да целог живота само то ради или како крпи чарапе или с каквим изразом на лицу намотава вуну, док се живот Обломова, полако гаси.

Даринка Николић: *Остало је ћушање,*
Дневник, Нови Сад, 8. новембар 2004.

Публика је у другом делу с нестрпљењем очекивала да види шта је Гордана Ђурђевић Димић „урадила“ са епизодним ликом потоње Обломовљеве животне сапутнице, којој је, у овој војвођанској адаптацији додата питеорескност типичне словачке кућне редуше. Она је вешто пробраним глумачким средствима на ивици карикатуралног, избегла фолклорно-менталитетски клише и упечатљиво одиграла овај лик као сам „жанр“ представе: смешна и кад је тужна, тужна и у духовитим сценама.

Њена Јулка је жена чији је живот саздан од ситног, кућевног реда и рада, спремна на сваку жртву да он не буде помућен, ништа не тражећи, она само зна да се на старински, патријархалан начин предаје и служи свом „нежном“ господару. Истовремено, она га као сенка штити од свих „спољних недаћа“ и удовољавајући његовој слабости, обдарена природним женским чулом, успева да дочека своју прилику, сачувавши га само за себе.

Душица Пејовић: *Повраћак личном,*
Радио Нови Сад, 5. новембар 2004, објављено у Позоришту, 2004/2005,
1–3, септембар–новембар 2004, 15

Одличне партнере Крајнов је имао у Радету Којадиновићу и Гордани Ђурђевић Димић, који су на дискретно комичан начин играли слуге Захарију и Јелку.

Иван Меденица: *Шифра наше немоћи,* Време, 20. јануар 2005.

Тужна комедија
фото: Бранислав Лучић

Деценија шрећа (2006–2016)

**Жена – Наход Симеон, СНП / Стеријино позорје,
текст Милена Марковић, режија Томи Јанежич (СНП, 2006)**

О томе да је представа *Наход Симеон* несвакидашњи пројекат говори и податак да у њој игра једна права беба – Максим Филиповић, затим да једна од најбољих глумица у земљи Гордана Ђурђевић Димић, у овој подели, само невербалним средствима доноси – типичну жену из народа и да управник СНП-а Миливоје Млађеновић све време на сцени кува поменути паприкаш. Но, упркос томе што Јанежич због свог аутентичног поетског доживљаја света – кроз димензију времена, и не покушава да се према сценском односи рационалније, реч је о једном од најзанимљивијих пројеката нашег театра после Ристићеве ере – и с несумњивим утицајем естетике КПГТ-а. Својом поетском ширином и неконвенционалним позоришним изразом, представа *Наход Симеон* уноси толико неопходан дах свежине у нашу позоришну стварност.

Душица Пејовић: *Неошходан дах свежине,*
Позориште, лист СНП-а, 2007.

**Марија Александровна Москаљова – Ујкин сан Ф. М. Достојевског,
режија Егон Савин (СНП, 2006)**

Гордана Ђурђевић Димић се труди да бескрупулозну мајку досегне филигранском мимиком, леденом споља, ватреном у сопственом (не)миру, енергичним гестом, и говором који су убедљивији у игри страсти, а мање у манипулацији. Финим нијансама појачаним наступом, комплексности улоге доприноси епизода с мужем, Афанасијем Матвејевичем (бравурозни Миодраг Петроње), у којој се показује и као супруга, ма колико јој то (не)пристајало. „Тиранија је навика која постаје потреба“, каже Достојевски за „отмене даме из одређених кругова“, али тиранија Марије Александровне скоро да није за осуду. Све је то због „Шпањолаца на мазгама“. Чак и Достојевски, што Савин лепо примећује, за њу каже да није прави јунак, што не значи да она то није уопште.

Игор Бурић: *Злоћудна сновиђења,*
Дневник, 8. октобар 2006.

Кад се пита, да ли је само сањао да је запросио Зинаиду Афанасијевну (одлична, прелепа Милица Грујичић), Кнез (Предраг Ејдус) игра, и за себе самог, усложњавање стварности. Он, у ствари, не жели да живи у свакодневици. Његов свет је измештен из ње, и то не зато што га мождане синапсе напуштају, већ због тога што му се тако може. Његова инфантилност је његово оружје против зла људског, манипулације и ђубришта људских односа, условљених коришћу. Зато, кад потпуно разбија све комбинације Марије Александровне Москаљове (Гордана Ђурђевић Димић, изврсна, тачна, андрогена у насилности, а савршено женствена у манипулацијама), Кнез и сам, опет са оне стране, у томе ужива.

Драгана Бошковић: *Пушовање њо себи,*
Данас, 30. новембар 2006.

**Амалија – Је ли било кнежеве вечере,
текст и режија Вида Огњеновић (СНП, 2008)**

Аплаузе за допринос прослави, за песму и вез са мотивима косовских јунака, побрала је и „женска сцена“, саздана од групе грађанских девојака, чланица Добротворне задруге Српкиња Новосаткиња, које предводи начелница госпођа Амалија (Гордана Ђурђевић Димић).

Јелена Лемајић: *Овације за „Вечеру“*,
Вечерње новости, 9. октобар 2008.

**Вирџинија Вулф – Тајни дневник Вирџиније Вулф,
режија Милена Павловић Чучиловић (СНП, 2010)**

Вирџинију Вулф игра Гордана Ђурђевић Димић, Кларису – лик из њеног дела Тијана Максимовић, а Лауру Јована Стипић, а са њима игра још 11 глумица и глумаца из ансамбла Дrame СНП-а. Они ће сутра, као и у наредним извођењима публици дочарати сложеност и књижевног дела и самог живота Вирџиније Вулф што ће свакако представљати захтевану глумачку вештину. Њен црно-бели свет, на ивици лудила и генијалности, стварности и снова, радости и туге, љубави и мржње, саткан је од разноликих доживљаја ликова који су потекли како она сама каже: „из њене шоље чаја“.

Гордана Нонин: *На ивици лудила и генијалности*,
Данас, 4. фебруар 2010.

Је ли било кнежеве вечере: Александра Плескоњић (Госпођа Радулашки),
Гордана Ђурђевић Димић (Амалија), Тијана Максимовић (Госпођа Радовановић)
фото: Миомир Ползовић

**Госпођа Пат Кембел – *Драги мој лажљивче* Церома Килтија,
режија Тибор Вајда (СНП, 2014)**

Гордана Ђурђевић Димић као глумица Патрик Кембел нашла је праву меру у грађењу односа према писцу уз исказивање великога уважавања, истовремено омамно кокетна и враголаста, умела је да му деликатно саопшти и неке појединости које нису биле само парадокси већ противречности у његовим ставовима или понашању као и да оваплоти развој тога односа до властитих љубавних емоција.

... С друге стране, срећна је околност што је Миодрог Петровић већ својом појавом личио на Шоа, без обзира што је у изразу био донекле „мекши” и мање циничан него што бисмо очекивали... Иако је местимично све врвело од искричаве духовитости, ниједног тренутка конверзација главних јунака није искакала из стила типичног за комедије Бернарда Шоа.

Рашко В. Јовановић: *Бриџка Шоовска комедија ѿрејиске,*
Печат, 28. април 2017.

**Јенте, провадацика – *Виолиниста на крову*, Џозеф Стејн – Џери Бок,
режија Атила Береш (СНП, 2015)**

Врло запажене и упечатљиве епизодне улоге остварили су: Гордана Ђурђевић Димић у улози подвадацице и сплеткарошице Јенте, Милован Филиповић као скромни кројач Мотл, Небојша Савић у улози студента бољшевика Перчика, Игор Павловић у роли богатог месара Волфа и Атила Мађар као рабин...

Борислав Хложан: *Тејвје и њејове ћерке,*
Дневник, 26. мај 2015.

Виолиниста на крову:
Гордана Јошић Гајин (Голде),
Гордана Ђурђевић Димић (Јенте)
фото: Срђан Ђурић

Деценија чешврџа (2016–2025)

**Ката, жена Хаџи Томина – Кошџана Б. Станковића,
режија и адаптација Кокан Младеновић, Тиват (СНП, 2016)**

Младеновић уводи микрофон чији је ефекат двозначан, он наглашава емотивна стања ликова, гура их у први план, али их истовремено и хлади, депатетизује, путем микрофонске механизације говора. Посебно је упечатљив наступ Емира Хаџихафисбеговића као Хаџи Томе, одлучног заговорника патријархалних вредности, огорченог на заблуделог сина Стојана (Емир Ћатовић), и кивног на своју жену Катуну (Гордана Ђурђевић Димић) због њеног непрестаног кукања над црном јој судбином.

Ана Тасић: *Кошџана као љанк икона,*
Политика, 7. август 2016.

**Марија Михајловић – Заједно Ане Ђорђевић,
копродукција: СНП, Беоарт, Центар за културу Тиват и КЦ Панчева,
режија Јана Маричић (2023)**

Изузетна глумачка бравура Гордане Ђурђевић Димић, која тумачи лик удовице Марије, долази до изражаја у завршном приказу. Њен лик се постепено разлаже те покренута тема о брачном неверству открива Марију и као осетљиво и сексуално женско биће, а не само као типизирани лик мајке, што изазива панику окупљених. Њен емотивно огољен и катарзичан монолог, који ме је већ при примарној артикулацији утисака највише померио, доноси слику занемарене и немоћне жене која се након деценија несрећног брака посветила сопственом задовољству. То задовољство укључује и оно, за круту заједницу најосетљивије – чулно, еротско.

Жртва коју Марија подноси вишезначна је. Наиме, она је оличење већ поменутог, занемареног женског искуства, сведеног најпре на духовни простор ћутања. У тренуцима монолога, она је скоро на самој ивици сценског портала, огољена пред публиком. Исповедни али крајње природан говор, уверљив је, те је, узимајући у обзир реалну, савремену тему, за женско искуство врло охрабрујућ. Најпре, јер ослобађа могућност избора. Уметничка и животна истина саживљене су, што ће, верујемо, допринети актуелности представе, али и отворити могућност за њена даља читања.

Маја Стојанац: *Полифонија женској,*
Позориште, лист СНП-а, јул–септембар 2023.

Заједно
фото: Владимир Величковић

**Финка, Бехара, Комшиница Астрид, Маја – Свеи моућносџи,
текст и режија Харис Пашовић (2024)**

Заиста фантастичан аспект представе јесте посвећеност и моћ глумаца да изведу оно што су извели на сцени – својеврсно „скидање“, имитацију особа с инвалидитетом која апсолутно није била патетична, увредљива, подсмешљива, а садржала је и елементе трагике и елементе хумора које један такав положај скоро да подразумева. Гордана Ђурђевић Димић, Лидија Стевановић, Сања Ристић Крајнов, Јелена Антонијевић, Мина Павлица, Марија Фелдеш, Милан Ковачевић, Марко Савковић, Вукашин Ранђеловић, Аљоша Ђидић, Александар Сарапа, Раде Петровић, бриљирали су у својим улогама, играјући их као једно велико, онеспособљено тело. Тело које има душу, које вреди живот. На основу њихове игре првенствено, размишљао сам шта их чини драмским јунацима. Који је њихов хибрис – побуна против воље богова, како се то сматрало у класичној драмској литератури.

Игор Бурић: *Антички идеали са инвалидитетом,
Дневник, 9. април 2024.*

Гордана Ђурђевић Димић: *Дође њако ѡренуџак у живоџу свакој ѳлумца кад мора да ѳодиѳне своје сигро и крене у свеи... Разлози и нису нарочиџо биѳни: некада у вашем маѳичном ѳозориџиу насѳиуи нека чудна леѳариѳа, замор маѳериѳала, засићеносѳи или ѳресићеносѳи исѳим окружењем, ѳудима који воде кућу; не свиђа вам се ѳихово умеѳничко или ѳолиѳичко усмерење, не доѳада вам се ѳихов еѳички/есѳеѳски или морални сѳав, нисѳе на исѳој „ѳаласној дужини“ и насѳаје ѳроблем: добијаѳе мање улоѳе у комадима који се ѳосѳављају за нове млађе ѳуде, ѳа, ако хоћеѳе и ѳаленѳова-није од вас, уѳрава и редиѳељи вас више не виде као ѳлумца ѳрема коме ѳреба кроју-ѳи реѳерѳоар и насѳаје недоумица – како у ѳодинама које долазе, а свака је све мање наклоњена кулѳури и умеѳносѳи уоѳиѳе (а добрих ѳлумаца имамо најреѳек!), дакле, како ѳласираѳи свој ѳаленаѳи и куда, како и са ким кренуѳи даље?*

Ако је дилема искрена и дубока, а ваша свесѳи о неминовној ѳролазносѳи свеѳа у живо-ѳу бисѳра и јака и, наравно, ако је ваш ѳенерални ѳрисѳуѳ живоѳу више хуморан и че-сѳо ауѳоироничан – одлазак из ѳознаѳе средине и није ѳако ѳраумаѳичан! Наѳроѳив, може вам донеѳи мноѳе бенеѳиѳе: нова искусѳива, нова ѳознансѳива, нове ѳословне везе и нове добре улоѳе и добре ѳредсѳаве и наѳраде, нову ѳублику и ѳрилику да уживаѳе у новим ѳределима, у до ѳада невићеним крајолицима, у новим умеѳничким, кулѳурним, ѳуриѳичким и ѳасѳрономским ѳонудима наших већих или мањих ѳрадских средина и да са чуђењем консѳаѳујеѳе колико ѳамеѳној, кулѳурној и леѳој свеѳа има и ѳо сасвим малим месѳима, ѳде је хронични одлив омладине највећа мука, али не јењава збој ѳоѳа жеља жиѳеља за комуникаѳиом, за есѳеѳским доживљајем, за умеѳношћу и кулѳуром највишеѳ ранѳа...

Волим Србију и смаѳрам највећим својим ѳрофесионалним усѳехом и ѳо шѳо сам не одлазеѳи формално из СНП-а, своје маѳичне ѳозориѳне куће, ѳрошла Србију као ѳлумац, хисѳрион, и наишла на „своје ѳуде“, ѳонекад млађе од мене и ѳо десетѳи и више ѳодина (15, 20...) без којих више не моју да замислим свој друѳѳивени и умеѳнички живоѳи, са којима се дружим и ѳриваѳино и неѳрекидно ѳланирамо или нову ѳурнеју или нову ѳредсѳаву...

Осим њој, смајрам да сам своје ако не најбоље а оно свакако најдраже улоге одијрала ван своје мајичне куће, у позоришћима у Зрењанину, Суботици, Београду, Крушевцу... Пушћујући по фестивалима и тосћујући по позиву обишла сам не само драју ми Србију и Војводину већ и државе реиона: Црну Гору, Хрвајску, Федерацију БиХ, Рејублику Српску...

Где сам била? – У својој земљи!

Шта сам радила? – Била сам глумица и волела сам гуде...

Горданин портрет,
фото: Владимир Зубац

Кришчари о улоіама у осіалим йозоришійима

Офелија – Хамлеі Луиса Буњуела, режија Харис Пашовић, тврђава Ловријенац, Дубровник (1984)

Био је то заиста сан једне ловрјеначке ноћи који су и најзагриженије присталице традиционалног Хамлета морали уважити и опростити (ако су га уопће осјетили као светогрђе): толико се хамлетовске стварности наталожило у ова три и по десетљећа на Ловријенцу, да се она једноставно једном морала претворити у сан.

А тај сан остварио је млади ансамбл, сав предано занесен у свом заједништву, у жељи да га заједнички досањају...

У немогућности да их споменемо све, наведимо барем имена оних у представи најекспониранијих који су понијели највише њеног терета на леђима: Сенад Башић (Хамлет), Александра Плескоњић Илић (Маргарита), Бранко Дорчев (Агрифонте), Емина Муфтић (Краљица), Бранислав Зеренски (Дон Лупо), Гордана Ђурђевић (Офелија), Михаило Плескоњић (Митридадес и Капетан) те Љиљана Јакшић (Летиција).

Далибор Форетић: *Сан ловрјеначке ноћи,*
Данас, 28. август 1984.

Клер – Слушкиње, дипломска представа, класа Б. Плеше и Ане Ц. Јајчанин, Академија уметности Нови Сад (1985)

Позориште у позоришту – могла би то бити најближа формална одредница Женеове драме *Слушкиње*, коју су као свој дипломски рад припремиле и извеле на сцени Позоришта младих Гордана Ђурђевић (Клер), Весна Ждрња (Соланж) и Тијана Максимовић (Госпођа). То је представа за две сестре слушкиње које у одсуству своје господарице, преоблачећи се у њене хаљине, покушавају да се преобразе у њено богатство, раскош и неовисност. Господарица је само објекат мржње и зависти и мржње. Њено присуство је фиктивно. Чак и кад се физички појављује, са својим љубавним проблемима, кад попије свој уобичајени чај, она је нестварна. Тијана Максимовић пронашла је у улози господарице могућност за креацију лика од крви и меса, необуздану и податну жену...

Слушкиње
фото: архива породице Димић

У улоге две злоће, два несрећна створења, и Ђурђевићка и Ждрња, унеле су много енергије, глумачког напора, можда недовољно спонтаности. Била је то лепа представа коју ћемо, вероватно, још имати прилике да гледамо на сцени Позоришта младих.

Зоран Ђерић: *Сукоб душе и тела,*
Дневник, 4. јул 1985.

**Станија – Београд некад и сад Ј. С. Поповића,
режија Синиша Ковачевић, Новосадско позориште (2006)**

Гордана Ђурђевић Димић, уз све глумачко умеће, харизму, посвећеност и перфекционизам, не успева да се искобеља из пренаглашене улоге забављача, зачуђујуће живих бабе која јури, пада, одскаче... Све не би ли ритмом и гестом надокнадила оно што бар на интуитивном нивоу осећа да недостаје.

Игор Бурић: *Док не јруну зурле,*
Дневник, 18. март 2006.

Београд некад и сад
фото: Бранислав Лучић

**Јелена Сергејевна – Драга Јелена Сергејевна Људмиле Разумовске,
у режији Милоша Јагодића, НП Суботица (2008)**

Усамљену професорку Јелену Сергејевну, жену која је својим занимањем много више родитељ него остали, сад већ неспорно потврђеним талентом и умећем за „руску душу“ и античку трагичност, доноси импресивна Гордана Ђурђевић Димић. Њена уверљивост боли и кад се радује посети генерације коју је управо испратила, и кад, мало је рећи тужна и разочарана, схвата да њихово васпитање и намере, нимало не одговарају слици коју (је) има(ла) у глави, а много више филмовима страве и ужаса.

Игор Бурић: *Систем сјојених судова,*
Дневник, 20. мај 2008.

**Старица, Дама – Кангид или ой̄шимизам, по делима Волтера,
режија Александар Поповски, Југословенско драмско позориште (2008)**

Следећи слој паковања је глумачка игра. Супериорно, шармантно поигравање персифлажом, у стилу – знам да сам цртић, али знам да сам неодољив и баш уживам у овој игри... Може да буде заносно у свом безобразлуку, ко уме, као кад Гордана Ђурђевић, вођена редитељем, наравно, заустави читаву радњу да би у монологу од петнаестак минута испричала догодовштине свога живота као из „хиљаду и једне ноћи“. И добила аплауз за то.

Александра Гловацки: *Пишња и одговори,*
Вечерње новости, 15. новембар 2008.

Кангид или ой̄шимизам:
Гордана (Старица, Дама),
Марко Баћовић (Бугарин 2,
Дон Исахар, Виконт)
фото: ЈДП Београд

**Еби Брустер – Арсеник и сџаре чийке Џозефа Кеселринга,
режија Филип Марковиновић, НП Суботица (2009)**

Арсеник и сџаре чийке у Суботици су, условно говорећи, прави мали римејк хита у којем су публику одушевљавале бравуре Керија Гранта, Питера Лора и екипе, с малом разликом, како је то и ред у правом позоришту, да крај баш и није тако срећан, баш као што је то и Кеселринг написао. Дакле, ствар је сценски и мизансценски успешно постављена тако да се динамично, ритмички коректно и кокетно, поновни сусрет свих чланова породице одигра уз највећи могући број комичних обрта, а то у конкретном случају никако није могло проћи без озбиљног глумачког рада. Владимир Грбић (Мортимер Брустер), Гордана Ђурђевић Димић (Еби Брустер), Марко Савић (Теди Брустер), Љубиша Ристовић (Др Ајнштајн), Бранко Лукач (Полицајац О'Хара) и потврђено суперефикасни епизодиста Игор Лерић (Господин Гибс / Спеналцо), у правој су мери игре и окретности, дакако карикатуралних обриса, остварили оно што се у једној комедији може пожелети.

Игор Бурић: Блог редитеља Филипа Марковиновића (2009)

**Вајолет Вестон – *Авјусџ* у округу Осејџ, аутор Трејси Летс,
режија Александар Божица, НП Суботица (2017)**

Комад у фокус ставља лик Вајолет Вестон, жену трагичног живота и трагичне судбине. У овој постави њу игра маестрална Гордана Ђурђевић Димић. Вајолет болује од рака, живи у несрећном браку 30 година и буквално малтретира све људе око себе. Удата је за песника, али никада није успела да га у потпуности разуме. Наизглед је хладнокрвна, резервисана. Она је таблетоман, све време је дрогирана не би ли поднела своју личну трагедију, као и трагедију своје породице. Она безусловно воли своје три кћери, али је у тој љубави хладна и оштра.

Гордана Ђурђевић Димић се тако трансформише на сцени и публика никако не остаје имуна на бол коју она просипа кроз лик који тумачи. У тренутку када њен муж, Беверли Вестон, нестане, цела породица ће се поново окупити на једном месту, не слутећи да је то можда последњи пут.

Јована Станковић: *Авјусџ* у Округу Осејџ – *Трагедија једне жене*,
Хоћу у позориште, Пети Буцини дани, 16. јун 2018.

**Мајка Ђука – *Ђука*, текст Милица Константиновић,
режија Ана Томовић, НП „Тоша Јовановић”, Зрењанин (2025)**

Интересантан сценски „сторителинг”, приповедање о животу, природи и далековидости мајке Николе Тесле подржава, пре свега, честито истражен документарни текст Милице Константиновић (овогодишња награда на Конкурсу „Бранислав Нушић” Удружења драмских писаца), где ауторка зналачки сенчи карактер кроз вербални исказ јунакиње.

Другу „јаку карику” чини величанствена глумица Гордана Ђурђевић Димић у насловној улози, успешно превазилазећи евидентне лимите задате улоге, спутане како приповедачким маниром, исповешћу, тако и микрофоном који само она носи, што посредује емоцију, даје јој изванредан електронски, општи звук и онемогућава природан говорни тон, једно од најубојитијих глумачких средстава.

Драгана Бошковић: *Мајка Ђука види најдаље*,
Вечерње новости, 25. април 2025.

Реч редишеља

фото: Примож Корошец

Харис Пашовић

Фанатични њоданик ѓлуме

Она је заирана сѓуденѓкиња ѓлуме на ѓрвој ѓодини сѓудуѓа и високо исѓренирани сѓецијалац за најѓеже анѓиѓтерорисѓичке акције. Она је инсѓирисана и она је инсѓирација.

Гордана понекад воли да се на проби умота у вунене шалове и дебеле јакне, стави и капу, без обзира на годишње доба. Јер на сцени је увијек пропух и године проведене на разним позорницама су је научиле да треба да се заштити.

Реално, мени се увијек чинило да има два-три вунена шала превише на себи, али нисам хтио да се мијешам у њене изборе колико слојева гардеробе треба да обуче за пробу.

На једној од првих проба за представу *Мефисѓо*, према роману Клауса Мана, у Српском народном позоришту, у мају 2022. године, радили смо импровизације. Ансамбл је био велики, преко четрдесет глумица и глумаца свих генерација, међу њима велики број младих. У једном тренутку задао сам тему „Моје позориште“ и требало је да свако од глумаца, у неколико минута, одигра сам или са другим глумцима „своје позориште“.

Одлична је то тема за упознавање у великом ансамблу, гдје поред сталних чланова буде и много гостију, у представама које су епске по обиму, као што је била та наша. Прозивао сам глумце и они су радили импровизације, неко са више, неко са мање успјеха. Атмосфера је била јако добра, јер је то била игра, оно што глумци навише воле, а и занимљив израз личних виђења театарске умјетности.

Прозвао сам Гоцу. Она је сједила на поду, наслоњена на зид, обучена у двије-три јакне, и обавијена са неколико вунених шалова разних величина предано је гледала све импровизације. Набила је француску капу, ниско до обрва, онако како су је носили Бата Бубулеја и Зоран Радмиловић. Није се то она била спремила за импровизацију, то је била њена „нормална“ радна одјећа за пробу тог дана.

Кад сам је прозвао, опирала се, било јој је тешко да сада импровизује „Моје позориште“, јер је требало скочити у ту дубину и одиграти истинито саму суштину ове наше умјетности, пред колегама. Неки од њих су је познавали одлично, а други, млади, много мање. И требало је одиграти то „Моје позориште“ преда мном, њеним највећим обожаваоцем и најжешћим критичаром, с којим ради од 1983, дакле, у том тренутку пуних 39 година. Велики дио тог времена нас двоје смо били насилно, ратом, спријечени да радимо заједно.

Ја сам, до ове данашње пробе, већ држао неколико проба у овом нашем поновном заједничком раду, првом од 1991. (!) Гоца је видјела гдје се налазимо као редитељ и, иако нисмо о томе разговарали, знао сам да је препознала да сам у доброј снази, свјеж и јак као и прије.

Сад је био тренутак да ја видим гдје је Гоца као глумица, након свих тих година и светог језивог искуства које смо прошли, свако у свом дијелу свемира ужаса. Гордана је, још увијек негодујући и нећкајући се, кренула да скида својих „седам велова“ од зимске гардеробе. Са сваким слојем који је скинула, у њеним очима се видјело како расте нека снага, како надлази неки вал лаве. Скинула је и капу, и дуга сиједа коса јој се раширила изнад главе, истовремено и уређена у фризуру и рашчупана (то је Гоца, увијек у неком фасцинантном парадоксу).

И почела је некако да плеше, и да се ваља по поду, и да мијења расположења: од туге до среће. Глумила је цијелим тијелом и духом, занесеног израза лица. И видио сам како таленат сам, и незауостављива снага умјетности, излазе из ње, и видио сам како Дионис, Шива и Аматерасу Омиками, врхунска шинтоистичка божица која расвјетљава небо, плешу заједно и позивају нас путем овог шаманског Горданиног тијела и духа.

Био сам, као и скоро увијек кад Гоца ради нешто на проби, приковане пажње на њу, импресиониран, очаран, запањен, сретан. Видио сам ону исту енергију, ону исту дубину, онај исти занос, као и кад смо заједно почињали прије скоро пола вијека. Ништа није било остарило у њој, није било ни трунке пораза, ни горког талог искуства, у том побједничком тијелу. То што се дешавало преда мном било је оно о чему Хамлет говори Хорацију како „тај глумац ту у једној пјесми, једном сну о страсти, маштом својом може да присили душу да од њеног дејства преблиједи му лик“ и како може да натјера злочинце да током представе буду толико потресени самом глумом да одмах признају своја нећела.

Гоца у тој импровизацији није имала године ни пол, није имала тежину, кретала се у свим правцима. Гордана је, у тих неколико минута, била суштину игре и умјетности. У импровизацији „Моје позориште“ тога дана, једноставно је била чаробна, била је сама бит Глуме.

Јелка код Иванових Александра Введенског представа је коју сам режирао на трећој години студија режије на Академији уметности у Новом Саду. Она је дефинисала много нас који смо учествовали у тој представи и била је ново поглавље у историји тада младог академског позоришта „Промена“. Та је представа, од студентског испита, постала позоришни догађај у СФР Југославији, обишла највеће југословенске фестивале и дошла у главни програм Битефа, 1983. године.

Ми смо врло вољели ту представу. У подјели је било око 25 глумаца. Гордана је играла Пса Веру. Ја до данас никада нисам видио да неко боље игра животињу него што је Гордана то тада радила. Без имало имитације, Гордана је играла тако да кад би се неком приближила као Пас Вера, имали смо осјећај стварног пса поред нас. Представа је била амбијентална, играли смо је у јако великим сецесијским вилама.

У једној сцени, Пас Вера лупа по великом прозорском стаклу док умире. Гордана би се сваки пут попела као пас на прозор, и ударала голим шакама по стаклу, док се стакло не би разбило и сасуло на њу. Сцена је била феноменална, али веома опасна, и ја сам забрањивао Гоци да разбија стакло, тражио сам да само удара по стаклу. Она ме никад није послушала и сваки пут је ломила стакло, које је падало по њој.

Послије представе сам викао на њу, пријетио да ћу јој избацити сцену, она је виклала на мене, говорила да није тачно да она то ради намјерно (наравно да је радила намјерно). Није се никад повриједила. Ја јој никад нисам избацио сцену јер је сцена била сваки пут невјероватно узбудљива, потресна, запањујућа. Прво због тога како је Гордана играла ту смрт пса, а онда и због тог стакла које је падало по њој док је она клизала низ оквире прозора.

Наредне године смо радили представу *Marat/Sade* од Питера Вајса, у којој је Гоца играла Шарлоту Кордеј, стварну историјску личност, која је убила Жан Пола Мара, једног од вођа Француске буржоаске револуције. У представи је било пуно воде, која се просипала посвуда и под је постајао све клизавији како је представа одмицала. Александар Саша Алач, који је играо Жан Пола Мара, сједио је током цијеле представе у кади, у води, као стварни Мара, који је имао болест коже што га је толико пекла, да је морао да буквално буде 24 сата у кади.

У нашој представи, Шарлот Кордеј хода до њега по клизавом поду а иза леђа крије велики кухињски нож. Она улази у његову каду, он устаје, она показује нож и заводи га еротски, повлачећи врх ножа по његовом тијелу, од гениталија, до главе. Затим га снажним замахом убије тим ножем. И њих двоје падну у каду, а крвава вода се просипа из каде около. Гордана и Саша су играли ту сцену величанствено.

Али сцена је била толико увјерљива у тој њиховој необузданости и невјероватној температури, а и због чињенице да смо имали вјештачку крв која би се просула по Шашином голом тијелу и обојила воду у кади, да ја никада нисам знао да ли је вода црвена од стварне Сашине крви и да ли је Гоца повриједила Сашу ножем или не. Ми смо све јако прецизно направили да и Саша и Гоца буду потпуно сигурни.

Тај „ударац“ ножем је Гордана јако контролисано радила, али толико увјерљиво и толико добро, да ја, који сам режирао ту сцену и који сам био у гледалишту сваки пут кад смо је играли, нисам био сигуран, до самог краја представе, да ли га је можда овог пута, ипак, заиста убола. Ми смо тада имали такву етику играња представе, да глумци никад не би прекинули представу, чак и да су били повријеђени.

Гордана је истовремено професионалац и фанатик глуме; она је заиграна студенткиња глуме на првој години студија и високо истренирани специјалац за најтеже антитерористичке акције. Она је инспирисана и она је инспирација.

Поново смо Гоца и ја радили, заједно са колегама, прошле године, у пројекту *Свијећџи мојућносџи*, који сам писао и режирао након што смо глумци, умјетнички сарадници и ја провели много мјесеци у учењу о животу особа са церебралном парализом и тежим облицима аутизма, њиховим породицама и њиховим терапеутима. Гоца у представи игра мајку једног младог човјека са аутизмом, затим једну терапеуткињу-реформаторку у терапији особа са развојним тешкоћама и једну жену која има церебралну парализу. Сва три лика смо Гоца и ја стварали по угледу на више особа које смо сретали током дуготрајне припреме представе. Поново Гоца игра дубоко и потресно. Предивна је у све три улоге.

Гордана, стицајем околности, није одиграла током своје каријере све оне улоге које је требало да одигра и које јој по њеној умјетничкој снази припадају. Умјетност позоришта је због тога остала ускраћена.

Гордана Ђурђевић Димић је глумица највишег свјетског ранга. Она је раме уз раме са Маријом Фалконети, Глендом Џексон, Џуди Денч, Иреном Папас, Кариофилиом Карабети, Аном Мањани, Миленом Дравић, Миленом Зупанчић, Ханом Шигулом, Јутом Лампе, Катрин Денев, Лив Улман, Исузу Јамадом, Ванесом Редгрејв и Мерил Стрип.

Као што су и оне, Гордана Ђурђевић Димић је савршена глумица.

Мефисџо (Генералица/Отова мајка)
фото: Владимир Величковић

фото: ФДУ Београд

Кокан Младеновић
**Гордана или
о неочекиваном**

Од нашеј првој позоришној сусрећи, па кроз вишедеценијску сарадњу, Гордана је увек успевала да ме фасцинира бољешћивом дара и бескрајном палетом изражајних средстава која, спонтано и ненаметљиво, извиру из њеној креативној бића.

Моја позоришна генерација учена је да поштује огромну историју позоришта која нам претходи и да ту ватру театра одржи и преда генерацијама које ће доћи.

Да би театар опстао и трајао, да би његов учинак на људску свест и емоције био знатан и поштован, он мора да се ослони на оне појединце који у себи носе све оно најбоље, најмаштовитије и најкреативније што нашу уметност чини посебном и незаменљивом.

Гордана Ђурђевић Димић је уметница саткана од тог златног праха театра, оног праха који служи да осветли позоришни мрак и душе оних који у театар долазе. Не треба трошити речи и говорити о таленту глумице која је својим огромним опусом одавно уписала себе у историју нашег театра, али оно о чему бих волео овде да говорим јесте једна невероватно ретка, па самим тим и драгоценија глумачка особина – неочекиваност.

Од нашег првог позоришног сусрета, па кроз вишедеценијску сарадњу, Гордана је увек успевала да ме фасцинира богатством дара и бескрајном палетом изражајних средстава која, спонтано и ненаметљиво, извиру из њеног креативног бића. Она перфектно разуме редитељске намере и индикације, али их онда, пропустивши их кроз сопствену глумачку лабораторију, враћа на сцену у облику за који ни редитељ, ни остале колеге нису ни слутили да постоје.

Отуда та бескрајна свежина њених ликова, то филигранско склапање сценског карактера са свим његовим лепотама и противречностима, јер њене улоге никада нису дводимензионалне, никада нису функција или стереотип. Она успева да у свакој пронађе боју, емоцију, нијансу, поступак и зачудност, иако се, на први поглед, чини да добар део тих карактера не нуди простора за глумачку бравуру. Гордана у сваком лику трага за две неопходне ствари, а то су људскост и виталност, жеља да се живот проживи у свој својој пуноћи и снази.

Од Лоле у *Cuba Libre* Ивана Лалића, која се поигравала са животом више него што се живот поигравао са њом, па преко чудесног Пука у Шекспировом *Сну лећње ноћи*, од кога је направила чаробњака игре, оног који смисао постојања света види у игри која не престаје, па до Лотике у нашој интерпретацији Андрићевог романа *На Дрини ћуприја*, заводљиве а мудре, практичне у реалном, а крхке и самотне у својој интими, Гордана жонглира контрастима, смењује туге и смех, достојанствену патњу и агресивну одбрану онога што воли, језичке и физичке каламбуре са једне и лиризам и тишину са друге стране.

Управо та сенчења радости и ведрине туге, оптимизам у катастрофи и узнемиреност над вишком радости, постају мајсторска оруђа у рукама глумице која зна да смо сви ми, па самим тим и сви сценски карактери, саткани од најлепшег и најстрашнијег, од глиба и звезда. Њено трагање за тродимензионалним и контрастним карактерима, за несавршеношћу узвишених и за неочекиваним узлетима и лепотама обичних или примитивних карактера, изнедрило је неке од најзначајнијих улога које постају путоказ за глумачке генерације које долазе.

У Гордани Ђурђевић Димић редитељи имају врхунског сценског партнера, креативну инспирацију и привилегију да присуствују магији, оном тренутку кад се, очишћен од сваке баналности, очекиване препознатљивости или уврежених начина тумачења, рађа њен лик онако како га је само она креирала, на начин који је чини ауторком сопствене линије представе. То су тренуци у којима све оно што радимо добија смисао, у којима труд бива награђен изузетношћу, који пуноћом креације и снагом израза постају онај креативни залог за наша будућа позоришна трагања.

Због тога је сваки процес рада са њом привилегија и прилика да се ужива у чаролији позоришта, у оној дивној игри која нас је некада заљубљивала у театар и учинила да му посветимо свој живот.

На Дрини Ђурђија
фото: Срђан Ђурић

Невена Јанаћ

Моја драга Фелиса

У неким дружим временима, мојла бих да је замислим као монахињу, као светицу. А у овом нашем свету, она је то исто постојала на сцени. Сцена је њен манастир.

Чекала ме је код Николајевске цркве. Отишле смо на час који је држала као асистент Бранку Плешу на Академији.

Дивна, топла, скромна.

Требало је да изаберем три девојке са класе да у представи коју сам спремала у Српском народном позоришту играју Кафкине сестре, Отлу, Ели и Вали. Имала сам трему као и девојке са класе. Из-

брала сам Драгињу Вогањац, Јасну Ђуричић и Татјану Шанту. Нисам била сигурна како да их распоредим. Биле су те, касније велике глумице, тада тек пупољци.

Зато сам знала да је Гордана моја Фелиса, Кафкина вереница.

Онако драга, предусретљива, препуна љубави ничим неизазване, светлела је са сцене посебно. Највећи неспоразум који смо имале током рада био је њен осећај да нема довољно смерница и индикација, а мој да је она та Фелиса, таква каква је, макар ништа не радила.

Та Гордана – Фелиса, која само даје, а не прима, која се жртвује, која верује, која воли и кад се не да волети, која опрашта и кад се не може опростити, која је ту за оне који не умеју да приме љубав, као и за оне који умеју. А тих је увек мало, јер људи тешко препознају љубав као такву. Ону која штити а не намеће се, ону која је напосто ту. И Гордана и Фелиса је имају.

Понекад ми је са сцене деловала као ванземаљско биће, разбијала је све кодове које однос редитеља и глумца треба да има због комуникације, она је сама била неки кључ до ког је требало допрети и открити како се њиме откључава, да би из ње изашао таленат раван небеском благу.

Од тог небеског изасланика у младости, Гордана се полако, кроз улоге, у сумутним временима која јој нажалост нису допустила да одигра све што је требало, од Медеје и Клитемнестре, до јунакиња Расина и Корнеја, па све до леди Магбет, да, она би била та савршена леди Магбет... одједном сам је после много година угледала на просценијуму како нас гледа и тражи да извадимо срце и гледамо га крвавог у руци, у монологу на крају Коканове *Дрине*: Зевсова супруга, Хера, богиња.

Увек сам веровала да глумци, ти фантастични људи, живе много живота. Живе све те животе које играју на сцени, макар донекле. Имају привилегију да дотакну толико различитих душа у себи, да од те једне направе другачији мозаик; да су они можда једини међу обичним људима који разумеју наш свет у ком смо сви заједно једна душа. Каква привилегија. И што више дотичу ту божанску замисао, све до пакла, постају

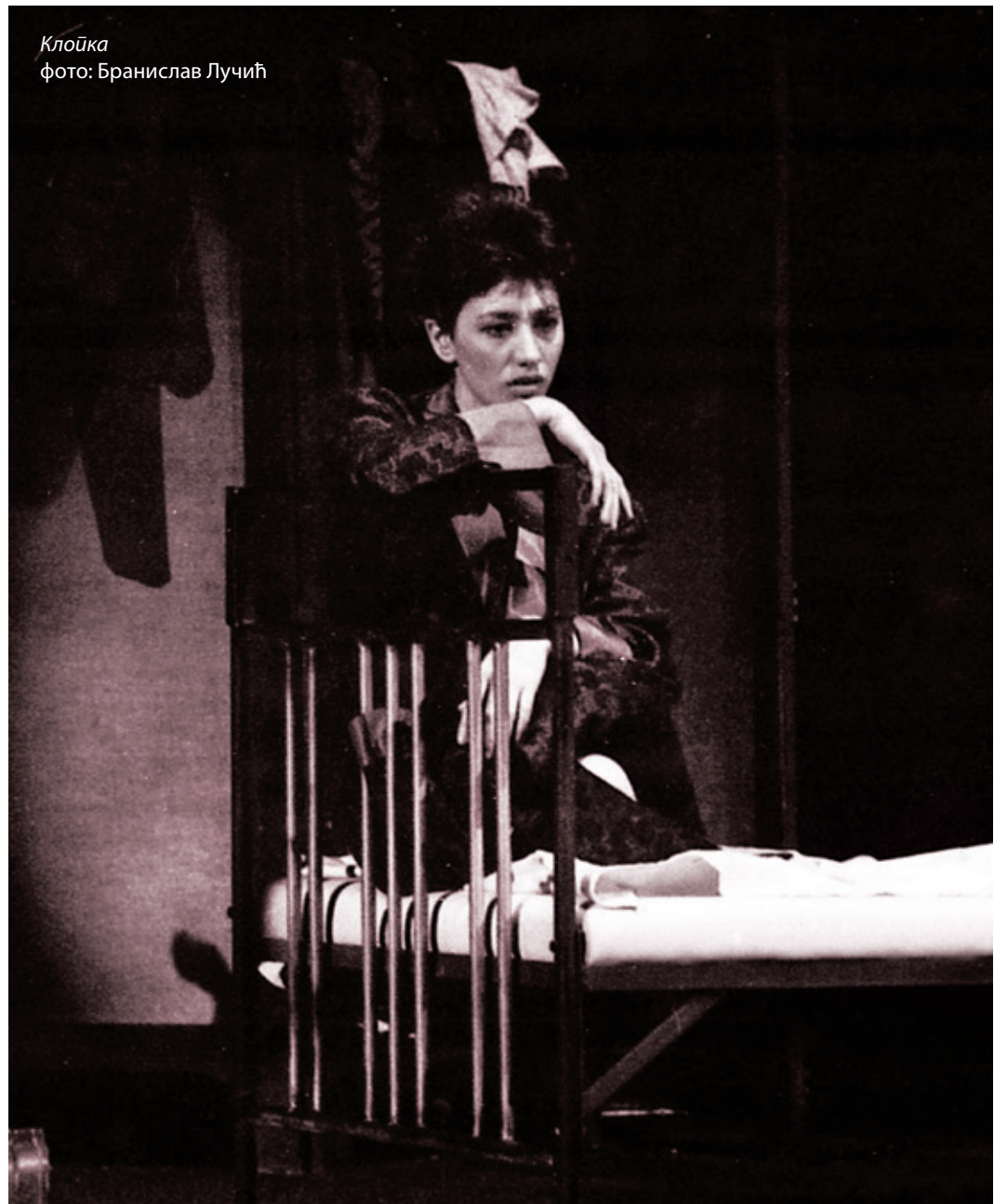
просветљени, другачији од свих нас. Они корачају другим световима, оним за које само маштамо да постоје или осећамо да постоје али не знамо.

Гордана Ђурђевић је глумица која зна.

У неким другим временима, могла бих да је замислим као монахињу, као светицу. А у овом нашем свету, она је то исто постигла на сцени. Сцена је њен манастир. И донела је не само то нешто, велико, неопипљиво, а тако моћно.

И бескрајно га даје, просипа, као неке златне небеске нити. Унела је у сваки свој поглед са сцене оно безвременје да се понекад питаш да ли је то обличје уткано у њено тело и глас дошло из далеке прошлости или будућности.

Гордана је та која је у Српском народном позоришту повезала нити од Драгиње Ружић, Милке Гргурове, Драге Спасић, преко Љубице Раваси, па Добриле Шокице и Милене Булатовић, до данашњих дана. Иако је њен сценски израз увек свеж и модеран, никада није невидљиво старо злато класике које тој модерности даје праву пуноћу.

Александар Божи́на

Сећање на *Авијуси*, 2017.

Из дана у дан иледам како се пробација кроз слојеве шексиа док осваја у својој глави Монџ Евересџ. То делује шакo ирриродно, јошово лако – а заправо је резулшаш снажне ојседнушосџи ликом који шумачи.

Након неколико минута чекања на станици у Новом Саду, позвао сам је телефоном: „Гоцо, где сте?“ Не личи на њу да касни. „Па, тамо где смо се договорили, Александре!“ Није ни чудо што је нисам препознао: у аутомобил улази жена

врло кратке, офарбане светле косе. „Мислила сам овако нешто, шта кажеш?“, изговара док ми показује нову фризуру, гледајући ме уз осмех, благо и несигурно.

Тог тренутка ми постаје јасно да је спремна за прву пробу *Авијуси* у *окрућу Осеј*, јер лик Вајолет Вестон, који треба да одигра, пролази кроз хемиотерапије због канцера усне дупље. Ту је још и озбиљан проблем зависности од таблета, потом трауматична прошлост и безизлазна садашњост једне сурове манипулативне мајке, а све то упаковано у тежак жанр за играње – црну комедију. Озбиљан глумачки изазов и маестрално написан женски лик у новијој америчкој драматургији.

Крећемо пут Суботице и одмах отварамо све те теме, Гоцу за почетак брине сам почетак комада – како одиграти то стање бунила под опијатима (а да то не личи на обично пијанство)? Каже да је доста истраживала и читала јер нема такво искуство. На крају се насмеје и закључује да ће можда ипак морати да попије пар таблета за смирење и против болова, да то „фиксира“ и искористи на сцени.

Убрзо ће ми постати јасно да је осетила језгро лика тек када је решила зашто је Вајолет потражила излаз баш у таблетама против болова, каква је њена душевна рана, Гоца ће знати како одиграти ту прву сцену. Схватам кроз разговор до Суботице и да је погледала истоимени холивудски филм небројено пута, да је брине стандард који је поставила Мерил Стрип. Кажем да ћемо погледати филм сви заједно, да ћемо га одложити у неку фиоку у глави и да се њиме више нећемо бавити, у покушају да је растеретим од притиска великих очекивања која (сваки пут) сви од ње имамо.

Прва проба за столом. Та прва, „бела“ читања углавном су монотона, без глуме, али се код Гоце већ види мапа лика. Назиру се боје, нијансе, кључна места, која су емотивно интензивна, назирu се комични тренуци, које она с лакоћом откључава, у говорним радњама и интонацији чује се да су у њеној глави већ постављени јасни односи са осталим ликовима.

На паузи ми прилази глумица из суботичког ансамбла и готово забринуто каже: „Човече, она је дошла већ спремна!“ У себи се питам да ли сам и ја дошао спреман, јер су узбуђење и трема, које осећам на овој првој проби, велики. Живот ме је претходних година одвукао на неку другу страну, бавим се телевизијом у Словенији и након толико времена ван позоришта, осећам да сам ван кондиције.

Авіусѝ је велики залогај – велики текст, велика подела... а ја се некако осећам малим редитељем који је све што је знао о позоришту заборавио. Поврх свега, ту је и главна глумица – велика Гоца Ђурђевић, и одговорност коју осећам се граничи са анксиозношћу.

Оно што се даље дешавало излечило је моју душу. Она је невероватна глумица. Из дана у дан гледам како се пробија кроз слојеве текста док осваја у својој глави Монт Еверест. То делује тако природно, готово лако – а заправо је резултат непрестаног промишљања, неспавања у самотним ноћима хотелске собе, резултат снажне опседнутости ликом који тумачи.

Мени убрзо постаје јасно да је Гоца највреднији скромни занатлија ког сам икада видео, занатлија који сумња да ће успети овај пут, иако је успела небројено пута до сада. Она је велемајстор глумачког заната; користи сваку секунду на сцени да вам саопшти нешто ново о жени коју игра... кроз неочекиван горак осмех, кроз нагли поглед када Вајолет нешто схвати... њени глумачки избори су прецизни и тачни. Резултат те сценске једначине је такав да вам се чини да се то и не може одиграти никако другачије него онако како је Гоца то решила, јер верујете у сваку њену реч и сваки покрет.

Сећам се сцене вечере на крају првог дела комада. Сви ликови су окупљени након сахране за столом, дивно је написана сцена, та поремећена динамика породице када варничке начети односи свима нам је из живота знана. Публика се непрестано смеје јер препознаје ту ситуацију, Гоца – мајка у црнини са турбаном који крије кратку косу – немилосрдна је у морбидном хумору, у пасивној агесији којом провоцира све за столом; цера се и силно забавља.

Авіусѝ у окупљу Осеји
фото: Атила Ковач

Одједном, нагли преокрет: њен монолог, када стргне последњу маску пристojности и исповраћа пред свима своју громогласну горчину. Одједном – ледени тајац. И за столом и у гледалишту. Ми у публици се плашимо те жене, као да је свако од нас њено дете на које урла, или муж који ју је преварио, сестра која ју је издала... Потпуно је разумемо. Схватато зашто је писац одлучио да Вајолет има рак усне дупље, јер је ова истина коју смо чули претешка, страшна и морала је некуд да изађе. Истовремено, запањени позоришни гледалац у нама помисли: „Господе, колико је моћна и талентована ова глумица!“

За крај, важно је додати још нешто, а вероватно сам тиме морао почети ово присећање. Не дивим се Гордани Ђурђевић Димић јер је фантастична глумица, већ зато што је невероватан човек. Дала ми је одмах своје поверење и пустила ме у свој имагинаријум да се заједно играмо.

А није морала. У позоришном свету, који уме бити суров, била је блага и пуна разумевања, глумица која се препушта редитељу и колегама на сцени. Она свој неисцрпни таленат схвата на једини исправан начин: дар је од Бога, њена је одговорност да му служи и да захтева увек највише од себе. Након свих аплауза и овација на крају *Авјусџа*, остала би скромна и једноставна. Велики, нездрав его остао би на сцени код Вајолет Вестон.

Једном приликом, када смо се шетали поред Палићког језера након тешке пробе, упитао сам је: „Гоцо, зашто Ви мени верујете?“ Насмешила се и одговорила: „Па ти си мене купио још на оној првој кафи!“ А она је мене купила када ми је, у тим тренуцима наших преиспитивања, онако успутно рекла: „Александре, ти заслужујеш да радиш са највећима“, и потом набројала неколико својих колегиница за које мисли да би маестрално одиграле Вајолет. Због тих пар искрених речи данас верујем у своје редитељско умеће више него пре те 2017. године.

Тада сам режирао *Авјусџ* у *окрују Осеј*, са Горданом Ђурђевић у главној улози. Зар она није највећа?

фото: Јован Дрндак Његовић

Ана Томовић

Глумица за свејску њоделу

*Величанствено је њо како се на сцени,
у Горданиној интерпретацији, рађа хероина
која је већа од живота.*

Када ми је директор Зрењанинског позоришта, Урош Јованов, предложио Гордану Ђурђевић Димић за улогу Ђуке у истоименом комаду о мајци Николе Тесле, срце ми је поскочило од среће. Помислила сам: светска подела!

Драма Ђука говори о преломном а мање познатом тренутку у животу чувеног научника, када се он одао коцкању и када је цела породица дигла руке од њега, сматрајући га за безнадежан случај.

Драма третира моменат када његова мајка Ђука диже глас против породице, показујући непоколебљиву веру у свог сина, док све указује на то да је он пробисвет и пропалитет. Она је спремна да остатак живота проведе сама и без новца или подршке своје породице, само да би свом сину пружила другу шансу у животу. То чини од ње скривену хероину која је задужила читав свет.

Ђука је величанствена жена. Она је та која је не само веровала у Николу, већ која га је изнедрила, која је у себи имала ту искру генија а опет у фигури жене-мајке, која држи све у својим рукама, од које сви увек нешто очекују. Величанствено је то како се на сцени, у Горданиној интерпретацији, рађа хероина која је већа од живота.

На пробама у великој ансамбл-представи, испрва сам Гоци поклањала најмање пажње јер је већ прво читање комада звучало јако тачно и Гоца је, и због својих веза са Ликом, одакле потиче Ђука Мандић, познавала и говор и карактер такве жене а и глумачком интуицијом је одмах осетила све што је унутар тога била суштина. Гоца је током проба била некако невероватно скромна и стрпљива, ненаметљива, а опет веома дубоко посвећена лику Ђуке. Били смо јако опуштени у опхођењу с њом, могла је и желела све да проба без и трачка сујете...

Веома необичан комад Милице Константиновић захтевао је специфичну глумачку стилизацију. Ђука, иако главни лик, заправо је наратор прошлих догађаја који се преламају кроз њену перспективу. Други ликови говоре много, а она гледа и коментарише их, као из неког другог времена.

Ово захтева глумачку игру која је истовремено водећа али из другог плана, без јаке експресије, без мотора типичног за главне ликове. И овде долази до изражаја сва величина Горданиног дара. Она, као глумица, пуца од животне енергије и експресије, од емоције и акције, а морала је све то да сакрије, да обузда, да укроти, да трансформише у један други, много мирнији квалитет.

Гоца је успела да целим својим бићем оваплоти помало наднаравни лик мајке Ђуке, која је као неки проводник много веће Божије промисли, а у дослуху са природом. Њена интерпретација је истовремено дубока посвета свим мајкама и женама овог поднебља, тим тихим хероинама које су вечито у сенци великих историјских догађаја.

Ђука
фото: НП „Тоша Јовановић“ у Зрењанину

Реч глумца

Мира Бањац и Гордана Ђурђевић Димић – деценије пријатељства *Сремачка веза из првог реда*

Мирин рођендан, 4. новембра 2023.
фото: Димитрије Димић

Од када зна за себе, Гордана Ђурђевић Димић зна и за Миру Бањац. Када је Гоца из Беочина, 1961. године угледала свет, Мира из Ердевика је већ целу деценију била чланица Дrame Српског народног позоришта у Новом Саду.

Горданин отац, Милорад Ђурђевић, наставник електротехнике и физике, био је велики поклоник позоришта. Како два сремска места, Ердевик и Беочин, раздваја тек четрдесетак километара, Мира је постала „наша Мира“, а њен глумачки успон је био честа тема и у дому породице Ђурђевић. Уосталом, Срем није вода.

Бањчева је прва велика глумица коју је мала кћи Ђурђевићевих видела на сцени. Уживо! Било је то шездесет и неке, две-три године пре Мирине одлуке да 1970. одустане од сталног ангажмана у Српском народном у Новом Саду. Прихватила је изазов Атељеа 212 и у годинама које су уследиле, у Београду је постигла пуну глумачку зрелост.

А Гордана... Тек је била дозрела за полазак у школу, када је први пут крочила у велику салу Соколског дома (данас Позориште младих). На тим „даскама“ је ансамбл СНП-а наступао све док се, најзад, није настанио на сталној адреси у новоподигнутом здању од белог мермера (1981).

Вратимо се тринаест година унатраг, у Соколски дом: Гоца у тафтаној хаљиници, чврсто приљубљена уз седиште у првом реду, нестрпљиво ишчекује да се подигне завеса. Да се пред њеним очима укаже позорница и на њој „наша Мира“. Њен лик је познавала са телевизије и страница новина које је читао њен отац. У представи по најпознатијем делу Стевана Сремца, *Пој Тира и њој Сџира*, уобличеној редитељским умећем Дејана Мијача, Мира је играла сеоску девојку, стидљиву и простодушну Јулу.

На први сусрет мала Гордана је дошла са оцем и ђацима Машинске школе. Њихов разредни старешина, Милорад Ђурђевић, настојао је да код својих ученика, осим за електротехнику и физику, развије и љубав према позоришној уметности. Прижељкивао је и да његова кћерка, у раним годинама, заволи позориште.

Није слутио да ће је већ на првом кораку опчинити глумци у раскошним костимима, гласовима разноврсних тоналитета, гестовима, гримасама... И публика која је час френетично тапшала, а час се грохотом смејала. Све се то у Горданиним очима стопило у колоплет емоција. У магију која ни до данас није ишчилела. Штавише, одредила је њен професионални пут. Ни много година доцније, Гордана не уме да опише усхићеност изазвану првим одласком у позориште. Сећа се само да је осетила, свим дамарима, да је „то“ што је видела на сцени очарава и да силно жели „томе“ да припада.

Сусрет велике глумице и устрептале девојчице, која ће после петнаестак година кренути њеним стопама, те израсти у неприкосновену владарку позорнице – обе и данас памте. Не прође, готово ниједно њихово виђење, а да сећање, барем накратко, не врате у први ред позоришта, у онај дан када је игран најомиљенији Сремчев роман.

Изузетак није био ни 4. новембар 2023. године, Мирин рођендан. Са тортом и цветним аранжманом у рукама Гордана и ја звонимо на интерфон новосадског стана Бањац, чији балкон „гледа“ на Дунав. Са нама су Горданин син Димитрије, у „улози“ фотографа, и Теодора, његова тадашња девојка, а недуго затим и супруга. Уз честитке слављеници, желели смо да за Горданину будућу монографију забележимо сусрет две глумице чија је „специјална веза“ заискрила пре више од пола века.

– Изволите, драга, Мире торту, специјалну, из Сремских Карловаца. Мали знак пажње и захвалности. Увек сте ми били инспирација и водиља на мом професионалном путу. Од тренутка када сам Вас онда први пут угледала на сцени – вели Гордана, дуго не испуштајући Миру из загрљаја.

– Гордана је тада била мала, мршава и бесна. Одмах ми је било јасно да ће од ње поста-ти нешто велико – обраћа се Мира нама, осталима, у њеној примаћој соби, украшеној бројним букетима цвећа и тортама њених поштовалаца.

Занимљиво је да су Гордана и Мира делиле позорницу само у два наврата. Најпре 1996, када се Јагош Марковић одважио да на сцену постави женску верзију славне Коваче-вићеве црне комедије о Топаловићима. Мири је поверио лик Аксентија (у филму га је дочарао Мија Алексић), а Гордани ролу Лакија (оживео га је Бата Стојковић).

– Тако луду и занимљиву идеју могао је да смисли само Јагош. Обрадовала сам се његовом позиву, била је то прилика да се после много година вратим публици у СНП, и у Нови Сад, из којег, у ствари, никада нисам стварно ни одлазила – присећа се Мира тог

периода са великом сетом, јер је месец и по пре овог нашег сусрета цео наш уметнички свет потресла вест о изненадној Јагошевој смрти.

И Гордана негује лепо сећање на Јагоша и рад на црнотуморној причи о Топаловићкама: – Заједно са осталим глумцима направили смо занимљиву представу. Била је то редитељска иновација коју критичари нису прогласили баш успешном, али је нама било лепо, ми смо се на пробама баш забављале – вели Гордана.

Већ наредне, 1997. године, редитељ Душан Петровић је поставио на позорницу *Ојасне везе* Ш. де Лаклоа. Гордана као Маркиза де Мертеј а Мира у улози Госпође де Воланж, допале су се и публици и критици. Среле су се и 2007. године у култном ТВ серијалу *Врашће се роде* редитеља Горана Гајића – Мира као бака Ружа Синђелић, Гордана у лику Ангелине Вулин.

Заправо, ретко су се сусретале у представама и пред камерама. Чешће на кафама или пак у свечаним приликама. На пример: у дупке пуном фоајеу Српског народног позоришта, 2011. године, у част Мирином 82. рођендану и 60 година уметничког рада представљена је пригодна монографија. Приређена је и изложба *Лица Мире Бањац* Зорана Максимовића, коју су, по Мириној жељи, заједно прогласиле отвореном Гордана Ђурђевић Димић и Милена Дравић.

– То је стварно било „штогођ“ – одушевљено каже данас Гордана. – Ја лепшу изложбу о једном глумцу нисам видела!

На свечаности у част Мири Бањац:
Сека Саблић, Гордана Ђурђевић, Милена Дравић,
Ђурђија Цветић, Дара Џокић, Љиљана Стјепановић
фото: Народно позориште Београд

Затим у Народном позоришту у Београду, 2014. године, Мири је свечано уручена Награда „Жанка Стокић“. Гордана, којој је ово признање додељено 2009. године, пожелела је славодобитници и драгој колегиници добродошлицу „у друштво одабраних, нарочито омиљених народних уметница, које с поносом, у свакој прилици истичу како су добитнице великог признања које носи име и сећа на лик и дело легендарне српске глумице Живане Жанке Стокић“.

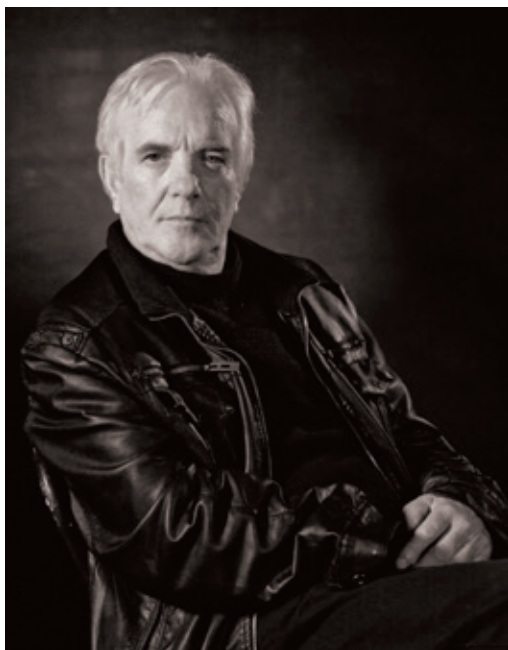
– Добро дошла, драга Миро, и нека Вас ово чекање у реду не секира превише. Ви ипак знате, боље од других, да од свега, па и дугог чекања у животу, увек направите згодитак. Ви бар знате да добар играч никада не промашује свој тренутак и да је само питање дана када ће се добити награде и признања. Срећна сам што овај дан припада Вама и што се као Ваша колегиница и пријатељица радујем поводом уручења ове величанствене награде. Желим Вам много доброг здравља и још много лепих година за рад и стваралаштво. Ако постоји већа радост за мене, онда је то радост коју бих имала кад бисмо се поново среле на овој или некој другој сцени – беседила је срцем Гордана Ђурђевић Димић.

Ако и има истине у тврдњама да међу уметницима има више сујете него дубоког, искреног пријатељства, колегијалности и подршке, Мирина и Горданина блискост нису од те „феле“. Сремачка веза из првог реда – траје.

Забележила Јованка Симић

*Ојасне везе:
Мира (Госпођа де Воланж) и Гордана (Маркиза де Мертеј)
фото: Миомир Ползовић*

Миодраг Петровић

Дошакла све врхове и осћала човек

*Није била лоша на сцени, чак ни када
ћредсћава није била добра.*

Када сам чуо за Гордану Ђурђевић, прве асоцијације су ми биле цвет Ђурђевак и Ђурђеждан, моја крсна слава. Уз то, њен отац, кога сам такође упознао, зове се Милорад, а људи ме, када ми погреше име, најчешће ослове са „Милораде“. И треће, њена и моја мајка носиле су исто име – Радмила. Због ова три детаља, још док се Гордана и ја нисмо добро ни познавали, осећао сам неку блискост према њој.

Ја сам прва генерација Академије уметности у Новом Саду тако да сам познавао све те глумачке полетарце који су отуда долазили у Српско народно позориште, мада су били знатно млађи од мене. Гордана је била у Змај Јовиној гимназији код Зекавице, а он, мој земљак Крагујевчанин, био је чудесан човек. Окупљао је добре, даровите ћаке, талентоване за глуму. Многи из те групе дошли су на Академију. Он је представљао врело, извор талената. Међу њима је била и Гордана Ђурђевић.

Успела је да заврши Академију, да направи сјајну каријеру, заснује породицу са добрим момком, историчарем и писцем Жарком Димићем, и да одгоји два сјајна сина. Одржала је и породицу и каријеру. И никада је нисам чуо да се жали да је уморна или да тешко усклађује посао и породичне обавезе, а играли смо у неколико представа и били партнери у бројним радио-драмама. Она је све то упоредо успевала и притом остала човек у свим димензијама људскости.

Може се постати велики глумац, књижевник, научник, хирург... Али ако смо, успињући се ка врху, успут запоставили па и изгубили људску доброту, узалуд је тај успех. Бранко Плеша, од кога смо сви учили, никада није одвајао естетику од етике. Такав постулат је утемељио славни Константин Сергејевич Станиславски, руски глумац, редитељ и театролог, а тај наука нам је Плеша непрестано понављао.

Гордана је очувала и једно и друго. Најпре, понела је из родитељске куће веома добро васпитање. Затим је њен дар препознао Зекавица, а била је запажена и на Академији... Све то је максимално искористила да постане и остане комплетна личност.

На основу свог петодеценијског глумачког искуства могу да кажем да је у СНП-у, још у Југославији, Добрила Шокица сматрана једном од најбољих глумица. Она није умела да буде лоша на сцени. Представа је могла да буде осредња или чак лоша, али Добрила – не. Све што је изнела на сцену било је запажено. Српско народно позориште је у време када смо ми дошли имало јак ансамбл, добре, аутентичне и разноврсне глумце, а на самом врху је била Добрила.

По мом виђењу, Горданина глума је још раскошнија. Она је, упркос свим успесима, великим и бројним наградама, успела да обузда сујету. И сам изостанак признања може у

човеку да укорени незадовољство и завист. Уверио сам се да је Гордана лишена сујете. Чиста срца приступа послу, потпуно се посвећује свакој улози.

А глума је као вода, мора да се прилагоди условима које је писац створио и које редитељ намеће. Гордани, међутим, ниједан оквир није мали. Она је настојала и успевала да продуби сваку улогу. Имала је кроз каријеру – машту, интелект, инстинкт за играчки елемент. Никада нисам видео да је лоша на сцени, чак ни када представа није била добра.

Мислим да позорнице СНП-а не памте бољу и остваренију глумицу од Гордане. Одиграла је много улога, једна је од најтрофејнијих глумица, вероватно има и највећи број признања јер је за већину својих улога, током четрдесет година каријере, добијала награде. Али то њу ни на који начин није пореметило.

Размишљајући о нашим заједничким представама, сетим се најпре 2014. године. У кафани „Сремац“, где се окупљао мушки део ансамбла Дrame СНП-а, Горан Ибрајтер, који је седео за суседним столом, добацио ми је: „Чујем да тражите неки комад. Имам нешто.“

Помало несигуран, из торбе вади и додаје ми свој још „врућ“ текст насловљен *Срце више није моје*. Прочитао сам га у даху, ту у кафани, и рекао му да ја прихватам, само треба да видимо са Горданом да ли ће и она пристати. Те вечери је играла неку представу. Остадио сам јој текст на портирници позоришта.

Сутрадан, сретнем Гоцу. Одмах се интересовала када ће проба. Рекао сам – данас. И ми започнемо тог поподнева. За врло кратко време направили смо представу. Мајера, кога у његовој генерацији редитеља стављам на прво место, довео је целу класу студената са Академије и рекао им: „Сад сте видели право позориште“.

Играо сам Србина Милорада, а Гордана Муслиманку Мелиху. Били су у браку, рат их је раздвојио, а Милорад је завршио у затвору. Чим је пуштен на слободу, одлази код Мелихе. Имали су обоје још увек нека осећања, али је поновно зближавање било отежано, споро и у ћутању. Сећам се да смо Гордана и ја на сцени пет минута јели сарму уз пропратну музику. Публика је волела ту представу. Долазили су у групама, било је људи који су је гледали по неколико пута.

Тренутно играмо код Виде Огњеновић у *Поеџеси*. Глумим Вука Караџића а Гордана његову супругу, Ану Краус. Играла смо и у Видиним *Сеобама* и у *Драји мој лажљивче*, редитеља Тибора Вајде, и то је прилика да кажем како се Гордана односи према колегама на сцени. Она је партнер који обавезује, али и штити, брани и гарантује успех. Ако глумац није сигуран да ли је добро то што изводи на сцени, има у Гордани квалитет, критеријум и ослонац. Јер партнер је на сцени све. У представи треба умети и ћутати и слушати. Не само говорити.

Ми смо представу *Драји мој лажљивче* играли доста успешно на Камерној сцени СНП-а и дошли смо до сазнања да је боље да је поставимо на већу позорницу. Гостовали смо у Смедереву и Суботици на великим сценама где је било много више гледалаца. Увек је било препуно. Та енергија публике подигне и глумце и представу. Али, нажалост, нисмо успели да комад пренесемо на већу сцену. Били су неки неспоразуми у театру и престали смо да је играмо. У међувремену смо снимили радио-драму по том тексту и она је у Лондону на међународном такмичењу била награђена.

У тој представи је Гоца, уочи изласка пред публику, волела да има око себе костимографа, шминкера, фризера... Играла је госпођу Пат Кембел, светску позоришну звезду. У складу с тим, она се понашала не само на сцени већ и у гардероби. Док сам се ја сам сређивао, око ње увек – свита.

Пре две вечери смо играли представу *Била једном једна земља* Душка Ковачевића, у режији Кокана Младеновића. Ускочио сам као замена у ту представу и видим – Гоца штрика! Али не, не штрика она, штрика Вера коју Гордана глуми. Своје ликове она проширује, саживљава се са њима. Она може да игра све – од „а“ до „ш“.

Сви који пишу о позоришту истичу да је позориште – глумац. То је тачно. Међутим, сада када говорим о њој, ја морам да кажем – Гордана Ђурђевић Димић је позориште. У свим жанровима она је неприкосновена.

Рекао сам себи да у овом осврту на њену каријеру не би требало само да је хвалим. Трагао сам за поводом на који бих се критички осврнуо. Нисам га нашао. Ми, у нашим позоришним круговима, тачно знамо ко колико вреди. Знали смо то у СФРЈ, знамо и сада у Србији. Позоришни свет Југославије знао је ко је Гордана Ђурђевић. Не само због МЕС-а, Стеријиног позорја, фестивала, награда... Тада се све врло пажљиво пратило и одмеравало.

Играла је она и у ТВ серијама и филмовима, али првенствено у позоришту, јер је оно извориште глуме. Смисао сваке уметности – књижевности, сликарства и театра – јесте комуникација са публиком. Гордана, међутим, никада није повлађивала публици. Она има усађено осећање мере и није посезала за јефтиним триковима да придобије гледалиште. Она добро разуме и моћ тишине на сцени, зна значај драмске паузе...

Ето, ја ни данас не знам постоји ли нешто у вези са позориштем што Гордана не зна или не уме.

Драги мој лажљивче
фото: Бранислав Лучић

Тијана Максимовић

Ликове доводи до савршенства

Радна, студиозна, аналитична, радознала и надасве талентована за све карактере.

Када се изговори име Гордане Ђурђевић Димић, оно што ми прво пролети кроз главу јесте – моја сестра... близнакиња... Ево и зашто: Гордана и ја смо рођене истог дана, исте године, у хороскопском знаку близанаца.

Похађале смо Гимназију „Јован Јовановић Змај“ али на два различита смера. После наставе смо биле заједно на драмској секцији код нашег вољеног професора књижевности, Димитрија Зекавице. Заједно смо почеле нашу уметничку мисију, заједно је наставиле. Најпре на Академији уметности у Новом Саду. Заједно смо уписале Југословенску књижевност на новосадском Филозофском факултету, а затим завршиле глуму на Академији уметности. Радимо обе у Српском народном позоришту, ево већ безмало четрдесет година.

Нисмо често играле у истим представама али их је ипак било. И оно што је, барем за мене, незаборавно и занимљиво (на нивоу анегдоте) јесте да када би се моја Гоца од неке улоге (и то од „бута“ – дакле главне роле) уморила, она би једноставно одлазила у дирекцију Дrame и говорила – Нека игра Тијана! Тако је и бивало, јер ко би је мењао ако не њена близнакиња. За мене је била велика част и обавеза да оправдам поверење које ми је дато.

Када смо играле у истим представама уживала сам пратећи њен рад и „порађање“ лика који је градила. Радна, студиозна, аналитична, радознала и надасве талентована за све карактере. Моја Гоца уистину све може да одигра.

Да пролети на крилима маште, да нас прошета и провоза као на ролеркостеру, протутњи кроз најразличитије жанрове, дотичући велике дубине и висине ликова – од жена са маргине живота до дама, принцеза, краљица и хероина. Зато је бирања и за филм, ТВ серијале и, наравно, била је увек прва коју су редитељи у СНП-у неизоставно бирали. Дивим се њеној способности да све те ликове доведе до савршенства. Ретке су такве глумице.

Још ово, само за Гоцу: „А све лепо у нама лагано прераста у један велики камен који окружује море. Камен времена у мору бескрајних трајања и жеља. Море има боје свитања док се сутони надвијају над илузијама. Коначно схватамо да трајемо као сенке залутале у дрвореду живота. Истина о коју се спотичемо као о гребен на који таложимо своје снове. За нама ничу нове речи, истине и нове илузије. Кажу да све то значи само једну – љубав.“

Александра Плескоњић

Нејоновљива мистерија

Њене руке чудесне, дугачке, беле, словенска анџиџеза (лабудови већ би одлетили)

Случај са текстом...

Била сам присутна када Гордана већ на првој – првој читајућој проби прочита текст, како ми кажемо „премијерно“.

Ако је друга читајућа заказана исти дан по подне, доћи ће на пробу и тај исти текст срицати као да га види први пут,

као да тек учи да чита, мукотрпно ће изговарати слокове, скидати наочаре, стављати их, подвлачити текст као да је управо пронашла праву линију, правити каламбуре и лапсусе.

Девојчица је из цуга направила свој замак од песка, дрско га срушила и враћа се у реално позоришно време, прикључује нам се у међусобном спором усаглашавању. Морала је забавити свој дух носећи озбиљну маску са ироничном резервом, она. Непоновљива, мистерија.

Случај без текста

Њене руке чудесне, дугачке, беле, словенска антитеза (лабудови већ би одлетели). Дубровник, Ловрјенац, Елсинор. Она, Офелија, седи у тишини и везе. Не пише писмо Хамлету већ га одсутно везе, њена десна рука извлачи конач дугу, низ њено лево бело раме, које спречава руку да полети, полако клизи свилена бретела откривајући мало-помало несвесну дојку. А онда почиње да дише. Дисати се може на хиљаду начина, Арто каже, ослањајући се на кабалу, да постоји шест основних тројстава.

Офелија – Гордана дише тако да прво враћа свилену хаљину преко ружичастог пупољка, а онда полако бретела пузи низ руку као хипнотисана и враћа се на раме. Удише дубоко, косто-абдоминално, како су нас учили и та монтажа уназад је нестала.

Чиопа је криком расекла небо које је бдело над нама, криком Офелијиног бунта, и њена чудесна глумачка снага преобразила се од нежне девице до жене која захтева.

Случај са цвиљењем

Гледала је публику из доњег ракурса, стојећи на све четири шапице. Гледала их је псећим очима. Била је пас, пас Вера. Мотала се око ногу публике која је чекала у дворишту.

Прекорачила је свој земаљски облик и превазишла глуму.

Са ширим видним пољем (око 240 степени). Вера је гледала жену која једе кокос штангле. Дошла је до ње и зацвилела. Жена ју је помиловала по глави. Зацвилела је гладно и отегнуто, жена је и даље стајала. Онда је почела да шени на задњим шапицама. Добра жена је ставила чоколадицу на свој длан. Вера ју је појела и њушкицом се очешала да јој се захвали. Жена је почела да је храни комадић по комадић. А онда су и други људи – публика – почели да је милују по глави и траже по џеповима, а пси не смеју да једу пуно слаткиша.

Александар Гајин

Та њена јлума заносна

*И када јледа неку јробу или јредсјаву,
јо јледање је само јо себи јредсјава.*

Устајали мирис књига, библиотеке, дубоко ми се урезао у памћење. Тишина и портрети писаца на зидовима. И он, наш професор, наш духовни отац и кројач наших будућих судбина. Наш професор Зекавица. Зека.

Изнад њега портрет девојке. Види се да је из неке представе. Млада. Још без женских атрибута. Црнокоса. Јасних, бистрих, враголастих, црних очију. Са израженим „чулом мириса“. Гримаса. Гледам у тај портрет. Привлачан је. Привлачна је. Зека то примети. Смешка се. Каже – То је моја Гоца. Пун љубави, поштовања, заштитничког односа. До смрти се поносио њоме. С правом.

Када сам уписао Академију уметности, Гоца је већ била четврта година, у класи Бранка Плеше. Гледали смо у ту класу као у богове. Нарочито у Гоцу, чији се ореол велике глумице већ полако формирао. Већ тада је била посебна. Своја. И Плешина.

У СНП-у смо провели цео век. Били смо увек другари. Не баш пријатељи. Поштовали смо се. Нарочито ја њу. Играли смо заједно у двадесетак представа. Два пута смо били брачни пар, у *Српској Ајини* и у *Cuba libre*. Волим да играм са њом. Тако је инфантилна. Заиграна. Дечје радознала. Никад не знаш како ће одиграти. Са њом није досадно. Када гледа неку пробу или представу, то гледање је само по себи представа. И сјајно говори стихове. Страствена. Експлозивног темперамента и приватно.

Једном приликом смо се тако сити изразговарали, да смо се чули до Успенске цркве. То нас није спречило да наставимо даље. Ни наши различити политички, ни животни ставови.

Та њена заносна глума!

Често сам је на сцени гледао приватно и дивио јој се. Сексепилна, чак и кад има који килограм више. И данас је гледам, кришом, како пасионирано плете у представи црвени шал. Шал од реплика које изговара и реплика других колега. И тај шал из представе у представу расте, док она у њега уграђује своје приватне мисли. А сад јој живот није лак.

Имала је срећу да је кроз читав живот прати њен Милорад. Отац, пријатељ, обожававац. Каква сигурност у тами сале. И ко зна још колико анонимних чувара.

И за крај. Моја ћерка и њен син сада су другари. Зар то није лепо!

Јелена Матијашевић

Глумица и Мајка

Није само глумила моју мајку, она ми је то суштински и била током уиравања њредсаве.

Од када смо се упознале и препознале, оловљавам је са – Гоцо моја драга, не одвајам то драга и моја. Једноставно, припада јој.

Видела сам је први пут, наравно, на сцени у позоришту. Каква глумица! Каква средства! Како може тако ненаметљиво да се продре у срж, дубоко у публику, у сваку пору и дијафрагму!?

Живела је сваку своју улогу. Била је баш ТА жена, без напора и, чинило се, без глуме. Жива, стварна, тачна, без вишка, а симфонија емоција.

Опчињена, сваки пут сам одлазила из позоришта са истим питањима – Зашто ове жене нема више, у свим позориштима, серијама, филмовима? Зашто смо ускраћени за њен раскошни таленат и ту башту најдубљих осећања? Баш зато, градећи фестивал „Буцини дани“ у Александровцу, колегиница Јелена Стајковац и ја селектовале смо представе у којима је играла, позивале је да буде део жирија и уметничког савета.

Тако је кренула наша сарадња и моја прилика да будем близу своје омиљене глумице. Све до 2018. године, док се нисмо одлучиле да продуцирамо представу у режији Јоване Томић, *И сваки њи као да је њрви*, и да играмо у њој. Без поговора и преговора, приста-ла је да буде део нашег тима. Спаковала се и дошла у Крушевац, где смо провеле више од месец дана спремајући нашу прву заједничку представу. Играла је моју мајку. Играла сам њену ћерку.

Гоца није само глумила моју мајку, она ми је то суштински и била током процеса. Била сам заштићена, сигурна, могла сам да стварам, да се играм, а да се не плашим. Гоца је глумица Мајка – у својој уметности, вери, у начину на који дише са партнером, у начину на који воли позориште и људе у њему. Њена скромност и племенита природа чине да њена глума делује лако, а заправо израста из велике мудрости, искуства и љубави. Користећи неприметна средства, ту поред мене, на сцени, та се ћерка родила. Уз њу је лако направити улогу. Увек је ту, али никада у првом плану. Велика, а не тражи признања. Гоца је жена љубав, неизмерно је даје и прима, воли младост, жељна је учења, рањива и снажна...

Дане и ноћи смо проводиле разговарајући о свему – љубави, вери, породици, послу... слушале смо се и разумеле. Делила је са мном своја искуства, среће и туге. Знала сам да сам стекла вечног пријатеља. Као неко ко је веома везан за своју мајку, осетила сам код Гоце то безрезервно давање, и знала сам да сам добила позоришну Мајку. И то какву – најбољу. Као што је и моја мајка. Богу хвала на томе.

Сећам се, док је проучавала своју улогу и учила текст, како ме је избезумљена питала – Јело моја, па каква је ово жена? Каква је ово мајка? Како може овако да се опходи према

својој ћерки? Јаааа, ја не знам како ћу ово, праштај, Јело моја. Тако ме је слатко насмејала, а у бити сам знала да је стварно у проблему.

Њена чиста мајчинска душа то није могла да разуме, али глумица у њој јесте – те је, као и увек, направила феноменалну улогу. Гоца – мајстор свог заната. Богом дана. Професионалац. Играла је без обзира на услове, чак и са ногом у гипсу. Сретале смо се и у другим пројектима и увек исти осећај – ту је Гоца, сигурна сам.

Горданина глумачка средства су нежна, брижна и заштитничка – она улогу грли као што мајка грли своје чедо. У раду са колегама, Гоца показује исту топлину и бригу, зна да утеша, усмери, а да се не намеће. Њен однос према колегама и послу носи дубоку посвећеност, стрпљење и разумевање, као да над свима нама бдије једно благо, али оштро мајчинско око. У процесу стварања око себе простор пун поверења и топлине. Својим бићем она чува простор игре и чини га истинитијим и светијим.

Српкиња, са погледом који разуме, додиром који умирује и речју која охрабрује. Без поговора даје себе својим синовима, мужу, родбини, вери, колегама, позоришту. У себи носи све жене овог света. Сву љубав и сав бол. Свакога разуме и свима прашта. Велика је Моја Драга Гоца.

Бескрајно сам се обрадовала што се коначно о њој пише монографија и што ми је припала част да и ја нешто кажем. Иза Гоце стоје деценије рада, незаборавне улоге, награде и траг који се не брише. Али, познајући Гоцу, мислим да ће једна монографија бити мало. Њу чека још много неиспричаних пулсирајућих прича јер је њена уметничка путања непрегледна. Сигурна сам да ће нас тек обасјати неким новим улогама – онако тихо, скромно и ненаметљиво, нежно мајчински, како то само ОНА уме.

Радујем се и жељно ишчекујем да је гледам и опет стварам са Великом Гоцом. Уздравље!
Ваша позоришна ћерка, Јелена Матијашевић

И сваки људи као да је први:
Гордана (Аничина мајка), Јелена Матијашевић (Аница)
фото: Немања Обрадовић

Ивана Вукчевић

Може да ѿлуми и шелефонски именик

*Гоца иѿра све: леѿе, ружне, смерне,
курве, ѿамешне, ѿлуѿе, среѿне,
краљѿце, ѿросјакиње...*

Једном ми је рекла: „Мислим да ме нико не воли као ти!“. Не верујем. Мислим да Гоцу Ђурђевић многи воле као ја.

А зашто је ја волим?

Једно од мојих првих позоришних сећања јесте Гоца са коњским репићем како задуже цветну сукњу, леже на високу клупу и црним

крејоном црта шав на чарапи. Јер чарапе нема. Игра Десанку Александра Поповића. Неодољиво. Преслатко. Незаборавно.

Представа се завршава тако што је Васа Вртипрашки, који игра глупог Августа, износи са сцене пребачену преко рамена док она говори: „Имам једно пиленце-гугуленце, чувам га у кади под ванглом...“ И сама у том тренутку изгледа као неко пиленце-гугуленце.

Волим што сам толико пута гледала представе које волим, па су ми све те незаборавне сцене деценијама касније савршено живе у глави. Имају и слику и тон.

На ужем избору на пријемном за Академију уметности, професор Пера Банићевић по неком свом нахођењу задаје нам монологе које би требало да спремимо за тих седам дана колико траје ужи избор.

Ох, какве ли радости када сам добила управо монолог Десанке.

У глави ми је (наравно) Гоца. Не, нисам је имитирала (то је просто немогуће) али је јесам имала што би данас рекли „as an inspo“.

Неколико година касније (јер сам те године тај пријемни код Пера Банићевића успешно положила) излазим на испит из Историје југословенске драме код строгог Петра Марјановића. Треће питање на испиту било је свима исто – да одаберемо глумца и причамо о његовом стваралаштву.

Кажем: „Гоца Ђурђевић“, каже (поприлично иронично): „А Ви сте са њом на Гоца?“ Поносно одговорим: „Јесам!“

Јер јесам! Одавно. Не зна професор да сам одрастала у позоришту и да сам већ била на сцени са Гоцом.

Први пут смо делиле сцену када смо у *Краљу Лиру* биле сестре. Само што сам ја у том тренутку дете и играм малу Корделију. А Гоца је велика Гонерила. Тата нам је исти – Лира игра Љуба Тадић.

Велика, спектакл, ансамбл представа. Гледала сам сваку пробу. Дивно сећање. И неко друго, лепше време. А онда, две године након тог испита, Гоца и ја (сада сам дипл.) опет играмо Шекспира – *Сан леиње ноћи*. Она је разиграни, врцкави, луцкасти Пук. Ја сам Хермија. Када су њене сцене ја чучим у цепу и посматрам. Мислим да сам буквално свако

играње *Сна* када је њена сцена ја чучала у џепу. Неко ме је једном питао шта радим, рекла сам да гледам њу јер су то додатни часови глуме.

Увек је добијала највећи аплауз.

Гоца може да игра све. И мислим да није претеривање кад кажем да може да игра телефонски именик. Лепе, ружне, смерне, курве, паметне, глупе, сретнице, јаднице, госпође, сељанке, краљице, просјакиње... You name it! Усудићу се овде да кажем да мислим да јој у животу мањка исто што и мени: амбиције и самопоуздања. Сличан се сличном радује, па ме то онда кад приметим код других а драгих, још појачано нервира. Са друге стране, неки од најдаровитијих људи које знам и највише волим управо су они који највише сумњају у себе.

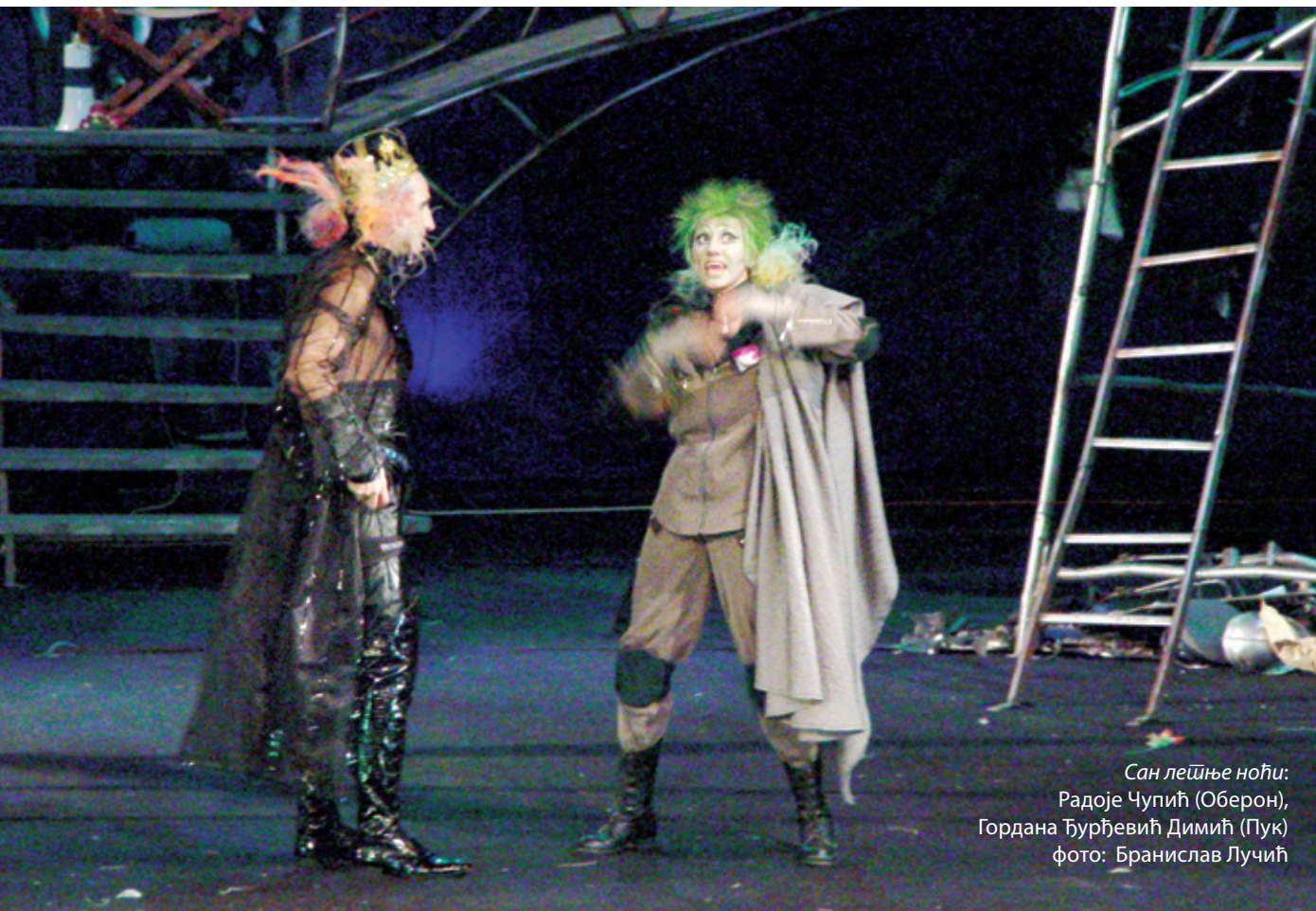
Са мало већом дозом тих двеју особина, изузетно важних у нашем послу, некада чак и пресудних, Гоца би газила, не би се склањала, не би сумњала, а европске филмације би знале да постоји и отимале би се за њу. Али добро, нек нам је жива и здрава, Бог зна шта је још чека...

Ја и даље тврдим да је она наша Мерил Стрип. Она на ово колута очима, али ја то заиста мислим. Да је у Холивуду имала би вилу са базеном и макар три Оскара у витрини.

(Колутај, слободно!) Не би после представа трчала да стигне на бус за Сремске Карловце, него би имала личног шофера.

И ја знам да би и тада: са базеном, Оскарима и шофером, она и даље била добра, стара Гоца, јер је она такав човек!

И онда, зашто волим Гоцу?! Волим је јер је велика глумица, али колико год да је велика глумица још је већи човек, а то се у мом свету највише цени.

Сан леиње ноћи:
Радоје Чупић (Оберон),
Гордана Ђурђевић Димић (Пук)
фото: Бранислав Лучић

Јелена Стајковац
**Обична у својој
необичности**

*Њен сценски простор је лишен ега,
надметања, потребе да покори својим
даром сваког ко јој се нађе у близини.*

И роди се Гордана Ђурђевић Димић. На срећу свих нас који имамо част да станемо у квадратни метар са њом. Као глумци, да на сцени сведочимо бескрајном таленту, а као пријатељи, да поделимо важне приче о позоришту, пријатељству, љубави, животу.

Кажу да што си већи глумац, то си једноставнији и бољи човек. Наша Гоца оправдава ову тврдњу. Са толико дара стављена је у искушење да буде недодирљива, а о њеној захвалности и поштовању свега што јој је дато рођењем говори њена скромност какву никада раније нисам видела код људи и перманентни рад на себи и подршка свима око себе. Колико сам само научила од те мудре, предивне жене. Колико ме је пута охрабрила да наставим своје борбе када ми је било најтеже.

Толико обична у својој необичности, другачија, посебна, своја, наспрам света пуног сујете и надигравања. Кроз живот корача тихо, али њен сценски корак одјекује, а изговорена реч улази у наше душе изазивајући ролеркостер емоција.

Њен сценски простор је лишен ега, надметања, потребе да покори својим даром сваког ко јој се нађе у близини. Њена душа је чиста и увек, тежећи за истином, обасјава све који у том тренутку имају срећу да присуствују тријумфу живота на сцени. Име за историју.

И када би ме неко питао шта је најдрагоценије што сам доживела у позоришту, кратко бих одговорила – Гордана Ђурђевић Димић.

Г – као глумица

О – као океан

Р – као рудник

Д – као дар

А – као ајсолујина

Н – као неверовајина

А – као ајаје

Реч шеаџролоја

Александар Милосављевић **Глумица коју је дошакала божја рука**

*Бој је, љажљиво делећи своја блаја,
Гордану бојајо даривао. Дошакао ју
је својим моћним прстџом и наирадио
је вансеријским џаленџом и неверо-
вајним џлумачким инсџинкџом.*

Она никада није иста. На позорници
је увек другачија, дакле вазда нова.

И то тако вазда бива у трагедијама, салонским комадима, разиграним комедијама, жестоко мрачним драмама, мјузиклима...

Па ипак, и када је несташни ђаволак вилинског света Атинске шуме код Шекспира, и када на сцену ступа као горда начелница Добротворне задруге „Српкиња Новосаткиња“ Виде Огњеновић, и када тумачи лик брижне служавке у инсценацији комада насталог по делу Гончарова, и када речитим ђутањем прикрива хитре мисли Агатине Мис Марпл, и када очајничким вапајем мајке испраћа сина којег у *На Дрини ђуџрија* јаничари одводе преко валовите Дрине, и када шеретски изговара риме Аце Поповића или као устрептала Татјана чита Оњегоново писмо, и када суровошћу Гонериле тиранише свог оца Лира, кад нежно говори стихове Лазе Костића или као Симовићева Гина огрубелим рукама у кориту пере рубље, и када као Нушићева Сарка изазива урнебесни смех гледалаца, или игра безимену жену из манастирског дворишта у *Находу Симеону* Милене Марковић – Гордана Ђурђевић Димић увек подиже температуру у гледалишту.

Публика је, наиме, обожава. Редитељи је траже и неретко без ње у подели не желе ни да почињу пробе. Али Гордана подиже температуру и на сцени, а њене се колегинице и колеге редовно радују што ће делити позорницу баш с њом.

Бог је, пажљиво делећи своја блага, Гордану богато даривао. Дотакао ју је својим моћним прстом и наградио је вансеријским талентом и невероватним глумачким инстинктом. А онда је, након што је уписала глуму на Академији уметности у Новом Саду, Горданин таленат фино брусио један од највећих наших глумаца (и редитеља), Бранко Плеша. Као додирнута божјом руком и брижљиво усмеравана знањем свог професора, Гордана је свом таленту додала и занатску перфекцију.

Отуда она уме да проникне у најдубље тајне особе коју тумачи, па и да само једним изразом лица, покретом руке, мигом ока или променом тоналитета гласа сугерише баш оно што је, ма колико било скривено, ипак доминантно и за тај карактер специфично. И управо ће то на концу, без обзира на то колико било дубоко запретено, решити нечију судбину.

Она на сцени уме да ћути, да стиху подари лепршавост, али и да незауостављиво тороче, пијано замуцкује или да дугој и тешкој драмској фрази дарује пуноћу смисла. Гоцини сценски карактери никада нису једнодимензионални, а то нису чак ни када су као такви написани; а не испадну једнодимензионални ни када редитељ није запазио ону њихову другу, трећу или четврту димензију.

Изреци да нема малих и великих улога, Гордана је дефинитивно одузела површност фразе, властитим примером и својим улогама доказујући да само велики уметници позоришне сцене могу да играју апсолутно све. И да увек буду одлични.

Признањима која је у каријери добијала њено име сада даје смер и обавезује нове лауреате. Широко дијапазон рола које је одиграла и жанровски распон представа којима је даривала свој таленат и своје глумачко искуство, али и чињеница да неке представе нису ни постављене на сцену јер она није била у подели, сведочанство су Горданине вансеријске даровитости.

Гордану Ђурђевић Димић, међутим, нисам гледао само из перспективе позоришног критичара, него и на пробама, дакле завирујући (и с оне стране која није доступна гледаоцима) у њену глумачку „радионицу“. Из тог угла сам имао прилику да видим Гордану другачију у односу на ону која увелико са сцене зрачи глумачком харизмом.

Видео сам, наиме, глумицу која на прву пробу долази претходно ваљано и детаљно проучивши ролу коју треба да одигра. Но никада њен примерак текста није ишаран фломастером, што заправо указује на то да је глумичина пажња искључиво или по најпре усредсређена само на текст улоге коју игра. Јер Гордана озбиљно и темељно студира лик у контексту драме, на трагу онога што је научила од свог професора, али и вођена властитим искуством, она пажљиво анализира интеракције свог лика и осталих актера конкретне драмске приче, а о темељности њених припрема сведоче питања која је, већ за столом, у пробној сали, постављала редитељима и драматурзима.

Некада, међутим, Гордана на овим пробама дуго ћути. Тек израз њеног лица јасно указује на то да је и те како присутна и да пажљиво ослушкује текст који бива изговорен, те анализира сваку реч драматурга или редитељску индикацију. Слути да овим својим ћутањем у таквим ситуацијама Гоца заправо оклева да не би непотребно, пре но што сама процесуира све информације и ослушне целину текста драме, пореметила пробу, да не би непотребно узнемирила остатак екипе.

Но када на своја питања добије одговоре, а пробе се преселе у простор сцене, на позорници се Гордана претвара у безнадежно радозналу девојчицу, вазда спремну да се вратоломно и безрезервно упусти у авантуру Игре. Тада се Гордана препушта глуми попут детета којем игра представља највећу радост, постаје девојчица која кроз ту игру спознаје свет, али упознаје и себе саму. Управо ће ова димензија њене глумачке личности – разиграност – највише пленити у ролама које тумачи, чинећи Гордану Ђурђевић Димић у исти мах и детиње невином и дубоко промишљеном глумицом.

Признајем, бивао сам покатак на Гордану и љут; рецимо када је враћала улоге. Једном приликом сам неоправдано ја био љут – јер је због здравствених околности Гоца тражила замену за улогу коју је већ бриљантно играла, а два пута зато што – по мом мишљењу – њена образложења нису имала позоришно утемељење. У једној од те

две прилике, када је улогу већ увелико играла, такође фантастично, моји аргументи су били јачи, али се догодило и да једном нисам успео да је убедим.

И даље мислим да је погрешила, али је чињеница да смо и редитељ и ја, тада директор Дrame СНП-а, схватили да без Гордане те представе – нема. И нисмо ни покушали да је направимо. Тај случај је, без обзира на то ко је погрешео, јасно показао да је Гордана Ђурђевић Димић глумица због које се неки комади стављају на репертар.

Због свега наведеног, нимало није случајно што је давних дана у *Енциклопедији Српској народној џозоришћа*, поред осталог, записано и да је Гордана Ђурђевић Димић „Већ првим улогама [...] показала свој завидни глумачки таленат и широк спектар трансформације. Из улоге у улогу брзо је уметнички сазревала и постала један од стубова Дrame СНП-а. Свакој улози се даје до краја. Показала је разноликост у изразу па подједнако добро доноси и драмске и комичне улоге и увек је модерна у изразу. Пуну сценску изражајност постиже дубоким унутрашњим осећањима сваког лика који тумачи.”

Тако, наиме, пише у првом издању *Енциклопедије* најстаријег нашег професионалног театра, који континуирано постоји и ради од 1861. године, дакле у књизи која обухвата период од оснивања СНП-а до 1986. године, а с обзиром на то да су у овом часу пред Горданом Ђурђевић Димић нови изазови, нове улоге и представе, нема сумње и да ће ова енциклопедијска јединица бити много обимнија и садржајнија једног дана у неком новом издању.

Евџеније Оњегин:
Гордана (Татјана),
Саша Торлаковић (Оњегин)
фото: Бранислав Лучић

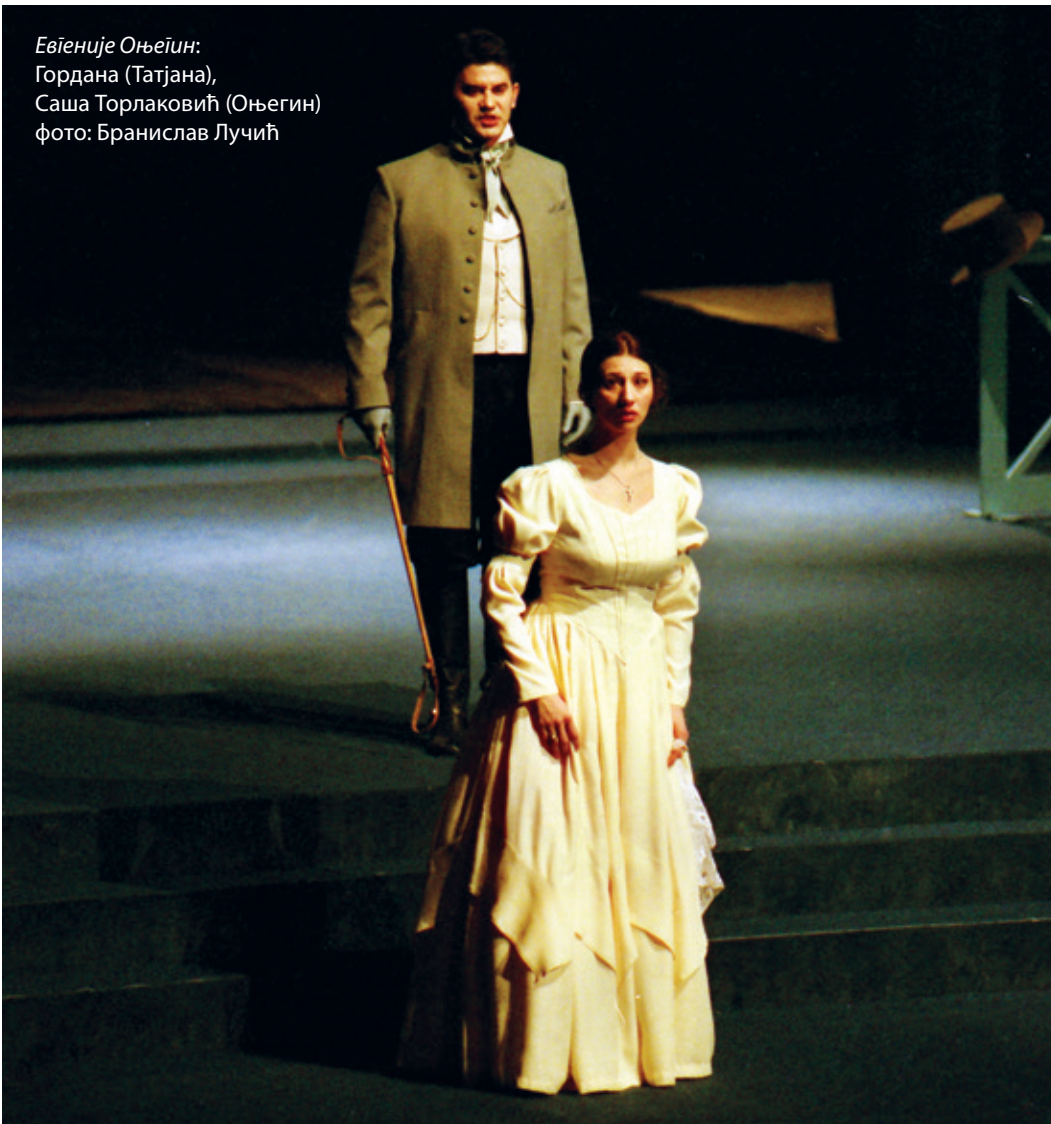

фото: Vranje NEWS

Зоран Максимовић

Искра шеаџра у њоїледу Гордане Ђурђевић Димић

Омеђена Десанком и Ђуком, Гордана Ђурђевић Димић ѡредсѡавља археѡиѡї илумице срѡскої ѡозоришѡа.

Глумачко умеће Гордане Ђурђевић Димић, од њених почетака до данас, постојано се оплођавало и узвисивало тако да је њена уметничка мера досегла вредност да се с правом може уписати у малобројну, одабрану племениту хистрионску „породицу“ коју чине великани српског глумишта.

Како ниједно, али заиста ниједно глумачко остварење Гордане Ђурђевић Димић није рутинерско, типизирано, недосегнуто, натегнуто, недовршено... стога ни писани утисак о њеној глумачкој уметности не може бити пригодан хвалоспеван, јер се заправо о њеним ролама може говорити само у суперлативу. У више од четири деценије своје глумачке каријере изградила је богат и широк репертоар – играла је класичне и савремене текстове, драму, комедију, карактерне улоге...

Њен сценски израз је спој вансеријског дара, интелигенције, опште културе, емпатије, посвећености, искуства и занатске вештине. Свој сценски лик гради изнутра и зато он увек има унутрашњи разлог за сваки поступак. Стога, она не игра, не тумачи лик – она га живи на сцени. То је оно што и публика доживљава као истину, чак и онда када то себи понекад не може да објасни ни речима.

Српска позоришна, радио-телевизијска и филмска глумица Гордана Ђурђевић Димић, првакиња Дrame Српског народног позоришта, као један од најбољих студената новосадске Академије уметности (а можда и као најбољи студент професора Бранка Плеше), одмах након дипломске представе добија стални ангажман у том, најстаријем националном професионалном театру.

Већ је првим улогама потврдила свој завидни глумачки таленат и широк спектар трансформације. Улога Десанке у представи *Љубинко и Десанка* Александра Поповића „избацила ју је у орбиту“ – привукла је тада пажњу и критичара и јавности, јер се исказала другачијом, особенијом и модернијом у глумачком изразу. Из улоге у улогу брзо је уметнички сазрела и постала један од стубова Дrame Српског народног позоришта. Временом је стасала у глумицу беспрекорног заната и завидног умећа.

Свакој улози се даје до краја. Показала је разноликост у изразу, те подједнако добро доноси и драмске и комичне улоге, и увек је модерна у изразу. Пуну сценску изражајност постиже дубоким унутарњим осећањима сваког лика који тумачи. У жељи и потреби да допуни и обогати живот тумаченог лика на сцени, користи своје умеће да у комедији нађе и драмске елементе, а у драмским ролама понекад и неке комичне. Од критичара је прозвана карактерном комичарком. Њен избор глумачких средстава неким се понекад можда чини да је нетипичан и ризичан, али је најчешће фасцинирајуће ефикасан.

Представе игра пуном снагом од почетка до краја и, кажу, са нечим што је и више од концентрације. У сваком тренутку представе потпуно је посвећена и партнерима. Њена најбоља глумачка остварења одликује надграђивање представе снагом аутентичног глумачког дара. Суптилном глумом, дубљим и нешаблонским поступком, она је глумица савременог кова, која особеним изражајним средствима гради нове облике модерне глуме, надахнуто и тачно. И у драми и у комедији, и то већ четири деценије.

У најкраћем, биографија Гордане Ђурђевић Димић овако би могла бити живописана: Рођена је у Беочину, 6. јуна 1961. године. Основну школу, Гимназију „Јован Јовановић Змај”, природно-математички смер, и Балетску школу завршила је у Новом Саду. Мајка јој је била лаборант, а отац професор физике и електротехнике у Машинској школи, касније и директор у Електротехничкој школи у Новом Саду, те је мислила да ће и сама ићи тим путем.

Али, с друге стране, од малена ју је отац увео у свет поезије, читао јој је народне песме о хајдуцима и ускоцима, а у Гимназији је упознала професора Димитрија Зекавицу, који је у то време водио драмску секцију, и, како каже, то јој је читав живот окренуло наглавачке. Уписује студије глуме без консултација са родитељима. Као један од најбољих студената глуме новосадске Академије, после друге године студија добија стипендију Позоришта младих. На Академији уметности у Новом Саду, у класи Бранка Плеше, дипломирала је 1985. године. Апсолвирала је и на студијској групи за књижевност, на Филозофском факултету у Новом Саду.

По завршетку студија, препозната као вансеријски таленат, већ 1. новембра 1985. постала је стални члан Дrame Српског народног позоришта. Такође, по завршетку студија, редовно учествује и у радио-драмама Радио Новог Сада, где је остварила преко петнаест улога. Иако је више пута позивана да пређе у друга позоришта, на пример у Загреб, у Позориште „Гавела” или у „Камерни театар 55” у Сарајеву, остала је верна својој средини и свом театру, Српском народном позоришту (око шездесет улога). Играла је и у другим позориштима и у разним независним трупима (двадесетак улога), на телевизији и на филму (по око петнаест улога). Краће време бавила се и педагошким радом.

Великог жанровског распона, она има и дар и способност и занат да се у различитим улогама прилагођава стилу, језику и физиономији улоге, да буде веродостојна, увек другачија. Тиме, студиозним и истанчаним емоционалним и психолошким понирањем, она оплемењује сценски лик, ствара слојеве у њему, чини га целовитим и даје аутентичност интерпретацији. Њена глума је реалистична, жива, уверљива, готово документарна у истинитости, у њој има нечег поетског, симболичког, метафизичког. Има способност да и обичну реченицу претвори у поезију.

Гордану Ђурђевић Димић карактерише глас који истовремено има и топлину и чврстину, тежину искуства и постојаности. У већини својих улога користи га као носиоца емоционалног подтекста. Њена дикција је врло чиста и прецизна, а акценат и интонацију користи као изражај. Стога њен сценски говор као да тече из мисли лика, а не из задате реплике.

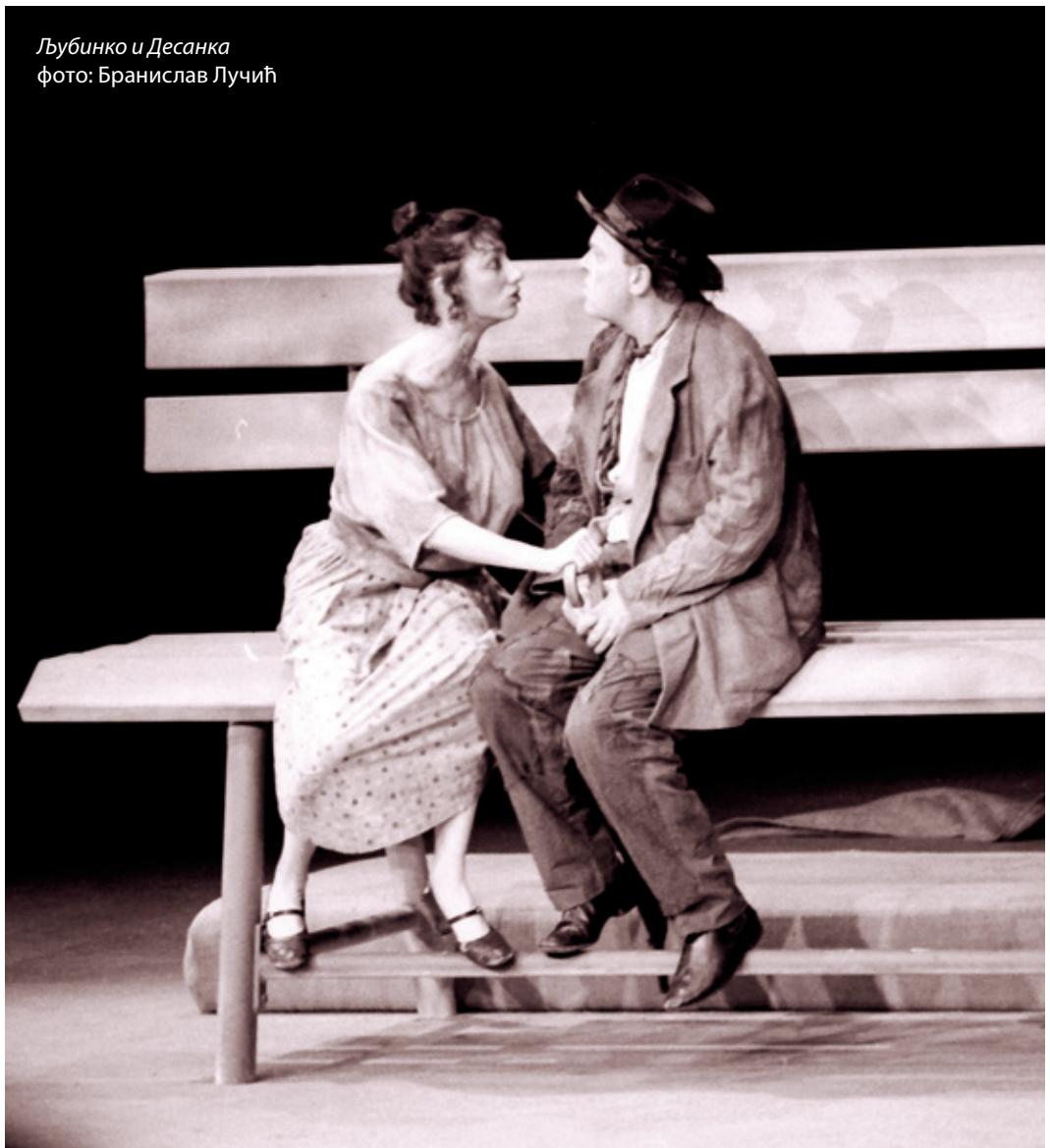
Несумњиво да и њено балетско образовање доприноси да има изразито оправдан, смислен и одмерен сценски покрет, микропокрет, мимику и гестикулацију. Могло би се рећи да њено кретање по позорници има унутарњу музикалност. Гордана Ђурђевић Димић поседује невероватан осећај за сценски ритам – чини да сцене „дишу” – ослушкује „време лика”, застане, да за време између реплика „задржи” тишину, допусти да реченица одјекне пре него што настави даље. Зато њено присуство и делање на сцени, савраност, унутарња контрола и свесност граде посебан магнетизам у сценском простору.

Њене глумачке особености и мајсторства недавно су потврђени насловном улогом Ђуке (Милице Константиновић, режија Ане Томовић, НП „Тоша Јовановић“, Зрењанин). Том ролом за антологију, доказала је да глумачкој уметности још увек има да понуди нешто ванвремено, готово немерљиво. Неприкосновена, између осталог, отелотворила је публици како она у лику тражи и рационално и интуитивно – не само шта чини, већ зашто и из ког осећања то дела.

Гордана Ђурђевић Димић спада у велике посвећенике своје професије. Она је глумица која се увек даје до последњег физичког и психичког даха на сцени. Особине њеног глумачког дара чине је уверљивом, снажном, великом позоришном уметницом. Однос према позоришту као судбини, Гордана Ђурђевић Димић схвата као животни избор. Свој велики таленат надограђује сталним преиспитивањем и учењем, посвећеношћу, великим одрицањима и радом (и на себи и на улози). Данас она важи за „тоталну“ глумицу, искрену, деликатну, одлучну и снажну, за уметницу са огромним унутарњим интегритетом – ону која „држи“ сцену.

Глумица по промислу Вишњег, Гордана Ђурђевић Димић, рођена је да би била посвећена позоришту. Њене улоге, а нарочито оне од Десанке до Ђуке, као и сам њен живот, то потврђују. И, заиста: *Искра ѿеаѿра је у оку Гордане Ђурђевић Димић, а она на ѿозорници свеѿло је (и реч) које озари ѿмину сцене.*

Љубинко и Десанка
фото: Бранислав Лучић

Проф. др Лука Кеџман

Пусџила нас у рајску башију

Гледао сам како се припремала за Олију у Три сестре А. П. Чехова, у режији Љубослава Мајере, окружена библиошешком књиџа, које су расветљавале све аспекти њој времена и људи у њему.

У позоришту постоје речи, знаци, симболи, светло, сценографија, декор, реквизита, прича... коју причају њихова величанства Глумци! О свему се пише после представе, о глумцима најмање. Кажу, тешко је писати о нечему што је неухватљиво, необјашњиво, посебно,

тренутак у којем се читав космос садржи у том тананом и најосетљивијем бићу на планети... глумцу! Кажу да су они прави, велики, стварнији од стварности. Ето, кажу, зато је тешко о њима писати.

Ова „казивања“ поткрепљујем реченицом Жана Коктоа написаном поводом Светског дана позоришта, давне 1963. године, у којој наводи: „Догађа се привилегијом позоришта тај парадокс да историја која се с временом деформише и мит који се с временом учвршћује, налазе своју праву стварност на даскама. Савршена мисао која указује на то да су глумачка уметност и глумачки израз више стварност него што је то стварност сама, односно, да је уметничка истина доминантнија у односу на историју или мит!“ У другој једној реченици, из истог текста, Кокто додаје: „Велики глумац је онај уметник који даје утисак да импровизује, да измишља свој текст, да га измишља и импровизује за сваког појединца.“

Дакле, велики Кокто указује на оне глумце-уметнике који својим делањем на сцени, а пре свега говором, стварају уверење о томе како у тренутку творе причу и радњу, и како се та прича једино тако могла догодити и никако другачије! Тако се заправо даје живот тексту, без обзира на то да ли је он литерарно мање или више добар. Тако се ствара уметност игре подтекста, којој текст може послужити само као повод. Ту почиње уметност глумачког стваралаштва која је у позоришту основа за уметнички вредну представу.

Ту почиње прича о глуми Гордане Ђурђевић Димић.

Ако бих доказивао изречене тврдње узимао бих њене глумачке креације као очигледан доказ за све изречено. У њој су сакривени докази да је глумачки израз заиста састављен првенствено од гласа и покрета. Горданино обликовање говора и стварање говорне мелодије у ликовима које је тумачила разликују се до те мере да се морате запитати: Како то да се никада не понавља? Њен говорни регистар је толико разнолик и студиозно промишљен, да само променом тоналитета и разлике у висини тона, остварује врхунску глумачку посебност. Трајање вокала у њеним интерпретацијама сведено је на меру вредности која позајмљује консонантима мелодичност. Зато се од почетка њене каријере (*Долња земља*, *Девојка*, 1981) Горданини ликови слушају с посебном пажњом. Још пажљивије се памти њена усклађеност говора са гестом и покретом. Ту никада није било сувишног. Само онолико колико је лик тражио од ње да дела или да у привидном

миру интензивира развој лика. Код ње је увек све, што чини гест, у пуној стваралачкој акцији. Мисао, представа или основна замисао о лику, Немци би рекли *Vorstellung*, код ње су увек до танчина разрађени пре него што би ступила на сцену. Гледао сам како се припремала за Олгу у *Три сесџре* А. П. Чехова, а у режији Љубослава Мајере, окружена библиотеком књига, које су расветљавале све аспекте тог времена и људи у њему.

И данас је видим како, на самом крају, величанствено и достојанствено прима ударце бесмисла, музика нестаје, а остаје мелодија њене реченице – Да нам је знати, да нам је знати!? Њена Олга је пример одличне студије лика којој тешко можете пронаћи ману.

А само пар месеци раније гледали смо је, тих деведесетих, у потпуно другачијој улози, Софи у *Ручном рагу*, у режији Еве Балаж Петровић. Мрачна, црна комедија, за три изузетно комплексна женска лика, и фуриозна игра потпуно модерног израза, раскалашна и разуздана. Покрет и гест доведени до перфекције, који проистичу из психологије лика и који покрећу сва чула гледалаца.

То није покрет или глас који се сервира публици као готов производ, рекли би пластичан израз, то је пример стваралачког процеса који је у корелацији са публиком. Реченица се рађа у том тренутку, последица је мисаоног процеса којем сведочи публика, а онда се из такве природности ствара гест, покрет. Тако остварено јединство представља прворазредно глумачко умеће. О томе сведоче две улоге, Гине из *Пуџујућеј ѿозоришѿа Шојаловић* и Госпаве из *Мрешћења шарана*, обе у режији Егона Савина. Горданина Гина је њен магистарски рад из глуме, а Горданина Госпава је њен докторат.

Љубомир Симовић нам је оставио драму у којој доминира поимање света и позоришта у злим временима, у којој се стварност и илузија препознају тек у смрти, а Гордана Ђурђевић Димић нам је оставила филозофију живота из дрвеног корита које је срасло са Гином. Као да се родила са њим и као да у њему носи сву мудрост несрећног света. Корито је први њен саговорник, слушалац, утешитељ, новчаник, пријатељ... Корито које има душу.

Горданина Госпава је жена стена, жена земља, жена традиција, жена чувар породичних вредности, жена која мужу може бити и крпа за брисање пода, али и његов Господ који га васкрсава у доброту. Невелика по трајању, та улога је студија о рађању и смрти, о трпљењу и снази вере, о жени Фениксу, али и о пролазности свега на овом свету. Гордана је Госпаву изградила са минималним средствима и максималном уверљивошћу и показала зашто је глума уметност.

Гордани је увек успевало да у своје ликове удахне стварност и истину, да побуди у нама унутрашњи живот и да укључи сва наша уснула чула. Њена концентрација је беспрекорна. Ниједног тренутка не дозвољава да јој лик „побегне“. Зато је међусобна размена на релацији Гордана–публика увек била на највишем нивоу. Успевала је да уђе у интимни простор гледаоца својом непосредношћу и јасноћом у изразу, да пробије све гледаоцеве опне, посебно код оних који долазе у позориште да „лове глумчеве грешке“ (ови су ми врло блиски).

Постоји још нешто што Гордану издваја из тог величанственог глумачког света. Њена вера у позориште. Веровање у то да ће позориште победити својом истином, добротом и љубављу. Позориште је њен храм, у којем служи без остатка и ствара христолике улоге.

Можда се ту негде и крије тајна Горданине глуме? Можда је све што је створила, и што ће још створити, заправо потекло из њенога срца, као непресушног извора за све њено деловање. Зато сам често имао осећај да нам са сцене поручује – Пробудите срце у себи, пуно љубави према човеку и уметности, па ћу вам преобразити душу и пустити вас у рајску башту!

За протеклих четрдесет година трајања и преко стотину улога, позоришних, филмских и телевизијских, Гордана је одиграла све жене овога света. Заслужила је одистински све награде које је добила, а добила их је много. Заслужила је да јој се поклонимо и захвалимо што нам је подарила позориште којем се верује, које је живо и у којем игра жив глумац.

Три сестре: Тијана Максимовић (Наталија Ивановна), Гордана (Олга)
фото: Бранислав Лучић

Наираге

Признања су јошврда да сѝе квалиѝеѝно радили свој јосао али ни на који начин ме не обавезују да суѝра не моју да најравим неку улоју која вам се неће дојасѝи и која ће, и од јублике и од криѝике, биѝи оцењена као јромашај. Не дозвољавам себи да ме јпризнања сѝуѝавају на ѝај начин.

Весна Вукојев: *Гордана Ђурђевић Димић – Воде ме унутрашњи осећај,*
Д магазин, 1. април 2012.

Срѝско народно јозориѝе

- за улогу *Десанке* у представи *Љубинко и Десанка* (1987)
- за улогу *Ајнезе* у представи *Думанске ѝишине* (1988)
- за улогу *Цркве Ружице* у представи *Бела кафа* (1990)
- за улогу *Софи* у представи *Ручни рад* (1995)
- за улогу *Гине* у представи *Пуѝујуће јозориѝе Шојаловић* (1996)
- за улогу *Маркизе де Мерѝеј* у представи *Ојасне везе*, (1997)
- Златна медаља „Јован Ђорђевић“ (2001)

Сѝеријино јозорје

- Награда листа Вечерње новости за најбољу епизодну улогу – *Госјава* у представи СНП-а *Мрешћење шарана* на 42. Стеријином позорју (1997)
- Стеријина награда за улогу *Лоле* у представи СНП-а *Cuba libre* (2001)
- Награда листа Дневник за улогу *Лоле* у представи *Cuba libre* (2001)
- Награда Новосадског отвореног универзитета на основу гласова публике за улогу *Лоле* у представи *Cuba libre* (2001)
- Стеријина награда за улоге *Сѝарице, Даме* у представи Југословенског драмског позоришта *Кандид или оѝѝимизам* (2009)

Осџале наираде

- Статуета „Златни ћуран“, на Данима комедије у Светозареву (Јагодина), за улогу *Десанке* у представи *Љубинко и Десанка* (1987)
- Награда на 38. Сусретима војвођанских позоришта у Сомбору за улогу *Десанке* у представи *Љубинко и Десанка* (1988)
- Златна плакета Земун феста за епизодну улогу *Госџаве* у представи СНП-а *Мрешћење шарана* (1997)
- Статуета „Златни ћуран“, на Данима комедије у Светозареву (Јагодина), за улогу *Цркве Ружице* у представи СНП-а *Бела кафа* (1991)
- Награда 55. Фестивала професионалних позоришта Војводине у Зрењанину за женску епизодну улогу – *Јулка* у представи СНП-а *Тужна комедија* (2005)
- Награда на Међународном фестивалу „Вршачка позоришна јесен“ за улогу *Сџаније* у представи *Београд некад и сад* Новосадског позоришта (2006)
- Награда „Предраг Пеђа Томановић“ за улогу *Марије Александровне Москаљове* у представи СНП-а *Ујкин сан* (2007)
- Повеља „Спомен на глумца“ и Награда публике на Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“ у Пожаревцу за улогу *Марије Александровне Москаљове* у представи СНП-а *Ујкин сан* (2007)
- Награда на Нушићевим данима у Смедереву за укупно уметничко дело и за улогу *Марије Александровне Москаљове* у представи СНП-а *Ујкин сан* (2007)
- Награда „Жанка Стокић“ Народног позоришта Београд, Вечерњих новости и Града Пожаревца глумицама које су позоришни и филмски живот Србије обележиле својом стваралачком личношћу и богатством израза (2009)
- Велика награда Глумачких свечаности „Миливоје Живановић“ у Пожаревцу, за глумачку бравуру у насловној улози представе *Драја Јелена Серјејевна* НП Суботица (2009)
- Награда Арт Трема феста у Руми за насловну улогу у представи НП Суботица *Драја Јелена Серјејевна* (2014)
- Награда на 67. Фестивалу професионалних позоришта Војводине за улогу *Лоџике* у представи СНП-а *На Дрини ћуџрија* (2017)
- Награда „Златно зрно“ на 5. Фестивалу „Буџини дани“ у Александровцу за улогу *Лоџике* у представи СНП-а *На Дрини ћуџрија* и улогу *Вајолеџ Весџон* у представи *Авиусџи* у округу *Осеџи* НП Суботица (2018)
- Повеља Општине Сремски Карловци за постигнуте успехе у уметничком раду (2019)
- Награда „Маска Лазе Телечког“ за животно дело на драмској смотри „Дани Лазе Телечког“ у Куману, Нови Бечеј (2019)
- Вукова награда Културно-просветне заједнице Србије, Београд, за изузетан допринос развоју културе у Србији и свесрпском културном простору (2020)

- Награда на 8. Фестивалу „Нови тврђава театар“ у Чортановцима за улогу *Сџаре Вере* у представи, копродукција НТ театар/СНП, *Живой се са мною мною йоирао* (2021)
- Октобарска награда Града Новог Сада за изузетна остварења у области културе и уметности (2022)
- Награда АП Војводине „Павле Јовановић“, у области уметности, за изузетна глумачка остварења у бројним позоришним представама, на филму и телевизији (2022)
- Гран-при Фестивала „Буца Мирковић“ у Александровцу за глумачко остварење у насловној улози *Мајке Ђуке* у представи *Ђука* НП „Тоша Јовановић“, Зрењанин (2025)
- Награда „Олга Ивановић“ на 3. Фестивалу првоизведених представа у Алексинцу за улогу *Ђуке* у истоименој представи Народног позоришта „Тоша Јовановић“ у Зрењанину (2025)
- Награда за животно дело „Добричин прстен“ Удружења драмских уметника Србије (2026)

Ујкин сан: Милица Грујићић (Зинаида Афанасијевна), Гордана (Марија Александровна)
фото: Бранислав Лучић

Найраге – Образложења – Беседе захвалности

Годишња награда СНП-а за улогу Маркизе де Мертеј у представи *Ојасне везе* К. Хемптона, режија Душан Петровић (1997)

Ђурђевићевски однос према лику

Значај уметничког подвига који је Гордана Ђурђевић Димић извела градећи лик Маркизе де Мертеј у *Ојасним везама*, почива на оном моменту у глумачкој пракси који би се могао окарактерисати као излажење или превазилажење глумачког хабитуса. Ако се глумчев хабитус или „фах“ одреди ближе као тек освојени простор глумачког израза и животног искуства, Ђурђевићева је својом Маркизом де Мертеј проширила хоризонте својих изражајних могућности у правцу и обиму који је сигурно оставио трага на њено целокупно биће.

Супериорном техником, бојећи све нијансе лика, монструозне редитељке салонских и љубавно-еротских игара, Ђурђевићева се ставља у службу опакe маркизе чији карактер, друштвени положај и животни кредо припадају свету дијаметралном њеном, како досадашњем сценском (тако и приватном). Само захваљујући раскошним дубинама талента које подразумевају продорну интуицију и сценску интелигенцију, она успева да сваког тренутка стоји иза хировитог, бахатог, час мазно-раздражљивог, а час болно похотног, саморазарајућег лика маркизе. Њен вербални и невербални израз су, притом, у стању „високе напетости“ коју диригује „игра у игри“ односно у позоришту најтеже: *џлума џлуме*. И баш ту долази до бравурозног споја коме је Ђурђевићева нашла префињену меру, својој интерпретацији маркизе додала је један мали иронијски отклон, показујући свој, лични, „Ђурђевићевски“ однос према лику.

Медаља „Јован Ђорђевић“ СНП-а (2001)

Вансеријска џлумица

Гордана Ђурђевић представља једну од најсјајнијих фигура средње генерације наших драмских уметника, један од ослонаца Дrame СНП-а и, такође, један од заштитних знакова – како по свом стилу, тако и по енергији, разноврсности умећа и читавом глумачком хабитусу. Највиши домети, као и креативно сазревање Гордане Ђурђевић Димић нераскидиво су повезани, поготово у протеклој деценији, са успесима, зрењима и особеностима драмске сцене СНП-а: од *Љубинка и Десанке*, Чеховљеве *Три сестре* или *Пушјујуће џозоришџа Шојаловић*, преко *Ојасних веза* и *Мрешћења шарана*, до *Марџионаца*, *Лакој комада*, *Мере за меру* и *Ожалошћене џородице*, ова вансеријска глумица је показивала и доказивала, најстрожим критичарима и најширем аудиторијуму, разноврсност, суптилност и снагу свог драмског и комичарског дара, модерног у изразу и утемељеног у најбољу хистрионску традицију.

Награда „Предраг Пеђа Томановић“ (2007)

Осмех с мнојо доброће и мало јорчине

У *Ујкином сну* сви сањају, снови се препричавају, одгонетају и стално се пита и заплиће – у сну је, није у сну, спавам ли или не. Стециште сна на јави – јаве у сну свакако је Марија Алесандровна, њено уживљавање у сан, у игру потпуно је.

На тој осетљивој линији између крајњег предавања и разборитости заснива се сложеност виртуозне игре Марије Александровне коју испрено прати Гордана Ђурђевић Димић. Глумица не ствара – показује – представља, она се приближава, допире до своје јунакиње, дочаравање замењује присуство, постојање, гради се доживљај – есеј, осећај – сусрет, отвара унутарњи пејзаж, уноси сопствено људско. Умешно се постиже аутентичност личности чудовите, затамњене пишчеве стварности, чини се да је у њој сва „елементарна лепота прекомерно“, напор да се живот надвлада, заправо је жудња да се он осети, добије „крајња сума осећања“.

Марија – Гордане Ђурђевић Димић није само носилац игре, она је бит, еманација духа те игре. Иза њеног лица „почива вечита тама и сија вечита светлост“, она је и мистерија и сурова реалност, и сама онај излишни и фантастичан сан, свеколика дубина, осећање постојања – та јединствена радост и трагедија унутра, иза удеса спољашњих живота, што су тек шлагворти, кулисе. Она проговара укупношћу „горњих и доњих, многу струких осећаја“. Речено, изговорено, бива видљиво и речи, наводи „отварају своју унутрашњост, показују своје боје“, испод речи је чујно „потискивано сатреперење“, у разговору страшног бића излива се „цело потпуно узбуђење душе“. Још један круг игре потврђује да је душа збрка „свети хаос“, али нема заустављања, иде се даље, пратећи оно „више срце“ које пати.

„Насмешите се са много доброте и мало, мало горчине. Оппростите животу и свету што нису свршени“, писао је Душко Радовић. Такав осмех, сетан и горак, даривао је глумац Предраг Томановић, а сада му Гордана Ђурђевић Димић додаје нешто од боја сна. Свету је ионако опроштено: сред његове савршене несавршености, позориште је Стварност. Све друго је илузија. Сан.

Зоран Р. Поповић

Награда за животно дело глумцу-комичару 24. Нушићевих дана (2007)

Комичарка савременој кова

Судбина глумаца који живе и раде ван Београда јесте да се, по правилу, налазе у сенци, без могућности чешћег појављивања на великом или малом екрану и без већег публицитета, па зато и поред несумњивих уметничких успеха, остају мање знани љубитељима позоришне уметности.

Такав је случај и са Горданом Ђурђевић Димић, чланицом Дrame Српског народног позоришта у Новом Саду. Она представља, несумњиво, вансеријску глумицу која је показала и доказала најстрожим критичарима и најширем аудиторijуму, разноврсност,

суптилност и снагу свог драмског и особито свог специфичног комичарског дара, модерног у изразу и утемељеног у најбољу хистрионску традицију српског театра.

Највише домете и креативно сазревање, у протекле две деценије, Гордана Ђурђевић Димић је показала на сцени свог матичног позоришта тумачећи разнородне ликове у делима домаћих драматичара: од *Љубинка и Десанке*, *Пушчујуће позоришта Шојаловић*, преко *Мрешћења шарана до Марайонаца*, *Лакој комада* и врхунећи као Сарка у Нушићевој *Ожалошћеној породици*.

Нушићева награда
фото: архива породице Димић

Једна од првих улога Гордане Ђурђевић Димић јесте *Десанка* у представи *Љубинко и Десанка* Александра Поповића, у режији професора Бранка Плеше, чији је била најбољи студент. Том представом најавила је своју блиставу каријеру, што је једнодушно оценила позоришна критика, а глумачка креација донела јој је прву Годишњу награду СНП-а, 1987. „Сада се већ може са сигурношћу тврдити да Гордана Ђурђевић Димић има све предиспозиције да се развије у врсну глумицу: способност трансформације, осећање за вртлоге и ритам текста, непрекоран изговор, и што је многим ново и непознато до сада било, специфичан дар за комикју”, писала је тим поводом критика.

Такође је и представа *Бела кафа* Александра Поповића, у режији Бранка Плеше, 1990. године, по свом целокупном уметничком рукопису привукла пажњу југословенске позоришне јавности. У тој, награђиваној представи, Гордана игра невероватно надахнуто пишевом и редитељском руком тачно, инспиративно и надограђено снагом аутентичног глумачког талента – *Цркву Ружицу*. Она је тај лик одиграла у великом дијапазону од богобојажљиве до искомплексиране, а учене девојке, па све до хладне и осветнички расположене супруге.

Задржимо се још само на Нушићевој *Ожалошћеној ђородици*, у режији Дејана Мијача, из 2000. године, у којој је критика посебно истакла раскошан дар за комично Гордане Ђурђевић Димић у улози Сарке. Глумица суштину смешног не постиже применљивим сценским вештинама већ дубљим и нешаблонским поступком, суптилном глумом, али и њеним сустваралаштвом, које краси ову комичарку новог савременог кова. Овом креацијом Гордана Ђурђевић Димић ушла је у Нушићево позориште „на велика врата” и с креативном будућношћу која је управо води ка Живки министарки, најлепшој и најтежој роли укупне српске комедиографије.

Гордана Ђурђевић Димић је, поред пет Годишњих награда СНП-а, добитница низа награда, међу којима се истичу: Награда Вечерњих новости за улогу Госпаве у представи *Мрешћење шарана* (1997), Стеријина награда за улогу Лоле у представи *Cuba libre* Ивана М. Лалића (2001), Златна медаља „Јован Ђорђевић” (2001) и Награда „Предраг Пеђа Томановић”(2006).

Да се закључити да ова особена новосадска глумица не игра по шаблону стилизованог реализма, већ новим глумачким валерима постиже пуну сценску уверљивост, а деликатним и пробраним изражајним средствима гради нове облике модерне глуме на нашим сценама, чиме Гордана Ђурђевић Димић часно заслужује да понесе име расне нушићевске глумице.

(Комисија за избор глумца-комичара и његово укућно уметничко дело, у саставу: др Зоран Т. Јовановић, председник, и чланови: мр Тајјана Лазаревић Милошевић, позоришни историчар, и Милосав Буца Мирковић, позоришни критичар, једногласно је признање доделила Гордани Ђурђевић Димић, драмској уметници из Новог Сада)

Гордана: *Награда за живојно дело, у мојој 45. години, изненадила ме је. Поносим се и наградом и тиме што сам у друштву тако познатих глумаца, ранијих добитника ове награде која носи Нушићево име, а међу њима је и прошлогодишња добитница Јелисавића Сека Саблић. Нушић је мој омиљени комедиограф, иако нисам играла у многим његовим делима, ја ми је ово признање јошвише награде за будућност али и обавеза да се убудуће више позабавим Нушићевим улојама. Истина, глумац никада не зна унапред шта ће радити, он је увек биран, али увек има и неких прејовора о тој будућности.*

**Награда „Жанка Стокић” НП-а Београд, Вечерњих новости и Града
Пожаревца, глумицама које су позоришни и филмски живот Србије
обележиле својом стваралачком личношћу и богатством израза (2009)**

Моћан њаленај, неодољив сценски шарм

Једногласном одлуком жирија (Мира Ступица, Манојло Вукотић, Радмила Живковић, Јелисавета Саблић, Предраг Ејдус) награду „Жанка Стокић” добила је првакиња Драмe СНП-а, Гордана Ђурђевић Димић, која је тако постала седми лауреат у сазвезђу највећих српских глумица. За изузетно признање Народног позоришта и нашег листа, ову уметницу препоручио је „моћан таленат и неодољив сценски шарм, велико искуство и спремност да позоришту приступи не само глумачким инстинктом већ и озбиљним интелектуалним промишљањем”.

Агнеза у Шнајдеровим *Думанским њишинама*, Црква Ружица у *Белој кафи* Аце Поповића, Татјана у Пушкиновом *Евѣнију Оњѣину*, Шефица у Анујевом *Женском оркестру*, Марија А. Москаљова у *Ујкином сну* Достојевског – тек је део изузетног позоришног опуса новосадске глумице. А међу бројним признањима, раме уз раме, сада су стали – Нушићева награда за животно дело и признање са именом његове омиљене глумице.

Гордана: *Још на Академији уметности сазнали смо јуно о Жанки Стокић. Одавно сам желела да се усвојави ова награда, немајући ни у јримисли да ћу једном њонећи њо велико признање. Ако ме њишати шћа њено име ѡризива у мом емољивном сећању, ѡрадијма је животи обасујој славом, ѡсујој ружама и, наравно, ѡрњем. На неки начин је и ојомена нама ѡлумцима да се не заносимо лејошима и ѡролазношћу славе већ да ѡжежимо уравнојжежом ѡрихвајању ѡобеда и ѡораза. Драјо ми је шћо признање добијам у ѡренујку Жанкине ѡравне рехабилитације, када је свака мрља на њеном имену сћављена „ад акћа”.*

Награда „Жанка Стокић”
фото: Бранислав Лучић

... Нисам више еуфорична када су признања у издавању, али ме је ово посебно обрадовало и зато што први пут стиже у Српско народно позориште. Жанка је по огромном дару и елементарности, управо слична уметницама које сам зашле у СНП-у: од оне најлепшије плумачкој кова, суверена и у драмском и у комедијском репертоару. Ова награда уједињује наш позоришни простор, чланови жирија и јесу размишљали као да смо сви иста породица – о деци театра која играју „преко“ у двојезичним срединама. Жанка је пример уметника „без задршке“. Следила је свој инстинкти, енергију, љубав према театру и људима. Живела она што многи од нас не би: сигурност, брак, комфор. Ишла је на већерину, ако је негде и одлучила, највише су се о њу одлучили.

Вукица Стругар: Гумац је велика тајна, део интервјуа,
Вечерње новости, 7. март 2009.

Вукова награда Културно-просветне заједнице за изузетан допринос развоју културе у Србији и свесрпском културном простору (2020)

Признање с иаширишким предзнаком

Гордана: *Што се тиче награде, ја је доживљавам као израз љубави оних које и сама поштујем и ценим. Дешава се да констелација жирија буде таква, да сви или већина буду на вашој страни. Ето, Вукова награда је резултат... Ова награда је специфична јер има једну врсту иаширишког предзнака. Ако је све ово што сам урадила за 35 година у позоришту и ван позоришта било на ползу народну, а иако су проценили, онда сам достојна ове награде. Као да сам добила шташ народној уметника.*

Вукова награда: Гордана, проф. др Дарко Танасковић и проф. др Зоран Аврамовић
фото: Рајко Р. Каришић

**Октобарска награда поводом Дана ослобођења Новог Сада
у Другом светском рату – признање за изузетна остварења
у области културе и уметности (2022)**

Памтимо и леје и болне шренушке

Гордана: *Толико дивних шренушка па мтимо које смо доживели у овом граду, али мтимо и све шешкоће које смо као њеови жишељи шреширили преко главе за време ратова, као и болно бомбардовање града које смо шреживели, заувек носећи у срцу усшомену на шотинуле сурађане... Све су шот асоцијације које је у мени до суза оживела ова Октобарска награда... Иако сами нисмо нимало склони да шроцењујемо свој власштии дошринос култури и уметности нашеј града, шим више с радошћу и немалим шоносом и танушошћу шримам ово шризнање – рекла је Гордана Ђурђевић Димић и беседу-захвалницу завршила стиховима Мирослава Антића:*

Срећно шти и шросшо граде!/Сунце у чашу нашоочи!/Живео! Наследи од нас и срце и образ и очи!/Живео, јер иза нас ће још нови и нови доћи и шознаћеш: у њима наша ште љубав дошла, и никуд даље одавде – никуд се није шомакла.

Октобарска награда Новог Сада 2022.

Покрајинско признање у области уметности „Павле Јовановић” (2022)

Умејшник укореењен у свом народу

Гордану Ђурђевић Димић, за посебан допринос уметничком стваралаштву, признањем које носи име једног од највећих српских сликара Павла Јовановића (Вршац, 1859 – Беч, 1957) предложило је Српско народно позориште. Комисија је у образложењу одлуке навела да је глумила у великом броју позоришних представа, на филму и телевизији, те да је добила бројне награде и признања за свој рад, попут Златне медаље „Јован Ђорђевић”, „Нушићеве награде” за животно дело, Награде „Жанка Стокић”, шест Годишњих награда СНП-а, Стеријине награде, Награде „Предраг Томановић”, као и више награда на сусретима војвођанских позоришта. Заузима истакнуто место у драмском ансамблу Српског народног позоришта. Признање јој је уручено 16. маја, на свечаној академији поводом обележавања 174-годишњице Мајске скупштине у Покрајинској влади у Новом Саду.

Гордана: Уважени чланови жирија за доделу високог признања „Павле Јовановић”, драге колеге и пријатељи, даме и господа, доделивши ми ово високо признање за културу и уметности Аутономне покрајине Војводине, указали сте ми огромну част и учинили ме

Уручење награде „Павле Јовановић”:
проф. др Момир Миков, Гордана Ђурђевић Димић
и председник Покрајинске владе Игор Мировић
фото: Прес биро Покрајинске владе

радосним добишником високој признања које носи име омиљеној, славној сликара Павла Јовановића. Још једном подсећајући ме на такав начин да једино уметник који је укоревен у свом народу, поносан на његову националну историју, хероизам, на све облике његове манифестације живога тога народа на овим просторима, може као Анђел из шала да црпи снагу за своју уметност.

Овако, штедро, моју да вас награде само ваши пријатељи, а тек они који вам и нису тако блиски, моју да дају и оцене праве вредности дела које остављају за собом. Благо уметнику, око чијеј дела нема спорења, а тако је дело бесмртника Павла Јовановића. У своје време, његове олеографије налазиле су се на зидовима многих војвођанских кућа, више чинећи за националну свест и за слободу својим тематикама – Сеоба Србаља, Босанско-херцеговачки устанак – чинећи то свест тако транспарентном и јаким и израђујући естетске вредности у свом народу, својим дивним делима, жанр сликама – Кићење невесте, Борба петлова – он је заправо дао трајну вредност и убележио се у националне величине, а његово дело представља културно и уметничко благо.

Живимо у тежаким временима и мени лично данас је близак и један друш великан, велики Елизабетанац, Шекспир, који у бб. свом сонету каже – уморном од свега у смрти ми се жури јер видех и златна одличја о појешном враћу – не дао Бој – скрхан својом смрти ћу се даћи од које ме тек само љубав може сачувати. Ја не моју, не желим и нећу да легам на ово признање осим као на израз љубави, ваше подршке коју сте ми несебично пружали свих ових 40-ак година рада у култури и уметности. Хвала вам.

Гран-при Фестивала „Буца Мирковић” у Александровцу за глумачко остварење у насловној улози Мајке Ђуке у представи Ђука, НП „Тоша Јовановић”, Зрењанин (23. јун 2025)

Награда „Олга Ивановић” на Фестивалу првоизведених представа у Алексинцу за улогу Ђуке у истоименој представи Народног позоришта „Тоша Јовановић” у Зрењанину (27. новембар 2025)

Суверена владарка сцене

Жири 10. позоришног фестивала „Буцини дани”, у саставу Горан Јевтић (гумац и председник жирија), Наташа Марковић (глумица) и Марија Миленковић (глумица и редовна професорка Факултета драмских уметности) донео је одлуку да се Гран-при, статуа Милосава Буце Мирковића за најбоље глумачко остварење фестивала, додели Гордани Ђурђевић Димић за улогу Ђуке у истоименој представи Народног позоришта „Тоша Јовановић” у Зрењанину.

Жири 13. Фестивала првоизведених представа у Алексинцу, који је радио у саставу: Милош Крстовић, гумац, председник, Мирослав Радоњић, театролог, и Миливоје Млађеновић, театролог, једногласно је одлучио да се награда „Олга Ивановић” за најбољу глумицу додели Гордани Ђурђевић Димић за улогу Ђуке у представи Ђука, текст Милица Константиновић, режија Ана Томовић, Народно позориште „Тоша Јовановић”, Зрењанин. Образложење жирија: *Гордана Ђурђевић Димић суверено је владала сценским простором и обликовала целокупну радњу и атмосферу представе засноване на мало познатим делима о живој великој научника Николе Тесле.*

Фестивал „Буцини дани“ у Александровцу посвећен је глумцима и сећању на завичајног ствараоца, позоришног критичара, књижевника и есејисту Милосава Буцу Мирковића.

Гран-при на 10. Буциним данима:
Јелена Стајковац и Гордана Ђурђевић Димић
фото: Борис Катанчевић

„Добричин прстен“

У самом финалу заокруживања ове монографије, Комисији за доделу Награде „Добричин прстен“ одаслали су предлози са именима глумца, међу којима ће почешком 2026. године бити одабран најновији лауреат.

У два наврата, ранијих година, предлози да Гордана Ђурђевић Димић своју блиставу каријеру овенча и овим, јединим недостижућим признањем, ућућивани су из Позоришног музеја Војводине у Новом Саду...

Овога пута предлози са Горданиним именом одаслали су великан нашег глумишта Мики Манојловић и проф. др Лука Кеџман.

Мики Манојловић
Београд, 29. новембар 2025.

ПРЕДЛОГ ЗА НАГРАДУ „ДОБРИЧИН ПРСТЕН“ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО УМЕТНОСТИ ГЛУМЕ

Некада давно, свима који су гледали чувену представу *Јелка код Иванових* СНП-а, пас по имену Вера, велике глумице Гордане Ђурђевић из Новог Сада, био је незаборавно емоционално и естетско откриће. Позоришно откриће непоновљивог талента, духа најфиније врсте, тада се, некада давно, родило пред нама.

Веома ретко се у нашој личној авантури јавне појавности откривања себе кроз необјашњиву уметност глуме догоди даровитост Гордане Ђурђевић, која до данас није застала у страху од откривања непознатог у себи. Откривање, одгонетање уметности Гордане Ђурђевић траје четрдесет четири године. Од пса по имену Вера до данашње Ђуке, драме о мајци Николе Тесле, коју Гордана тако узбудљиво живи на сцени у Зрењанину.

Низ њених изузетних остварења је импозантан. Предуг за ову прилику. Нећу их наводити. Она је јединствени доказ како се без номиналног низа великих наслова постаје велика драмска уметница, узор свим позоришним трагаоцима, и поседовања бескрајне моћи глуме. Гордана Ђурђевић је синоним за постојање на сцени. Она не тумачи улогу. Она јесте. Увек. Мора јој се признати та врховна вредност најбољих међу нама.

Одгонетање уметности Гордане Ђурђевић има једну потешкоћу. Када покушамо рационализовати, анализирати тако велики и разноврстан позоришни опус у целини или појединачно, увек се сретнемо са необдрањивом истином којом нас Гордана чашћава до краја своје неограничене емоционалности и инстинкта, који красе најбоље међу нама. Делила је себе у позоришним процесима са најзначајнијим позоришним редитељима.

Није лако деценијама бити на највишим уметничким висинама у Војводини, у Новом Саду, који је данас лишен поштовања београдске пажње, поштовања престоничке елите и

публике, и у исто време бити једна од најзначајнијих живих драмских уметница у Србији. Што Гордана Ђурђевић свакако јесте.

Златна медаља „Јован Ђорђевић“, Октобарска награда Новог Сада, Награда „Миливоје Живановић“, Вукова награда, две Стеријине награде, Награда „Жанка Стокић“ и друге мала су плата за велико Горданино дело, превасходно у позоришној уметности, при том, не треба заборавити њене тридесет две улоге на филму и телевизији.

Гордана Ђурђевић из Новог Сада јесте смисао позоришне уметности, она је позориште само, у свим жанровима подједнако и више него успешно представља једног од елитних мускетара војвођанске, српске високе уметности.

У овом тренутку нема драмског уметника који може достојније да понесе и својим животним делом брани углед најзначајније глумачке награде – „Добричин прстен“, од Гордане Ђурђевић.

Проф. др Лука Кеџман
Ужа научна област – Историја и теорија филма и театра
Театрологија, Академија умјетности Универзитета у Бањој Луци
Новембар, 2025.

Предлог за награду: ГОРДАНА ЂУРЂЕВИЋ ДИМИЋ

ГЛУМИЦА

Уважене колеге, чланови Жирија, овим путем предлажем глумицу Гордану Ђурђевић Димић за лауреата наше најзначајније награде за животно дело у области глуме, „Добричин прстен“. У свом предлогу нећу се бавити навођењем улога, позоришних, филмских, телевизијских, писаћу о суштини.

У позоришту постоје речи, знаци, симболи, светло, сценографија, декор, реквизита, прича... коју причају њихова величанства Глумци! О свему се пише после представе, о глумцима најмање. Кажу, тешко је писати о нечему што је неухватљиво, необјашњиво, посебно, тренутак у којем се читав космос садржи у том тананом и најосетљивијем бићу на планети... глумцу! Кажу да су они прави, велики, стварнији од стварности. Ето, кажу, зато је тешко о њима писати. Ова „казивања“ поткрепљујем реченицом Жана Коктоа написаном поводом Светског дана позоришта, давне 1963. године, у којој наводи: *Догађа се ѿривлеијом ѿозоришѿа ѿај ѿарадок да исѿорија која се с временом деформише и миѿи који се с временом учвршћује, налазе своју ѿраву сѿварносѿи на гаскама.* Савршена мисао која указује на то да су глумачка уметност и глумачки израз више стварност него што је то стварност сама, односно, да је уметничка истина доминантнија у односу на историју или мит! У другој једној реченици, из истог текста, Кокто додаје: *Велики ѿлумац је онај уметник који даје уѿисак да имѿровизује, да измишља свој ѿексѿи, да ѿа измишља и имѿровизује за свакој ѿјединца.* Дакле, велики Кокто указује на оне глумце-уметнике који својим делањем на сцени, а пре свега говором, стварају уверење о томе како у тренутку творе причу и радњу, и како се та прича једино тако могла догодити и никако другачије! Тако се заправо даје живот тексту, без обзира на то да ли је он литерарно мање или више добар. Тако се ствара уметност игре подтекста, којој текст може послужити само као повод. Ту почиње уметност глумачког стваралаштва која је у позоришту основа за уметнички вредну представу. Ту почиње прича о глуми Гордане Ђурђевић

Димић. Ако бих доказивао изречене тврдње, узимао бих њене глумачке креације као очигледан доказ за све изречено. У њој су сакривени докази да је глумачки израз заиста састављен првенствено од гласа и покрета. Горданино обликовање говора и стварање говорне мелодије у ликовима које је тумачила разликују се до те мере да се морате запитати како то да се никада не понавља? Њен говорни регистар је толико разнолик и студиозно промишљен, да само променом тоналитета и разлике у висини тона, остварује врхунску глумачку посебност. Трајање вокала у њеним интерпретацијама сведено је на меру вредности која позајмљује консонантима мелодичност. Зато се од почетка њене каријере (*Долња земља*, *Девојка*, 1981) Горданини ликови слушају с посебном пажњом. Још пажљивије се памти њена усклађеност говора са гестом и покретом. Ту никада није било сувишног. Само онолико колико је лик тражио од ње да дела или да у привидном миру интензивира развој лика. Код ње је увек све, што чини гест, у пуној стваралачкој акцији. Мисао, представа или основна замисао о лику, Немци би рекли *Vorstellung*, код ње су увек до танчина разрађени пре него што би ступила на сцену.

Гледао сам како се припремала за Олгу у *Три сесџре* А. П. Чехова, а у режији Љубослава Мајере, окружена библиотеком књига које су расветљавале све аспекте тог времена и људи у њему. И данас је видим како, на самом крају, величанствено и достојанствено прима ударце бесмисла, музика нестаје, а остаје мелодија њене реченице: Да нам је знати, да нам је знати!? Њена Олга је пример одличне студије лика којој тешко можете пронаћи ману. А само неколико месеци раније гледали смо је, тих деведесетих, у потпуно другачијој улози, Софи у *Ручном рагу*, у режији Еве Балаж Петровић. Мрачна, црна комедија, за три изузетно комплексна женска лика, и фуриозна игра потпуно модерног израза, раскалшна и разуздана. Покрет и гест доведени до перфекције, који проистичу из психологије лика и који покрећу сва чула гледалаца. То није покрет или глас који се сервира публици као готов производ, рекли би пластичан израз, то је пример стваралачког процеса који је у корелацији са публиком. Реченица се рађа у том тренутку, последица је мисаоног процеса којем сведочи публика, а онда се из такве природности ствара гест, покрет. Тако остварено јединство представља прворазредно глумачко умеће. О томе сведоче две улоге, Гине из *Пушџуђејџеј џозоришџџа Шојаловић* и Госпаве из *Мрешџења шарана*, обе у режији Егона Савина. Горданина Гина је њен магистарски рад из глуме, а Горданина Госпава је њен докторат. Љубомир Симовић нам је оставио драму у којој доминира поимање света и позоришта у злим временима, у којој се стварност и илузија препознају тек у смрти, а Гордана Ђурђевић Димић нам је оставила филозофију живота из дрвеног корита, које је срасло са Гином. Као да се родила са њим и као да у њему носи сву мудрост несрећног света. Корито је први њен саговорник, слушалац, утешитељ, новчаник, пријатељ... Корито које има душу. Горданина Госпава је жена стена, жена земља, жена традиција, жена чувар породичних вредности, жена која мужу може бити и крпа за брисање пода, али и његов Господ који га васкрсава у доброту. Невелика по трајању, та улога је студија о рађању и смрти, о трпљењу и снази вере, о жени Фениксу, али и о пролазности свега на овом свету. Гордана је Госпаву изградила минималним средствима и максималном уверљивошћу и показала зашто је глума уметност.

Гордани је увек успевало да у своје ликове удахне стварност и истину, да побуди у нама унутрашњи живот и да укључи сва наша уснула чула. Њена концентрација је беспрекорна. Ниједног тренутка не дозвољава да јој лик „побегне“. Зато је међусобна размена на релацији Гордана–публика увек била на највишем нивоу. Успевала је да уђе у интимни простор гледаоца својом непосредношћу и јасноћом у изразу, да пробије све гледаоцеве опне, посебно код оних који долазе у позориште да „лове глумчеве грешке“ (ови су ми врло блиски).

Постоји још нешто што Гордану издваја из тог величанственог глумачког света. Њена вера у позориште. Веровање у то да ће позориште победити својом истином, добротом и љубављу. Позориште је њен храм у којем служи без остатка и ствара христолике улоге. Можда се ту негде и крије тајна Горданине глуме? Можда је све што је створила, и што ће још створити, заправо потекло из њенога срца, као непресушног извора за све њено деловање. Зато сам често имао осећај да нам са сцене поручује – Пробудите срце у себи, пуно љубави према човеку и уметности, па ћу вам преобразити душу и пустити вас у рајску башту!

За протеклих четрдесет и четири године трајања и преко стотину улога, позоришних, филмских и телевизијских, Гордана је одиграла све жене овога света. Заслужила је одистински све награде које је добила, а добила их је много. Заслужила је да јој се поклонимо и захвалимо што нам је подарила позориште којем се верује, које је живо и у којем игра жив глумац.

Зато је предлажем.

„ДОБРИЧИН ПРСТЕН“ ГОРДАНИ ЂУРЂЕВИЋ ДИМИЋ

Најзначајнија глумачка награда Удружења драмских уметника Србије, награда за животно дело – „Добричин прстен“ за 2025. годину, припала је истакнутој драмској уметници Гордани Ђурђевић Димић, која је тиме постала 38. лауреат овог признања.

Жири у саставу: Анита Манчић, председница Жирија, Јасна Ђуричић и Богдан Диклић одлуку је донео једногласно, 7. фебруара 2026. године. Датум и место свечаног уручења Награде „Добричин прстен“ Гордани Ђурђевић Димић биће накнадно одређен.

Саопштење Удружења драмских уметника Србије, 7. фебруар 2026.

НОВИ ЧЛАНОВИ ДРАМЕ: Трајање за њумачким изразом **Пише: Весна Крчмар**

Ненаметљиво, скромно, долази на уговорени разговор, десетак минута раније, Гордана Ђурђевић, глумица Дrame СНП-а од почетка ове сезоне, најталентованији студент своје класе, односно најталентованија глумица с новосадске Академије уметности (како ме је у каснијем разговору исправио њен професор) у току дванаест година.

Осећање несиурносћи, благе збуњеносћи, извесној сћраха – које иако зрачи из тих интересантних црних очију, покушавам прекинути директним питањем: ове сезоне припремала си улоге у представама: Коштана–сан–крик, Пех под кровом и сад радиш Злочин на Козјем острву. Зашто ниси играла Коштану?

– Својим хабитусом нисам одговарала редитељки. Нисам играла до новембра па сам се зажелела позоришта. Замолила сам је и почела сам да радим у алтернатији. Девојке су долазиле; тражила се Коштана. Пред премијеру редитељка ме је замолила да одустанем.

Улогу Марије у Кохоушовој драми Пех под кровом припремала си у друшачији регулешко-љумачкој екипи.

– То је требало да буде добра представа. Међутим, нисам успела да нађем прави израз за Марију. Можда је то недостатак емоција, уверења.

Говориш као да Пеха под кровом неће бити, а у неким разговорима премијера је наговештена крајем месеца.

– Радићу ако ме позову. Сумњам у своју снагу, у свој таленат.

Зашто толико сумње?

– Не знам које снаге треба да поседујем. Сумњала сам од када сам се уписала на Академију. Знам кад нешто добро урадим. Због тих тренутака искрености вреди радити.

Да ли ти је лик Марије близак?

– Мислим да ми је близак. Баш због тога што се негде препознајем, нема објективну дистанцу. Кључна сцена је дијалог – долазак у стан. Било ми је тешко да пронађем прави израз.

Шта значи професор Српској народној позоришћу за младе глумце? Има ли бриге, систематској ради с глумцима у ансамблу?

– Нема сталног редитеља који би пратио ансамбл, познавао га. Уосталом, то су већ познате, казане ствари. На Академији смо радили с Харисом (Харис Пашовић). Он је просто проналазио начина да покрене човека на акцију. Познавао нас је све добро. Овде о глумцима нико не брине. Раде се представе – „инстант пројекти“, десетак дана за столом. Онда се већ налазимо у сценском простору. Говорим о представи *Злочин на козјем острву*. То је мени мало времена, ја бих то дуже анализирао, студирала. Подразумева се да људи имају изграђену технику рада. Лик се ради код куће. С готовим решењима се долази у позориште. Уверена сам да професор Плеша, који нам је говорио да код куће треба „добро урадити свој део баште“, тако ради.

Моца (Предрај Момчиловић) нам је објашњавао професор за игру као професор за заједничко изражавање, рад, играње. Најлашава је немоћност „израде“ лика код куће, јер то није добро за представу.

– Да, али огроман део посла мора бити урађен код куће.

Кад чистиш шекспир, да ли се препознајеш у улози?

– Имам проблем – одмах читам наглас. Већ имам своја готова решења. Поседујем велику моћ фиксације.

Мислим да је способност фиксације неопходна у вашем уметничком домену, ја је не смањам маном.

– Знаш, врло сам конфузна. На Академији нисам савладала поступак систематичности. Како на пример Рале (Радослав Миленковић) зна шта ради. Њему је све било јасно кад нам је долазио на пробе. Он је врло систематичан.

Мислим да све били у сувројим позицијама. Ти ја осмањаш као редитеља у представи у којој глумиш. Он као редитељ мора да има своју концепцију. (Разговору се прикључује Моца: редитељу је најчешће све јасно, глумцу није. Кад се представља заврши, онда је обрнућа ситуација – глумцу је јасно а редитељу више није)

– Рале је био такав и на Академији, режирао је представе својим колегама.

Враћамо се колективном, позоришном раду...

– Али кад се одлучимо на колективни рад, онда сви морамо бити предани послу. То је већ питање етике. Свако мора бити потпуно предан послу.

Кад на крају сезоне правимо осврт, већ и само ношење изведених представа, указује на недостигање репертоарске концепције. То, вероватно, највише осећају глумци?

– Глумци аргатују, раде оно што им се понуди. Иде се по тој линији – ко шта понуди. Овде постоји чудна концепција редитељског позоришта. Мени је жао што се не игра Шекспир, Чехов. Репертоар се не ради према људима у кући. Долазе редитељи са стране, са својим предлозима, глумцима.

Кад радиш у представи Злочин на козјем острву коју режира С. Салетовић...

– То је врло занимљива психолошка драма. Играм девојчицу Силвију која је уплетена у врзино коло. Мајка, тетка, она – уплетене су у везу с једним странцем.

Као у драми Три жене.

– Да, само мало суровије.

Проналазиш ли простор за своју наградњу? Радиш ли свој део башће и да ли ти пронађена глумачка решења до којих долазиш, дају неопходно осећање сигурности?

– Увек је човек задовољан кад дође до неког глумачког израза, решења. Ја много компликујем. Тражим, анализирам лик, проучавам и учини ми се да сам проникнула, а онда ми се лик укаже као тврђава. Интимно ми је ближа Марија у драми *Пех под кровом*. Али могу да схватим страхоту девојке Силвије, то скидање маске кад постане свесна у једном разговору с мајком да мајчина љубав није константа на коју се рачуна. Салетовић је одлично штриховао текст. Створио је простор за игру, проверавање на сцени. Текст је леп, литераран, има лепих прича. Сад је приредио текст тако да се на сцени дешава радња, живот. Битни су односи који означавају животне ситуације.

Кад би била у ситуацији да сивараш рејершоар, како би ја конципирала? Које би улоге наменила за себе?

– Волела бих да играм у Чеховљевој *Просидби*, Наталију; жену Ајантову; Бланж Дибоа; Глорију... и неке мање улоге. Волела бих да играм Мартирију у *Дому Бернарде Албе*.

Из неких дискретних ојаски сазнајемо да наша саговорница сјудира књижевности на Филозофском факултету. Изгледа да се сјудиј књижевности намеће као комплимент сјудију на Академији. Да ли сјудиј књижевности треба да прејходи сјудију глуме или обрнуто?

– Можда је добро упознати се прво са литературом. Можда је то нека подлога, сигурност. Код мене се јавља осећање немоћи. Ни талента, ни интелектуалне моћи не осећам. Ретко ми се дешава да ми нека истина пукне.

Али мислим да је то нормално. Посјоје само јренуци илуминације, сазнања, којима прејходи дуј (јонекад мучан) јериод исјивања, самоисјивања...

– Рецимо, Рале нема ту муку. Он је свестан уметника у себи. Не дају му простор за игру, он иде у Казбах, ни сценског простора, ни светла, али он глуми. Како је само урадио *Наше дане*. Он се толико пута доказао. Имао је увек толико решења. Истицао се. То му је створило осећање сигурности.

Говориш о шаленју. Шја је то?

– То је способност да се лако уради оно што је другима проблем. То је Рале.

Миодрај (Миодрај Пејровић) и ти били сје у друјој ситуацији, процесу сиварања ликова у јредсјави Пех под кровом. Да ли шу лакоћу осећаш код њеја? Он је веровјатно пролазио кроз сродне ти фазе глумачкој шрајања за јравим изразом.

– И Миодраг и ја смо се мучили. Миодраг има способност да се препусти игри. Духовит је. Без тога се не може. Има способност за лакоћом у игри.

Можда је лакоћа само јривид некој дубљеј и шежеј шрајања.

– Можда...

СНП, 7. мај 1986.

Трагање за глумачким изразом

● **Ненаметљиво, скромно, долази на уговорени разговор, десетак минута раније, Гордана Ђурђевић, глумица Дrame СНИП од почетка ове сезоне, — најталентованији студент своје класе односно — најталентованија глумица с новосадске Академије уметности (како ме је у каснијем разговору исправио њен професор) у току дванаест година.**

Осећање несигурности, благе збуњености, извесног страха — које тако зрачи из тих интересантних црних очију, покушавам прекинути директним питањем: ове сезоне припремала си улоге у представама: Коштана - сан - крик, Пех под кровом и сад радиш Злочин на Козјем острву. Зашто ниси играла Коштану?

— Својим хабитусом нисам одговарала редитељки. Нисам играла до новембра, па сам се зажелела позоришта. Замолила сам је и почела сам да радим у алтернативи. Девеојке су долазиле; тражила се Коштана. Пред премијеру редитељка ме замолила да одустанем.

● **Улогу Марије у Кохоутовој драми ПЕХ ПОД КРОВОМ припремала си у другачијој редитељско-глумачкој екипи.**

— То је требало да буде добра представа. Међутим, нисам успела да нађем прави израз за Марију. Можда је то недостатак емоција, уверења.

● **Говориш као да ПЕХА ПОД КРОВОМ неће бити, а у неким разговорима премијера је наговештена крајем месеца.**

— Радићу ако ме позову. Сумњам у своју снагу, у свој таленат.

● **Зашто толико сумње?**

— Не знам које снаге треба да поседујем. Сумњала сам од када сам се уписала на Академију. Знам кад нешто добро урадим. Због тих тренутака искренности вреди радити.

● **Да ли ти је лик Марије близак?**

— Мислим да ми је близак. Баш због тога што се негде препознајем, немам објективну дистанцу. Кључна сцена је дијалог — долазак у стан. Било ми је тешко да пронађем прави израз.

● **Шта значи простор Српског народног позоришта за младе глумце? Има ли бриге, систематског рада с глумцима у ансамблу?**

— Нема сталног редитеља који би пратио ансамбл, познавао га. Уосталом, то су већ познате, казане ствари. На Академији смо радили с Ха-

рисом (Харис Пашовић). Он је просто проналазио начина да покрене човека на акцију. Познавао нас је све добро. Овде о глумцима нико не брине. Раде се представе — „инстант пројекти“, десетак дана за столом. Онда се већ налазимо у сценском простору. Говорим о представи ЗЛОЧИН НА КОЗЈЕМ ОСТРВУ. То је мени мало времена, ја бих

немогућност „израде“ лика код куће, јер то није добро за представу.

— Да, али огроман део посла мора бити урађен код куће.

● **Кад читаш текст, да ли се препознајеш у улози?**

— Имам проблем — одмах читам наглас. Већ имам своја готова решења. Поседујем велику моћ фиксације.

Гордана Ђурђевић

то дуже анализирали, студирали. Подразумева се да људи имају изграђену технику рада. Лик се ради код куће. С готовим решењима се долази у позориште. Уверена сам да професор Плева, који нам је увек говорио да код куће треба „добро урадити свој део баште“, тако ради.

● **Моца (Предраг Момчиловић) нам је објашњавао простор за игру као простор за заједничко истраживање, рад, трагање. Наглашавао је**

● **Мислим да је способност фиксације неопходна у нашем уметничком домену, па је не сматрам маном.**

— Знаш, врло сам конфузана. На академији нисам савладала поступак систематичности. Како на пример Рале (Радослав Миленковић) зна шта ради. Њему је све било јасно кад нам је долазио на пробе. Он је врло систематичан.

● **Мислим да сте били у супротним позицијама. Ти га**

посматраш као редитеља у представи у којој глумиш. Он као редитељ мора да има своју концепцију.

(Разговору се прикључује Моца: редитељу је на почетку све јасно, глумцу није. Кад се представа заврши, онда је обрнута ситуација — глумцу је јасно, а редитељу више није.)

— Рале је био такав и на академији, режирао је представе својим колегама.

● **Враћамо се колективном, позоришном раду...**

— Али кад се одлучимо на колективни рад, онда сви морамо бити предани послу. То је већ питање етике. Свако мора бити потпуно предан послу.

● **Кад на крају сезоне правимо осврт, већ и само нотирање изведених представа, указује на недостатак репертоарске концепције. То, вероватно, највише осећају глумци.**

— Глумци аргатују, радс оно што им се понуди. Иде се по тој линији — ко шта понуди. Овде постоји чудна концепција редитељског позоришта. Мени је жао што се не игра Шекспир, Чехов. Репертоар се не ради према људима у кући. Долазе редитељи са стране, са својим предлозима, глумцима.

● **Сад радиш у представи ЗЛОЧИН НА КОЗЈЕМ ОСТРВУ коју режира С. Салетовић.**

— То је врло занимљива психолошка драма. Играм девојчицу Силвију која је уплетена у врзино коло. Мајка, тетка, она — уплетене су у везу с једним странцем.

● **Као у драми ТРИ ЖЕНЕ.**

— Да, само мало суровије.

● **Проналазиш ли простор за своју надградњу. Радиш ли свој део баште и да ли ти пронађена глумачка решења до којих долазиш дају неопходно осећање сигурности?**

— Увек је човек задовољан кад дође до неког глумачког израза, решења. Ја много компликујем. Тражим, анализирам лик, проучавам и учини ми се да сам прокинула, а онда ми се лик укаже као тврђава.

Интимно ми је ближе Марија у драми ПЕХ ПОД КРОВОМ. Али могу да схватим страхоту девојке Силвије, то скидање маске кад постане свесна у једном разговору с мајком да мајчина љубав није константа на коју се рачуна.

(наставка на 5. страни)

ГЛУМАЦ ЈЕ И ПЕСНИК И ПЕСМА

Пише: Снежана Милешић

Није лако бити *таранџић* *позоришној* *успеху*. Само онај ко такво бреме носи зна колико се муке и страха, бесаних ноћи, али и сновиђења, надања, криза, дилема и тек ситних радости крије иза те, наизглед безазлене синтагме. Глумица Гордана Ђурђевић Димић, лауреат награде „Предраг Томановић“ за 2006. годину, једна је од ретких који то бреме већ дуже стрпљиво и одмерено носе. Награду која се додељује за најбоље глумачко остварење у Српском народном позоришту, добила је за улогу Марије Александровне Москаљове у представи *Ујкин сан* Достојевског, у режији Егона Савина. Тим поводом је била саговорник „Лудуса“:

У каквом Вам је сећању осмислио Предраг Томановић?

– Пеђа је био мој друг, „одњихани“ смо заједно у истој „колевци“ драмске секције Гимназије „Јован Јовановић Змај“ у Новом Саду, коју је водио наш професор Димитрије Зекавица. Завршили смо исту академију, он је био студент – по строгости – чувеног професора Петра Банићевића. Нисмо често играли заједно, али кад се то и дешавало, чини ми се да су то увек били преломни тренуци у његовом раду. Пеђа је био изванредна комбинација памети, доброг васпитања, бујне, дубоке и помало затомљене, нетранспарентне емоционалности, леп момак, што је први услов да привучете нечију пажњу, али и изванредно глумствен, духовит, распеван, козер, маштар, невероватне сценске сабраности која је могла да иде чак и до мрачне неке озбиљности и недодирљивости.

Памтићу га као болно истинитог тумача поезије Црњанског у последњој представи коју је одиграо на сцени СНП-а. „А прах... све је... прах“, у последњој у којој смо заједно наступали говорио је стихове тако као да са сваком речју откида део свога срца и даје га публици на дар. Стиховима из *Србије* заувек се опраштао од свих и свега што је у животу волео...

У Ујкином сну сви сањају... Штита Ви сањајте, о чему сањајте, штита брижељкујте на јави?

– Патим од несанице и хроничног умора, радим и кад спавам... Маштам о активном одмору, негде у планини, заједно са породицом, сањам о ходољубљима, о манастирима Србије, Црне Горе и Херцеговине које бих волела да посетим. Волим да путујем и да се враћам свом дому, за разлику од Марије Александровне у *Ујкином сну*, која би да отпутује и да заувек заборави на Мордасов...

Штита је глумцу истински изазов данас, у окружењу и превише глумаца у сиварном живоју?

– Глумац се увек радује новој улози, добром тексту, раду с добрим редитељем и најбољом екипом глумаца. Радује се игри. А „глумце“ у животу посматра као моделе, као и живот уопште који је ризница из које професионални глумац црпи своју енергију, своје благо, богатство израза и тема.

GLUMAC JE I PESNIK, I PESMA

Gordana Đurđević Dimić

Nije lako biti garant pozorišnog uspeha. Samo onaj ko takvo breme nosi zna koliko se muke i straha, besanih noći ali i snoviđenja, nadanja, kriza, dilema i tek sitnih radosti krije iza te, naizgled bezazlene sintagme. Glumica Gordana Đurđević Dimić, laureat nagrade "Predrag Tomanović" za 2006. godinu, jedna je od retkih koji to breme već duže strpljivo i odmereno nosi. Nagradu, koja se dodeljuje za najbolje glumačko ostvarenje u Srpskom narodnom pozorištu, dobila je za ulogu Marije Aleksandrovne Moskaljove u predstavi "Ujkin san" Dostojevskog u režiji Egona Savina. Tim povodom bila je sagovornik "Ladusa":

U kakvom Vam je sećanju ostao

Predrag Tomanović?

Peda je bio moj drug, "odnjihani" smo zajedno u istoj "kolevci" dramske sekcije Gimnazije "Jovan Jovanović Zmaj" u Novom Sadu koju je vodio naš profesor Dimitrije Zekavica. Završili smo istu Akademiju, on je bio student - po strogosti - čuvenog profesora Petra Banićevića. Nismo često igrali zajedno, ali kad se to i dešavalo čini mi se da su to uvek bili prelomni trenuci u njegovom radu.

Peda je bio izvanredna kombinacija pameti, dobrog vaspitanja, bujne, duboke i pomalo zatamljene, netransparentne emocionalnosti, lep momak, što je prvi uslov da privučete nečiju pažnju, ali i izvanredno glumstven, duhovit, raspevan kazer, maštar, neverovatne scenske sabranosti koja je mogla da ide čak i do mračne neke ozbiljnosti i nedodirljivosti.

Pamtiću ga kao bolno istinitog tumača poezije Crnjanskog u poslednjoj predstavi koju je odigrao na sceni SNP-a. "A prah...sve je...prah", u poslednjoj u kojoj smo zajedno nastupali govorio je stihove tako kao da sa svakom rečju otkida deo svoga srca i daje ga publici na dar. Stihovima iz "Serbije" zauvek se opraštao od svih i svega što je u životu voleo...

U "Ujkinom sanu", svi sanjaju... Šta Vi sanjate, o čemu sanjate, šta priželjkujete na javi?

Patim od nesаницe i hroničnog umora, radim i kad spavam... Maštam o aktivnom odmeru, negde u planini, zajedno sa porodicom, sanjam o hodaljubljinama, o manastirima Srbije, Crne Gore i Hercegovine koje bih volela da posetim. Volim da putujem i da se vraćam svom domu, za razliku od Marije Aleksandrovne u "Ujkinom sanu", koja bi da otputuje i da zauvek zaboravi na

Mordasov....

Šta je glumcu istinski izazov danas, u okruženju - i previše - glumaca u stvarnom životu?

Glumac se uvek raduje novoj ulozi, dobrom tekstu, radu s dobrim rediteljem i najboljom ekipom glumaca. Raduje se igri. A "glumce" u životu posmatra kao modele, kao i život uopšte koji je riznica iz koje profesionalni glumac crpi svoju energiju, svoje blago, bogatstvo izraza i tema.

Kakvu Vam vrstu sigurnosti a kakvu izazova danas donosi trenutak kad stanete na scenu? Staje li između toga i deza duševnog mira?

Glumački posao je po definiciji stresan: koncentracija, adrenalinska napetost, ubrzan puls, "trema", drhtanje u stomaku, sastavni su deo svakog izlaska na scenu. Spokoja na sceni nema. Mirni ste kao zanatlija, volite svoj posao, znate svoju ulogu, "šlogvorte", "mizanscen", naučili ste gestove i pripremili svoj glas, navežbali partituru i uhvatili zalet, a da li ćete "lestvicu" preskočiti ili podbaciti, to je uvek do kraja nezvesno i u tome je izazov bavljenja ovim poslom.

Ako je pesnik oduvek tu da opeva svet, šta ostaje današnjem glumcu da kaže o njemu?

Glumac je i pesnik i pesma, u njemu je svet, u njemu je život. Glumac je oživljena reč, životvoren, otelotvoren svet, on mu daje smisao i red, on ga tumači... Uostalom, o tome je mnogo lepše govorio, ne samo Šekspir, već i naš Ljuba Simović u "Putujućem pozorištu Šopatrović".

Kako ste odolevali iskušenjima profesije? Šta vam je bilo spas?

Iskušenje je uvek iskustvo, iskustvo znanje a znanje bol. Zato često slušamo kako "nije život ako ne boli", ili "ono što

te ne ubije, to te ojača". To su opasni putevi, ne mora uvek to da bude tako... Blago onom ko nikad ne poželi da pogleda u ambis, da se nagne preko ivice... ali taj sigurno po profesiji nije glumac... Sočuvati meru u svemu, zdrav razum, brinuti o sebi, o dobrom - i fizičkom i duševnom zdravlju, to je odbrana od preвременe propasti...

Vaše ime u podeli i danas je garant da će predstava biti dobra i da će se gledati bar zbog Vas? Kakvu vrstu bremena Vam to stavlja na leđa?

Volim da se oslobodim bremena, da iznenadim malim ulogama: danas glavna, sutra sporedna ili uloga koja je nešto više od statiranja... Od mene možete očekivati svašta. Sa mnom nikad niste sigurni: da li će to biti sjajno, prosečno ili na granici dobrog ukusa... Ne zavisi sve od mene, ponekad su reditelji nedovoljno spremni da urade svoj deo posla, ponekad je ekipa slaba, ponekad tekst loš... Sve to ne zavisi od mene. Odgovaram samo za svoj deo posla, naročito kad je loše urađeno...

Šta, u pozorišnom kontekstu - dakle posla kojim se bavite - a u širem kontekstu vremena u kojem živimo, mislite o tezi da nije normalno da čovek ovde kad - tad ne poludi? Da prosto nije normalno da se ostane normalan u nenormalnim okolnostima?

Znači da smo svi ljudi, a da normalni prebivaju negde drugde. Sasvim moguće! Negde na čistom vazduhu, pored bistrog potoka. Pozorište odavno tumači svet kao dubrište, tamnicu, sudnicu ili lučnicu - nedovoljno da obuhvati ceo život. Mada je znano da Bog podiže ono što je luđe pred svetom da bi porazio mudre. Postoji i sintagma "luđa ljubav Hristova", kao i ono "Ko ne ume da voli, mora da oboli" - psihički, fizički, duhovno... Postoje, dakle, "ludila" i ludila. Ipak, bolje je luđe voleti, nego poludeti od nabedene pameti.

Snežana Miletić

januar 2007. god. XV

Какву Вам врсту сигурности, а какав изазов, данас доноси шренушак кад сцанеће на сцену? Сћаје ли између шоба и доза душевнег мира?

– Глумачки посао је по дефиницији стресан: концентрација, адреналинска напетост, убрзан пулс, „трема“, дрхтање у стомаку, саставни су део сваког изласка на сцену. Спокоја на сцени нема. Мирни сте као занатлије, волите свој посао, знате своју улогу, „шлагворте“, „мизансцен“, научили сте гестове и припремили свој глас, навежбали партитуру и ухватили залет, а да ли ћете „лествицу“ прескочити или подбацити, то је увек до краја неизвесно и у томе је изазов бављења овим послом.

Ако је писник одувек шу да ојева свећ, шћа осћаје данашњем лумцу да каже о њему?

– Глумац је и песник и песма, у њему је свет, у њему је живот. Глумац је оживљена реч, животворен, отелотворен свет, он му даје смисао и ред, он га тумачи... Уосталом, о томе је много лепше говорио, не само Шекспир, већ и наш Љуба Симовић у *Пушунућем џозоришћу Шојаловић*.

Како сће одолевали искушењима професије? Шћа Вам је био счас?

– Искушење је увек искуство, искуство знање, а знање бол. Зато често слушамо како „није живот ако не боли“, или „оно што те не убије то те ојача“. То су опасни путеви, не мора увек то да буде тако. Благо оном ко никад не пожели да погледа у амбис, да се нагне преко ивице... али тај сигурно по професији није глумац. Сачувати меру у свему, здрав разум, бринути се о себи, о добром – физичком и душевном здрављу, то је одбрана од превремене пропасти...

Ваше име у џодели и данас јаранћ је да ће џредсћава бићи добра и да ће се џледати бар збој Вас. Какву врсту бремена Вам шоба сћава на лећа?

– Волим да се ослободим бремена, да изненадим малим улогама: данас главна, сутра споредна или улога која је нешто више од статирања... Од мене можете очекивати свашта. Са мнош никад нисте сигурни да ли ће то бити сјајно, просечно или на граници доброг укуса... Не зависи све од мене, понекад су редитељи недовољно спремни да ураде свој део посла, понекад је екипа слаба, понекад текст лош... Све то не зависи од мене. Одговарам само за свој део посла, нарочито кад је лоше ураћен...

Шћа у џозоришном конћексћу – дакле џослу којим се бавиће – а у ширем конћексћу времена у којем живимо, шћа мислиће о џези да није нормално да човек овде кад-шад не џолуди? Да џросћо није нормално да се осћане нормалан у ненормалним околностима?

– Значи да смо сви људи, а да нормални пребивају негде другде. Сасвим могуће! Негде на чистом ваздуху, поред бистрог потока. Позориште одавно тумачи свет као ћубриште, тамницу, судницу или лудницу – недовољно да обухвати цео живот. Мада је знано да Бог подиже оно што је лудо пред светом да би поразио мудре. Постоји и синтагма „луда љубав Христова“, као и оно „ко не уме да воли, мора да оболи“ – психички, физички, духовно... Постоје, дакле, „лудила“ и лудила. Ипак, боље је лудо волети, него полудети од набећене памети.

Лудус, 141, јануар 2007, год. XV

ЦРВИ С РОГОВИМА

Разјоварао: Ијор Бурић

„Верујем да глумац треба да буде врхунски занатлија и да о уметности треба да размишља – ако уопште треба да размишља о свом уметничком домету, тек кад заборави на то што ради, када је занат толико перфектан да се глумац препушта игри и може да не мисли више ни о свом гласу, ни о свом покрету... То је онда толико оприрођено, толико је то део глумца да се заправо дешава ретко“, каже Гордана Ђурђевић Димић, глумица Српског народног позоришта.

И улогом Марије Александровне у *Ујкином сну* Достојевског, у режији Егона Савина, Гордана Ђурђевић Димић је показала зашто је једна од ретких глумица Српског народног позоришта чија улога је улог који гарантује добитак. Кредибилитет код публике, и њену наклоност, стекла је високим енергетским фокусом, презентношћу, прецизношћу... А судећи по критикама највећа мана јој је што је често својим уделом представама давала „паралелни“ ток и величину. Зато и јесте првакиња Дrame СНП-а, глумица којој улоге доносе на тацни.

Склоност ка глуми открила је још у Балетској школи, радећи с професорицом Марином Димовски. Дипломски печат глумачком таленту и амбицији стиже 1985, у класи Бранка Плеше, који је тако много завештао новосадском глумишту, а већ сусрет с професором 1987. доноси јој Годишњу награду матичне куће, у којој је већ двадесет година, за улогу Десанке у *Љубинку* и *Десанки* Аце Поповића. Од тада је Гордана тумачила многе улоге, између осталих и Агнезу у *Думанским шишинима* Слободана Шнајдера, у режији Мире Ерцег, Гонерилу у *Краљу Лиру* Шекспира, у режији Љубише Ристића, Гину у *Пуџујућем ѿзоришћу Шојаловић* Љубомира Симовића, у режији Егона Савина, Маркизу де Мертеј у *Ојасним везама* Ла Клоа / Хемптона, у режији Душана Петровића, Госпаву у *Мрешћењу шарана* Аце Поповића, у Савиновој режији, Лолу у *Cuba libre* Ивана Лалића, у поставци Кокана Младеновића, с којим је успешну сарадњу поновила улогом Пука у Шекспировом *Сну лејње ноћи*...

Данас, Гордана Ђурђевић Димић нерадо даје интервјуе, уверена је да све што има да каже говори са сцене, да је то од ње позоришту и више но доста.

Шта као глумица осећате када знате да је Ујкин сан Достојевској на сцену ѿстављен збој Вас?

– Дуго сам у овом позоришту и мислим да сам довољно урадила и оставила иза себе, и добрих улога, и добрих представа, награда, и тим првачким статусом сам, чини ми се, то и заслужила. Нормално би било, у сваком позоришту које мисли о свом ансамблу, да прилагођава репертоар према глумцима којима располаже. Не познавати ансамбл, или не бринути се о томе, а бити на функцији која одлучује, то је лоше, али и редак „залутао“ случај. Драго ми је што се коначно размишља на такав начин, мада не знам да ли је ту управа у питању, или је реч о иницијативи Егона Савина. Јако бих била срећна ако је то иницијатива управе. Мислим да је то природан однос према људима који су то заслужили својим радом. Интимно, то је за мене заиста поклон, редитељев и управе позоришта.

Публика као реметилачки фактор

Зар није ојсџрукција њо кад Вас редиџељ, и ѓре но шџо изађеџе ѓред ѓублику, ѓредсџави у ѓрвом ѓлану? Колико је шџај догаџни „рефлекџор“ уоџшџе ѓроблем за Вас, моѓуђносџ да Вам у улоѓу залуџа и нешџо шџо јој не ѓриѓага?

– То није проблем. То је део, појава која иде уз улогу као проблем. А улога Марије је тако велика и толико је у њој простора, толико има текста, до те мере је у фокусу пажње Достојевског и редитеља, да је процес савладавања те роле оно што ме као глумицу интересује. Како ће ко то протумачити и шта ће публика мислити, о томе се на сцени не бринем. Кад радим, радим само оно што ми је задатак. Чак ми је и ово што долази *post festum* – дакле и ови разговори о томе како сам и шта радила – све ми је мање важно од оног што се збива на сцени. Зато разумем људе који кажу да глумац након представе нема шта да објашњава. Толика је концентрација и енергија уложена у покушај да се оживи лик, да се проблем суштински изнесе, да се прође кроз читав живот, да се исприча драматична прича... Кад представа прође, у том се заврши глумачки ангажман.

Где је онда, у свему џоме, месџо ѓозоришне ѓублике?

– Публика је реметилачки фактор. Мени је веома тешко да концентрацију одвратим од партнера а усмерим на публику. То је тешкоћа о којој говори Станиславски, на коју скрећу пажњу младим глумцима још на првој години студија. Зато глумци често кажу да су пробе за њих најважнија ствар јер кад се дође до „егзекуције“ на премијери, посао је већ готов. Наравно, нема позоришта без публике, и она је елемент без којег не би било овог што говорим. Наравно да тек одјек из сале показује шта је направљено. Без тог еха нема позоришта.

Има ли месџа задовољсѓву у инсцениацији мучне ѓриче о крају – меѓафоричном и сѓварном – свеѓа и живоѓа, у још једној од ѓѓиичних руских грама?

– Некако су блиске године Марије Александровне и моје године... Чињеница је да је то жена која је два пута рађала и да има сина којег је сахранила. То је толико богат живот, прича препуна детаља... Нисам се надала величини те улоге, дубини тих осећања. Ангажује ме целу, читав апарат је у функцији, тако да сам након представе потпуно испражњена. Заправо, ја сам о таквој улози могла да сањам, и сваки глумац би пожелео да игра такав лик, где се писац потрудио да живот представи у тако разуђеној форми као што је новела.

Да ли су само ѓодине сличносѓ ѓо среди, или можда налазиѓе и власѓиѓе ариуменѓе у корисѓ Маријине бескруѓулозносѓи коју исѓољава у односу на средину и своје ближње?

– Зависи како сте васпитани, какви су вам морални назори, шта и како мислите о себи. Чини ми се да је Марија у том смислу хендикепирана, јер је у сукобу са средином. Она осећа своју моћ, осећа своју вредност, али не може да је испољи у тој учмалости. Колико је талената у малограђанским срединама угушено, колико их је отишло у алкохол, дрогу, разне видове психичког унутарњег пропадања, управо јер нису имали простора да искажу своје способности. Но ми кроз представу дајемо суморније, мрачније виђење и тумачење Достојевског. Код њега Марија успева да се афирмише, не пропада. Напротив, то што је пропала у сукобу с комшилуком даје јој снагу да коначно изађе из тог мордасовског блата и нађе другу средину где ће се угнездити, и опет бити прва дама. Она је неуништива жена, прави „црв с роговима“, како Достојевски зове своје

јунаке. Он просто не може да се начуди какав *elan vital* имају такви људи. Ми смо нешто другачије његовом делу дали нијансу која није баш на правцу који је сам Достојевски понудио.

Ако је за Ујкин сан Српској народној мојуће рећи да је мрачан, како окарактерисаши Находа Симеона, још једну велику, чак и већу продукцију СНП-а, у којој сине, шакође, учесивовали?

– Радећи *Находа Симеона* помало сам се вратила у дане у „Промени“ Академије уметности у Новом Саду, кад смо заједно са Харисом Пашовићем узимали предлошке текстова, рецимо руских надреалиста и авангардиста – Введенског, Хармса – и радили представу *Јелка код Иванових*, која је такође била колективни чин, интересантан по чудесној енергији, чудесном еросу који је носио и публику и актере заједно. Ми смо ту имали чинодејство на сцени. Е, управо због тог чинодејства и посебног расположења с којим смо улазили у представу, кроз овај текст Милене Марковић и дивног редитеља Томија Јанежича, пожелела сам да се вратим у то време. Дакле, Јанежич има интересантан приступ који је мене подсетио на рад с Харисом: невербална комуникација, покушај да се кроз емоцију и речи нађе потпуно решење, затим тражење личног прилагођавања ситуацији и прављење саме ситуације из оног што изађе из импровизације – да то, у ствари, буде материја представе из које ће она расти. Е, то је тај процес који сам желела још једном у животу да прођем. И, ето, остварио ми се сан, мада у представи готово да статирам. Али то је љубав – и за текст, и за судбину тог дечака ког пратимо од почетка до краја. Заправо, она мене душевно купа, она ме духовно обогаћује. Сваки пут сам као препорођена после те представе.

Међутим, има разних перцепција. Неки кажу да је то најчистија глупост коју смо направили, други да је изванредна и занимљива. То зависи од многих ствари: гледалачке публике, образовања, очекивања, од тога шта позориште треба да понуди гледаоцу... Тако да се не оптерећујем тим критикама. Оне не умањују мој доживљај представе и моје среће што је радим. Сад ћу изрећи нешто страшно, чињеницу која не може да ме остави равнодушном, чињеницу да је Владислав Каћански, након што је доживео страхан инфаркт, изашао из болнице, пожелео још једанпут да се подигне на ноге, изађе из болесничког кревета, дође и одигра представу *Наход Симеон*. Мало је фалило да на самој представи издахне. А издахнуо је недељу дана касније, и то већ даје страшни печат. А као да смо знали, врло често смо се питали, и током рада и после свега што нам се догодило: шта смо ми то том представом додирнули ?!

Глума је занат, а не патологија

Можда оно што је сан свакој уметника, да кроз себе проговори о истини, или још боље – истином. Колико је све што доложено мистификовању, можда најбоље говори и што да се глума, бар кад је реч о овим просјорима, и не своди до карактеристичну стварку „посао“.

– Верујем да глумац треба да буде врхунски занатлија и да о уметности треба да размишља – ако уопште треба да размишља о свом уметничком домету – тек кад заборави на то што ради. Значи, када је занат толико перфектан, у свим својим елементима, да се глумац препушта игри и може да не мисли више ни о свом гласу, ни о свом покрету... То је онда толико оприрођено, толико је то део глумца, да се заправо дешава ретко. Дешава се у улогама које су рађене по вашој мери, кад имате ансамбл који вас у свему прати, кад је добар текст, добар редитељ...

То су ретки тренуци и сматрам да је глумац део колектива, који не може увек да добије улогу која му се свиђа. Нешто мора да се одради као задатак, и све то спада у корпус глумачке делатности и послова који су део његовог ангажмана у неком позоришту.

Већ сīе довољно дуіо у іозоришћу и сиіурно можеіе да гаіе неке „іойречне и уздужне дијаінозе“?

– Свих двадесет година сам у истом позоришту и за мене су се мењали само управници. Позориште је по својој концепцији остајало национално, велико национално позориште, које по свом карактеру мора да има најразноврснији репертоар, да негује националну и светску драму. Оно заиста пружа прилику да се у занатском смислу однегују велики, прави глумци. Међутим, невоља је с овим позориштем што мало пружа у смислу експеримента. Али, ево, опет ме демантује управа, рецимо, доласком Јанежича и других младих редитеља који најпре раде на Камерној сцени. Све зависи од управе, како се управа постави, за какав се концепт заузме. Некад је то конзервативна институција – старомодан репертоар, а некад је он отворен за нове форме, за нове концепте. Расположена сам за сваку врсту пробе, занима ме класичан репертоар, али и кореодрама, мјузикл... Мјузикл никада нисам радила, а волела бих. Умем да певам, умем да играм... Кад неко заврши балетску школу, а никад не заигра на сцени као балерина, онда је, разуме се, мјузикл форма у којој би та амбиција могла да буде одживљена.

На іочешћу разіовора сīе дали до знања да сīе у раздобљу рвања са сойсћивеним іозивом. О чему је реч?

– Не бих сад да уплићем моменат веровања и религије зато што сам о томе много причала... Човек се мења у животу и радећи само овај посао, с једне стране, лепо је и желите да будете најбољи у томе, али истовремено је то велики притисак и врло је тешко. И психички и физички је напорно изнети велику улогу, ићи из улоге у улогу, носити репертоар. Сад стицајем околности не играм много, али кад добијем одговорне задатке, колико то храни сујету, толико и оптерећује читав организам, тако да се човек од свега мало и умори. Можда баш у жељи да се негде релаксира, у неком тренутку каже и да је погрешно што је одабрао тај посао. А вероватно бих другачије мислила кад би дошао дужи постан период. Таквих периода ће бити, нарочито кад човек дође у старије године, и не знам да ли ћу и тад овако говорити. Једва ћу чекати да ме неко позове, да неко нешто нађе, понуди.

Када се ослободиіе лика, ілуме, шіа је „с друіе сіране“? Да ли се шћу іроналазиіе једнако добро као на сцени?

– Глума је пре свега занат, није патологија, мада су глумци увек помало у тој ситуацији да играјући забораве на реалитет. У тој својој ватрености, у тој својој дечачкој души, детињој спонтаности, понекад изгубе осећај где се налазе и почињу да говоре начином који је више примерен сцени, него неком јавном простору. Сматрам да глумац треба да буде глумац на сцени, а у јавном животу, и иначе, не волим људе који се размећу. Оно што ћу себи увек пребацивати јесте да мало времена остављам деци, јер док су били мали, у нижим разредима, онда смо се сретали око задатака па сам имала осећај да сам с њима, а од када су порасли, и могу много тога сами да ураде, удаљили смо се. Имам утисак да све те тешке улоге и друштвени ангажман, да ће ме све то одвојити од моје деце. Питање мере, питање опреза... Каже једна велика глумица, Џуди Денч, а она је удата за редитеља: „Тајна успеха нашег брака лежи у томе да кад се заврше заједничке пробе, и прекорачимо праг нашег стана, забрањено нам је да говоримо о позоришту и заједничком послу!“ Све друго, што је питање заједничког живота, породичног, живота у свету, оваквог какав јесте, бременит финансијским, здравственим проблемима,

питањима екологије, транзиције, глобализације и пре свега другог, све може да дође у обзир као тема за разговор, али позориште у којем се срећемо сваки дан када преко-рачимо праг нашег стана – то је забрањена тема! Да би се задржао здрав разум, да би била одржана ментална хигијена, постоје ствари које морате оставити пред вратима свог дома.

Која Вам је у широком сѐкѝру „позоришних алѝернаѝива“ омиљена шѝема?

– Путовања су моја велика тема и љубав, али мало путујем. Волим путописне емисије, волим путописе као књижевни жанр. Кад бих могла, дружила бих се са људима који много путују и који с тих путовања носе лепе импресије. На путовањима човек бистрије мисли и може лепше да формулише своју мисао, да своје ставове сам са собом боље рашчисти. Сlike, успомене... сјај неког предела... остају као импресија за цео живот и инспирација.

Позориште, лист СНП-а, 2007.

ИНТЕРВЈУ

ГОРДАНА ЂУРЂЕВИЋ ЦРВИ С РОГОВИМА

“Верујем да глумца треба да буде архунски занатлија и да о уметности треба да размишља – ако уопште треба да размишља о свом уметничком домешу – тек кад заборави на што што ради, када је занат штолико перфектан да се глумац преузима игри и може да не мисли више ни о свом гласу, ни о свом покрету... То је онда штолико оцирођено, штолико је што део глумца да се заправо дешава рејско”, каже Гордана Ђурђевић-Димић, глумица Српског народног позоришта

ТВ ЈУНАК: Глумац је ошелошворен свешћ **Разјоварала: Весна Крчмар**

Највиши домети, као и креативно сазревање Гордане Ђурђевић Димић нераскидиво су повезани са успесима, зрењима и особеностима драмске сцене СНП-а: од *Љубинка и Десанке*, до *Ујкиној сна* ова вансеријска глумица је показивала и доказивала, најстрожим критичарима и најширем аудиторијуму, разнородност, суптилност и снагу свог драмског и комичарског дара, модерног у изразу и утемељеног у најбољу хистрионску традицију.

Несвакидашњи таленат су препознали

Одмах по доласку у Српско народно позориште један њен колега је записао поводом прве њене награде за улогу Десанке, да она поседује оно што Енглези зову *godirnuš* од *Boia*. Ту несвакидашњу глумачку енергију, вансеријски таленат који је избијао из првих улога осетила је чак и наша критика која је записала: „Најмлађа, Гордана Ђурђевић, овом је својом првом професионалном улогом недвосмислено указала да у глумачком потенцијалу поседује и ону експресивну димензију која се не стиче ни на каквим академијама, јер припада даровима мајке природе.”

Енциклопедије ће забележити факта

Гордана Ђурђевић Димић, дипломирала 1985. на новосадској Академији уметности, у класи професора Бранка Плеше. По завршетку студија, постала стални члан Дrame Српског народног позоришта. У драмском ансамблу врло брзо је заузела високо место захваљујући успешно оствареним разноврсним улогама. За улоге: Десанка у представи *Љубинко и Десанка* и Црква Ружица у представи *Бела кафа* Александра Поповића, награђена је на Сусрету војвођанских позоришта и на Данима комедије у Јагодини.

Публику фасцинира њена изузетна моћ трансформације

Не делим улоге на велике и мале

– Никада не делим улоге на велике и мале. Не признајем епизоде. Сваки лик носи у себи лепоту, а на глумцу је да то препозна. Од тога зависи „величина” улоге.

Оријентисана сам на позориште и радио

– Оријентисана сам на позориште и радио. Филм је другачији, тамо могу да ме снимају у крупном плану. Нисам баш експонирана у физичком смислу. То су једноставно неке предрасуде, према самој себи и сопственом изгледу. Стално говорим како постоје само три угла из којих камера може да ме снима. Либим се да узимам телевизијске улоге, а о филму и не размишљам. То је, иначе, за новосадске глумце мисаона именица. Играла сам у неколико телевизијских драма али уопште нисам задовољна како је синхронизован глас, како изгледам... Једноставно, ништа ми се то не свиђа. Позоришне улоге радо узимам.

– Имала сам улоге у којима је било баш провокативних сцена. На сцени сам разбијала те баријере. Увек сам имала „спасоносну” мисао када имам такве улоге, да је то позориште и да то не радим у своје име. То је лик и тада сам заштићена. Онда себи свашта дозвољавам. Данас не бих могла да играм у неким представама у којима сам играла у младости.

Данас прижељкујем да ми се нуде неки класичнији текстови. На сцени се може све јер сте сасвим једна друга особа, немате ничег својственог по чему вас људи повезују са вашим приватним животом. На сцени добијате сасвим другу димензију. Имам колегице, исто тако добре, које кажу да на сцени могу све, а у животу су и те како спутане и скромне. Можда се бавим позориштем управо због тога што ми оно пружа могућност да испољим други део себе, који би увек био скривен да није сцене.

– Током школовања и рада у позоришту човек само себе упозна. Пружале су ми се шансе и добијала сам разне улоге, и драмски озбиљне, комичне, роле паћеница... Видела сам да ми комедија највише одговара и да се у тим комедијским улогама, у којима могу да осветлим лик и са неке драмске стране, дајући му трагичну црту, најбоље изражавам.

TV JUNAK glumica : Gordana Đurđević - Dimić piše: Vesna Krčmar

Raznorodnost, suptilnost i snaga dramskog i komičarskog dara modernog u izrazu i utemeljenog u najbolju histrijsku tradiciju.

Glumac je otelotvoren svet

TV JUNAK | 39

– Лакше је глумити оно што ниси и што прихватиш по неким спољњим знацима. Посматрати људе који су ти потпуно страни у односу на твој лични карактер далеко је лакше јер им и поклањаш више пажње. Оно што си ти, што носиш у себи, не можеш да објективизујеш.

– Важни су ми људи са којима радим, као што ми је битан текст и редитељ који има чврсту концепцију. Ипак, у матичној кући ми је далеко лакше, јер знам зашто радим и нема непознаница. Када гостујем, морам да се договарам о хонорару и осталим финансијама што ми је јако мучно. Често радим и на сопствену штету јер немам дара за финансијске послове. Не умем да наплатим себе...

Глумачка промишљања

Гордана Ђурђевић Димић је врло мисаона глумица, бројна су њена промишљања о улогама поводом премијера остала забележена на страницама листа Позориште па је и на тај начин остављала трајан запис историје Српског народног позоришта у покушају да ближе одреди неухватљиве границе глуме, да их дефинише...

– Глумац се увек радује новој улози, добром тексту, раду с добрим редитељем и најбољом екипом глумаца. Радује се игри. А „глумце“ у животу посматра као моделе, као и живот уопште који је ризница из које професионални глумац црпи своју енергију, своје благо, богатство израза и тема.

– Глумачки посао је по дефиницији стресан: концентрација, адреналинска напетост, убрзан пулс, „трема“, дрхтање у стомаку, саставни су део сваког изласка на сцену. Спокоја на сцени нема. Мирни сте као занатлије, волите свој посао, знате своју улогу, шлагворте, мизансцен, научили сте гестове и припремили свој глас, навежбали партитуру и ухватили залет, а да ли ћете „лествицу“ прескочити или подбацити, то је увек до краја неизвесно и у томе је изазов бављења овим послом.

– Глумац је и песник и песма, у њему је свет, у њему је живот. Глумац је оживљена реч, животворен, отелотворен свет, он му даје смисао и ред, он га тумачи... Уосталом, о томе је много лепше говорио не само Шекспир, већ и наш Љуба Симовић у *Пушунућем њозоришту Шојаловић*.

– Искушење је увек искуство, искуство знање, а знање бол. Зато често слушамо како „није живот ако не боли“, или „оно што те не убије то те ојача“. То су опасни путеви, не мора увек то да буде тако. Благо оном ко никад не пожели да погледа у амбис, да се нагне преко ивице... али тај сигурно по професији није глумац. Сачувати меру у свему, здрав разум, бринути се о себи, о добром – физичком и душевном здрављу, то је одбрана од превремене пропасти.

– Волим да се ослободим бремена, да изненадим малим улогама: данас главна, сутра споредна или улога која је нешто више од статирања... Од мене можете очекивати свашта. Са мношћом никад нисте сигурни да ли ће то бити сјајно, просечно или на граници доброг укуса... Не зависи све то од мене, понекад су редитељи недовољно спремни да ураде свој део посла, понекад је екипа слаба, понекад текст лош... Све то не зависи од мене. Одговарам само за свој део посла, нарочито кад је лоше урађен...

Часопис Телевизија, 3. октобар 2008.

ГЛУМЦИ ИМАЈУ ВИШАК ЕНЕРГИЈЕ И РАДОСТИ

Пише: Најаша Пејчић

Првакиња Дrame Српског народног позоришта Гордана Ђурђевић Димић лауреткиња је награде „Жанка Стокић“, коју су до сада добиле наше најзначајније глумице. Светлани Бојковић, Милени Дравић, Радмили Живковић, Ђурђији Цветић и Секи Саблић, сада се придружила и глумица „необуздано моћног талента и неодољивог сценског шарма, великог искуства и спремности да позоришту приступа не само изванредним глумачким инстинктом већ и озбиљним интелектуалним промишљањем“, како је за Гордану Ђурђевић Димић речено у предлогу за награду „Жанка Стокић“.

Иза Вас је дошла награда, њолико љуља Вас је и љублика наградила, а сада је сјиило још једно значајно љризнање. Шња неко може да осеји у љом љренушћу, љојољово када се сеји ко је све добио љу награду?

– Ова награда је у рангу највећих глумачких признања и прва моја реакција су били шок и изненађење, зато што нисам имала појма да сам у некој конкуренцији. Нико ме о томе није обавестио, ни наговестио да је таква могућност постојала. По правилу, мислим да велике награде за животно дело треба да дођу кад је завршен активан глумачки живот и када су већ све награде подобјане, и имате огроман опус ликова који сте урадили на сцени. Мада ја имам двадесет година искуства, опет мислим да нисам још довољно урадила да добијем такву награду. А, опет, кад ме награди такав жири, у којем су вероватно биле добитнице и председница Мира Ступица, не знам заиста који је тачно био састав жирија, али када добијете признање од таквих уметница чији опус је парадигма уметничког заната, које имају такав реноме, не можете а да не будете усхићени и радосни. У исто време, све је преливено осећањем неке сете, јер се ради о Жанки, чији је живот симбол живота присут и ружама и трњем, и зато имам помешани осећај, и сузе и смех у исто време.

Ваш несумњив и раскошан љаленај је љолико љуља љољврђен бројним улојама. Када сами размишљајте о љаленју, да ли је за Вас он љојјуно ирационалан, нешјо шјо се има или нема, или се може љодвесји љод љознајте речи да се радом може љосјићи мнојо љоја?

– Има много различитих талената. Сваки је човек случај за себе. Мислим да код нас глумца, ако постоји нека генерална особина, постоји вишак енергије и вишак радости, потреба да се човек чак и експонира, можда чак и врста егзибиционизма, да испоље своју личност, или да кажу кроз текст неког другог, драмског писца, да обоје својом мишљу, темпераментом, својим унутрашњим осећајем за другог човека. Ту је увек у питању неко занимање за другог. Глумци су по правилу друштвена бића. Тај таленат сигурно у себи садржи огромну потребу за дружењем и друштвеност је као темељ тог талента.

Када човек има нешто шакво у рукама, како ствара улогу? Да ли одмах зна како ће да изгледа неки лик? Шта га привоцира?

– Први утисак је веома важан у првом читању, оно што добијете као магловити осећај или сазнање. Тај први утисак је врло често управо и најтачнији, а разне ствари, цизелирање, детаљи, гестови, мимика, глас како га подешавате, све то може да се изнијансира током проба. Врло често инспиративан може да буде и редитељ са захтевима, с оним што постави као задат лик у оквиру неког ширег контекста. Различити су утицаји и подстицаји за креацију, али мислим да ако се први пут вежете за лик, ако вам се допадне, осетите емпатију, онда је већ пола посла урађено.

Не постоји плулица која је добила колико похвала од самих режисера. Да ли осећање извесне привилегије и наклоности када ради са њима?

– Глумац има ту несрећу да увек почиње од нуле. Требало би да си „табула раза“ да би могао да кренеш од почетка, очишћен од свих ранијих искустава, да би то што ствараш било нешто заиста оригинално, мада је тешко побећи од самог себе, неких решења и онога што је титрај твоје личности, унутрашњег карактера и темперамента. Тешко је побећи од тога, али зато смо занатлије, да учинимо све да то не личи на претходно. Наравно, ми се увек договарамо. Ја имам ту привилегију да са њима увек имам такав однос да ми се прво понуди текст, да кажем да ли је то нешто у чему бих волела да играм и да ли видим себе у томе. На тој врсти сарадње сам им веома захвална. Морам да кажем да нисам увек прихватала све што ми је предложио Егон Савин, можда сам га мало тиме и разочарала, али драго ми је што је он тако велики човек, тако да то моје неприхватање није никад утицало на нашу будућу сарадњу.

Шта је остало неурђено међу улогама?

– Волела бих да играм велики класичан репертоар, од грчке трагедије, до савремених домаћих драматичара, али то више не зависи од мене. У Српском народном позоришту је тренд домаћих и страних младих писаца. Дошла је смена генерација, мада ми се чини да се управа труди да држи и тај класични репертоар и да увек има и Нушића и Стерију, или Достојевског. Ето, имам срећу да играм у поставкама Егона Савина. Али, не могу да кажем да сам одиграла велики драмски репертоар, руски, а волела бих то да урадим. Остао је и Тургенев, и Островски, и велики руски драматичари, па чак и савремена руска драмска литература.

Дневник, 5. март 2009.

Глумци имају вишак енергије и радости

Првакиња Дrame Српског народног позоришта Гордана Бурђевић-Димић лауреаткиња је награде „Жанка Стокић“, коју су досад добиле наше најзначајније глумице. Светлана Бојковић, Милена Дравић, Радмила Живковић, Бурђија Цестић и Сески Сабљић, сада се придружила и глумица „необуздано моћног талента и неоодољивог сценског шарма, великог искуства и спремности да позоришту приступа не само изванредним глумачким инстинктом већ и озбиљним интелектуалним промишљањем“ како је за Гордану Бурђевић-Димић речено у предлогу за награду „Жанка Стокић“.

Имам двадест година искуства, опет мислим да нисам још довољно урадила да добијем такву награду. А, опет, кад ме награди такав жири у којем су вероватно биле добитнице и председница Мира Ступица, не знам заиста који је тачно био састав жирија, али када добијете признање од таквих уметница чији уметнички опус је парадигма уметничког заната, које имају такав рејомс, не можете а да не будете усхићени и радосни. У исто време, све је преливено осећањем неке сете јер се ради о Жанки, чији је живот симбол живота посутог и ружама и трњем, и зато имам помешани осећај, и сузе и смех у исто време.

фото: Б. Лукић

Руска литература још на списку жеља

• Шта је остало невраћено међу улогама?

- Волела бих да играм велики класичан репертоар, од грчке трагедије до савремених домаћих драматичара, али то више не зависи од мене. У Српском народном позоришту је тренд домаћих и страних младих писаца. Дошла је смена генерација, мада се, чини ми се, управа труди да држи и тај класични репертоар и да увек има и Нушића и Стерију, или Достојевског. Ето, имам срећу да играм у поставкама Егона Савина. Али, не могу да кажем да сам одиграла велики драмски репертоар, руски, а волела бих да то да урадим. Остао је и Тургењев, и Островски, и велики руски драматичари, па чак и савремена руска драмска литература.

• **Иза вас је доста награда, толико пута вас је и публика наградила, а сада је стигло још једно значајно признање. Шта неко може да осети у том тренутку, поготово када се сети ко је све добио ту награду?**

- Ова награда је у рангу највећих глумачких признања и прва моја реакција је била шок и изненађење, зато што нисам имала појма да сам у некој конкуренцији. Нико ме о томе није обавестио, ни наговестио да је таква могућност постојала. По правилу, мислим да велике награде за животну дело треба да дођу кад је завршен активан глумачки живот и када су већ све награде подобјане, и имате огроман опус ликов који сте урадили на сцени. Мада ја

• **Ваш несумњив и раскошан таленат је толико пута потврђен бројним улогама. Када сами размишљате о таленту, да ли је за вас он потпуно ирационалан, нешто што се има или нема, или се може подвести под познате речи да се радом може постићи много тога?**

- Има много различитих талената. Сваки је човек случај за себе. Мислим да код нас глумица, ако постоји нека генерална особина, постоји вишак енергије и вишак радости, потреба да се човек чак и експонира, можда чак и врста сгибиционизма, да испоље своју личност, или да кажу кроз текст неког другог, драмског лица, да обоје својом мишљу, темпераментом, својим унутрашњим

осећајем за другог човека. Ту је увек у питању неко занимање за другог. Глумци су по правилу друштвена бића. Тај таленат сигурно у себи садржи огромну потребу за дружењем и друштвеност као темељ тог талента.

• **Када човек има нешто тако у рукама, како ствара улогу? Да ли одмах зна како ће да изгледа неки лик? Шта га провоцира?**

- Први утисак је веома важан у првом читању, оно што добијете као магловити осећај или сазнање. Тај први утисак је врло често управо и најтачнији, а разне ствари, цизелирање, детаљи, гестови, мимика, глас како га подешава, све то може да се изнијансира током проба. Врло често инспиративан може да буде и редитељ са захтевима, с оним што постави као задат лик у оквиру неког ширег контекста. Различити су утицаји и подстицаји за креацију, али мислим да ако се прави пут вежете за лик, ако вам се допадне, осетите симпатију, онда је већ пола посла урађено.

• **Не постоји глумица која је добила толико похвала од самих редитеља. Да ли осе-**

ћате извесне привилегије и наклоност када радите са њима?

- Глумац има ту несрећу да увек почиње од нуле. Требало би да си „табула раза“ да би могао да кренеш од почетка, очишћен од свих ранијих искустава, да би то што стварао било нешто заиста оригинално, мада је тешко побегти од самог себе, неких решења и онога што је титрај твоје личности, унутрашњег карактера и темперамента. Тешко је побегти од тога, али зато смо занатлије, да учинимо све да то не личи на претходно. Наравно, ми се увек договарамо. Ја имам ту привилегију да са њима увек имам такав однос да ми се прво понуди текст, да кажем да ли је то нешто у чему бих волела да играм и да ли видим себе у томе. На тој врсти сарадње сам им веома за хвала. Морам да кажем да нисам увек прихватала све што ми је предложио Егон Савин, можда сам га мало тине и разочарала, али драго ми је што је он тако велики човек, тако да то моје неприхватање није никад утицало на нашу будућу сарадњу.

Наташа Пејић

НА ЧИВИЛУКУ ЧЕКАМ СВОЈУ ПРИЛИКУ

Пише: Јованка Симић

За све постоји први пут – каже првакиња Дrame Српског народног позоришта у Новом Саду, Гордана Ђурђевић Димић, непосредно по завршетку једне од недавно започетих проба Андрићевог славног дела *На Дрини ћуприја*, које ће 12. марта бити премијерно изведено на позорници овог нашег најстаријег професионалног театра.

После низа признања међу којима су Нушићева награда за животно дело, две Стеријине награде, два „Златна ћурана“ и награда „Жанка Стокић“ коју су јој доделили Компанија „Новости“ и Народно позориште, Гордана ће први пут у каријери заиграти у представи постављеној по Андрићевом тексту.

Када јој је редитељ Кокан Младеновић јавио да рачуна на њу за једну од улога, истог часа је почела поново да ишчитава *На Дрини ћуприју*, али с оловком у руци, уз обележавање делова који карактеришу најупечатљивије ликове.

– Захвална сам управи СНП-а што на овај начин обележава 55-годишњицу од доделе Нобелове награде Андрићу – каже наша саговорница. Андрић је умео своја велика знања о политици онога времена и друштвеном миљеу тога краја да преточи у чаробну језичку материју која је питка и данас. Готово да се ништа код нас и није променило. И када говори о кризи оног времена која ће резултирати окупацијом и анексијом Босне, он као да говори о данашњој светској кризи.

Које су паралеле Андрићевој ремек-дела са данашњицом?

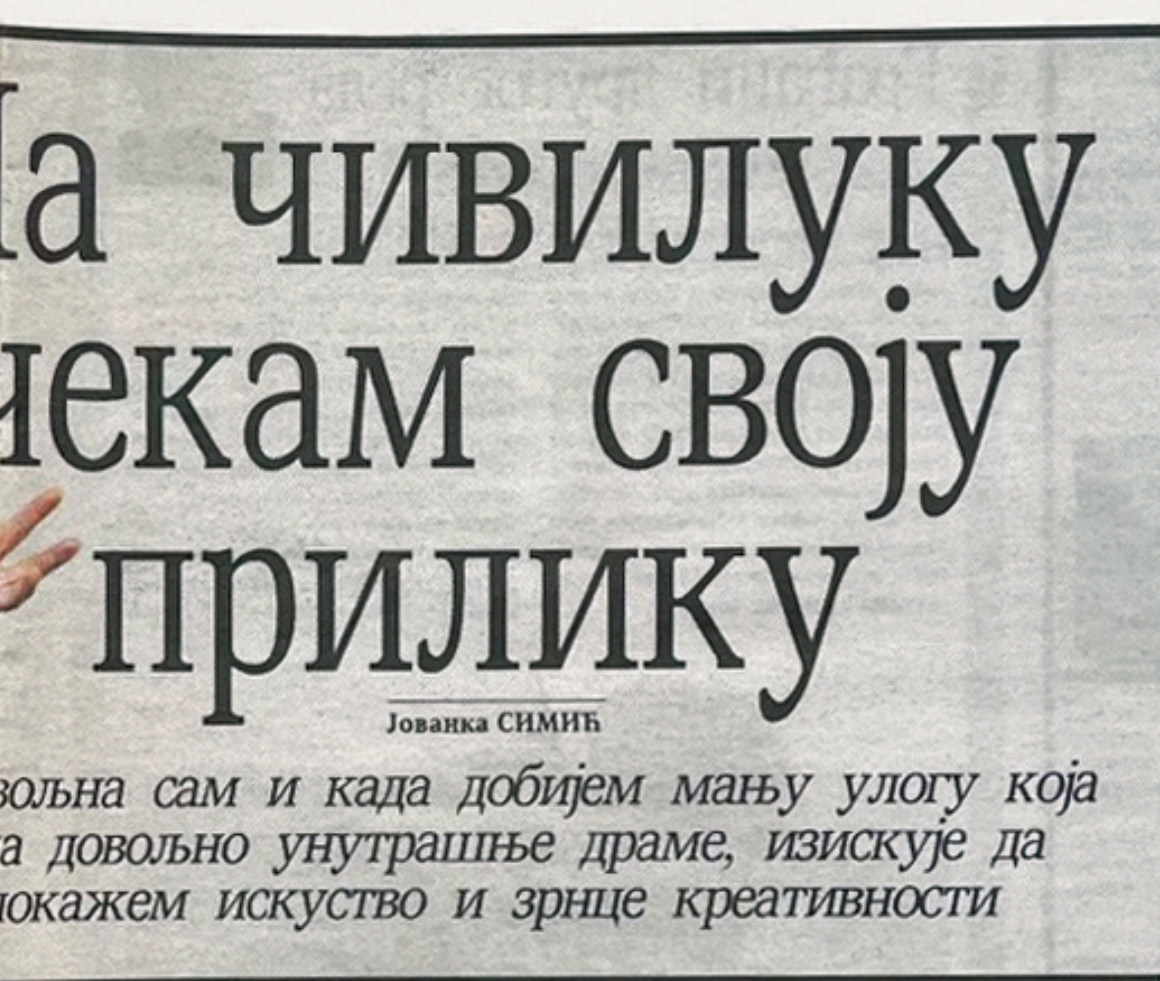
– Нажалост, ово је време превредновања свега онога о чему смо некада ценили или мислили да све знамо. Данас се показује да изнад свега стоји нека сенка у односу на наша устаљена гледања тако да ће и ова представа бити нешто као наше преиспитивање чему је служио тај мост Мехмед-паше Соколовића у односу на чињеницу да данас живимо у таквом окружењу, упућени једни на друге, а заправо међусобно супротстављени.

Ипак, мења се начин рада у театру, иако ипак ипробе комада На Дрини Ђуприја ирају већ неколико дана, али улоге још увек нису додељене?

– Замишљено је да један глумац игра више ликова, а како ће подела конкретно изгледати, видећемо ускоро. Тачно је да се театар мења. Данас је то колективни рад где се јако добро познаје текст, а онда редитељ са својом екипом драматурга прави од тога ткиво представе. Није ми првина у оваквом начину рада, имала сам пре неколико година прилику да радим на сличан начин у представи *Наход Симеон* Томија Јанежича. Слично, а опет на свој начин оригинално, то сада ради Кокан Младеновић. То ће бити једна апотеоза глумачкој игри, напоран физички рад, и све нас јако занима шта ће маштовити Кокан да уради са тим Андрићевим текстом. А премијера је близу, предвиђена је за 12. март.

Виђамо Вас релативно често у позоришту и ипонекад у ТВ рејризама серија и филмова. Јесте ли задовољни својим тренутним ангажманом?

– Било је и много поснијих периода. Све зависи од тога како управа види глумца одређених година у актуелном репертоарском контексту. Глумица од 55 година не може да

очекује да је све време у првом плану, у првим редовима. Задовољна сам и када добијем мању улогу која има довољно унутрашње драме, која изискује да покажем своје глумачко искуство, али ме и подстакне да нађем у себи неко зрнце креативности коју раније нисам уопште или нисам често имала прилику да покажем на сцени.

Зашто нема више добрих њексјева за глумице зрелој живојној и глумачкој доба?

– Све је то узрочно-последично повезано. Нажалост, није лако у овој беспарици креирати репертоар. Више се не игра ништа на класичан начин. Ето и на БИТЕФ-у побеђују представе које су заправо говорење текста у публику, на микрофон, што је напад било незамисливо. Што се тиче женских ликова у драмским текстовима, код нас су у првом плану жене тридесетих и четрдесетих година, њихове фрустрације и недаће, а нас, искусније глумице, углавном сврставају у улоге тетака и бака.

Често исјичеће да су Вам на срцу њексјеви класика. Враћа ли се наше позориште класичним вредностима?

– Моја вокација су још увек класични текстови. Враћамо се ми класици, али то више нису ти исти класични комади него измакнути поглед на литературу коју смо некада волели. Када данас гледате Нушићеве комаде, видите кабаре који се из искошене перспективе баве Нушићевим текстовима. Сви су ликови ту, а ништа није исто и све је са врло конкретним асоцијацијама на данашње време и на људе из света политике.

Зашто Вас више нема у предјавима београдских њеајара?

– Сва су велика позоришта због свеопште кризе која погађа и културу затворила круг око свог ансамбла. Позоришта су принуђена да се ослањају на сопствене снаге, што је конкретно за те глумце добро, али може да доведе у питање квалитет тих представа јер за велики успех је потребно и мешање различитих енергија.

Новосадска публика Вас радо гледа у предјавима Виолиниста на крову, Драги мој лажљивче, Љубавна прича и Дух који хода. Имаће ли у плану неку нову филмску или телевизијску улогу?

– Засад немам таквих понуда. Што се телевизија тиче, не припадам ниједном од тих глумачких кланова „претплаћених“ на серије РТС-а и РТВ-а. Али глумац је најчешће осуђен да на свом чивилуку чека своју прилику. Док она не стигне, ми се сналазимо, удружујемо и пред неким комисијама аплицирамо за средства. Неретко удружујемо средства из сопственог џепа да бисмо осмислили неку представу. Много је глумаца у овој земљи. Увек је било мање добрих редитеља него добрих глумаца.

Шта мислите о колејама који нису одолели да закораче у свету пољитике?

– Када се један велики глумац вратио позоришту после дугогодишњег бављења културом са позиција политике, где је направио доста русваја, један велики редитељ рекао је: „Хвала богу да се вратио на сцену, шта му би да оде у политику!“ Дакле, и за политику и за глуму морате имати талента, али то су различити таленти и ретко је једној личности дато да их има оба.

Вечерње новости, 30. јануар 2016.

СЛОВЕНИМА СЕ ОСПОРАВА ПРАВО НА ПОСТОЈАЊЕ

Пише: Јованка Симић

Дошло је време у којем се свет из дана у дан мења пред нашим очима. Мислили смо да смо од нацизма одавно оздравили освојивши демократију, а сада видимо да су поново превладали неки антицивизацијски пориви, да је свет, вођен погрешном политиком, доспео на ивицу провалије и да је у току судар цивилизација.

Ове речи, првакиња Дrame Српског народног позоришта у Новом Саду, Гордана Ђурђевић Димић, вероватно би изговорила са мање горком нијансом да је за интервју нисмо сачекали испред белог мермерног здања најстаријег српског театра непосредно после пробе представе *Мефисто*, по роману Клауса Мана (немачко-америчког писца, дисидента и сина Томаса Мана), у драматизацији професора са новосадске Академије Хариса Пашовића. Сценарио прати успон глумца Хендрика Хофгена, који се одвија паралелно са растом нацизма и фашизма. Премијера је заказана за 14. јул.

Изгледаће уморно...

– Пробе су напорне јер ово је студиозан рад на испитивању и дочаравању публици природе нацизма који и данас све више диже главу. Тај мрак се поново надвио над свима нама. Играм чудесну стару госпођу Брукнер, која је надахњивала сликаре и писце, водила преписку са Вагнером и Листом, а њен најбољи пријатељ био је Емил Зола. Њен лик је рађен по карактеру мајке Томаса Мана – открива нам у даху врсна глумица, позната по умећу да у драмске улоге утка и понеки комичан валер, а комедији придода макар зрнце драме.

Ново, смркнуто лице свејта, решено је да њолиничком јумицом избрише великане њоуш Досјојевској. Можеће ли да замислиће будућносћ шеајра без руских класика?

– Незамисливо! Никита Михалков је рекао – или ћемо се бранити, или нас неће бити. Дошли смо у ситуацију да се Словенима оспорава право на постојање. Најпре су завађени између себе, са сценаријем који предвиђа да на крају баладе дођу архине-пријатељи који ће распршити и територију и људе. Страшно је ово време.

Нејјемо ли довољно наше њисце? Ових дана, њоводом 250 јодина од рођења Јаше Ијњашовића, њрисејили смо се да је Вечити младожења шеќ њосле 53 јодине враћен на њозорницу СНП-а и њо 2016. Али ни данас ја нема ни у једном шеајру...

– Класике треба вратити публици, учинити их инспиративним и за данашње време, уз осећај за пул младости. Позориште се преноси са генерације на генерацију. Требају нам класици али и текстови из пера образованих писаца који ће преиспитати прошлост и тумачити је на нов начин, занимљив садашњој публици.

Наредној чејвршќа завршеће се Сћеријино њозорје, 67. њо реду. Овај фесћивал је основан са задаћком да нејјје домаћи драмски шеќсћ. Какву будућносћ ѡредвиђаће Позорју?

– Опстало је упркос свим турбуленцијама и променама концепта сходно политичким ситуацијама. У изворном облику то јесте фестивал драмског текста. Лично желим да видим на сцени нашу представу, нашег аутора савремене драме, као и класичног текста у извођењу неког ансамбла из наше земље. Свакако је јако добро да се виде и

представе из региона, да се упоредимо, да знамо где смо у овом тренутку. Нисам за то да Позорје постане по сваку цену интернационални фестивал, док се истовремено тако ретко наши писци постављају на светским сценама.

После низа наирада међу којима су две Стеријине, шест југословенских СНП-а, „Жанка Спирокић” Комјаније „Новосиби”, Нушићеве наираде у Смедереву... колекцију сине обојили највишим војвођанским признањем „Павле Паја Јовановић”. Јесће ли од оних који знају колико имају улога и наирада?

– Глума је моја вокација. Њоме се бавим јер другачије не могу да функционишем. Живим за сцену и на сцени готово 40 година. Привлачила ме је од првог разреда основне школе, а у четвртој сам уписала балетску школу. Већ у петом разреду осетила сам сцену старог СНП-а. Тај пут ми је једноставно судбински зацртан. А да ли ће награда бити или не, то је било важно на почетку када се требало потврдити, стећи самопоуздање. Што каже мој супруг Жарко – треба бити здрав, целим бићем радити свој посао и доћи ће дан када ће ти све награде, као зреле крушке, пасти у крило.

Ако би требало да из обиља својих рола издвојите неколико најдражих, које би неизоставно биле на њом сцену?

– Неизоставна је прва улога у представи *Љубинко и Десанка* Аце Поповића, а у режији Бранка Плеше, као и у Плешиној представи *Бела кафа*, али и рола Лоле у *Cuba libre* Кокана Младеновића, рађена у прилично трауматичном периоду када се распадала некадашња заједничка држава. Издвојила бих и улогу у *Је ли било кнежеве вечере* Виде Огњеновић. Пуно тога је било, тешко се и сетити свих представа. Волим и серије у којима сам играла, као и филмове, мада ме је камера сустигла тек у зрелијим годинама.

Јесће ли многа нервозна док сиремаће улогу?

– Могло би се рећи, јер сам сваки пут изнова потпуно предана том новом изазову. Лежем и устајем с тим и само сам с пола свести у реалном животу. Због тога породица највише трпи и бескрајно сам на том стрпљењу захвална свом супругу и двојници синова што ме такву, за њих уполовачену, и даље трпе и воле.

Велику њажњу придајете вери као ујочишту у сваком, ња и у овом њошресном времену?

– Код нас је то све кренуло деведесетих година. Онолико деценија комунистичке присиле да се угуши то исконско, тај Божански глас у сваком од нас, одједном је деведесетих избило на чудесан начин, попут вулкана. Постајали смо литургијски људи, почели да усклађујемо свој световни живот са црквеним. Данас је можда питање свих питања – за који идеал бисте положили свој живот? Појавили су се савремени театри у којима се постављају разна попут: „За шта бисте дали свој живот – за нацију, правду, веру?” Мислим да ће нас „мирољубиви” Запад натерати да се дубоко замислимо над том темом. Нека свако одговори себи на то питање.

Вечерње новости, 22. мај 2022.

РАДОСТ ИГРЕ

Разговарала: Наїаша Гвозденовић

Гордана Ђурђевић Димић, првакиња Дrame Српског народног позоришта, сериозна је глумица раскошног талента. Њена игра је органска, део је и ње саме и света који истражује и мења играјући. Непосредан повод за разговор је награда, на фестивалу „Буцини дани“ добила је Гран-при за улогу Ђуке у истоименој представи, у режији Ане Томовић и продукцији Народног позоришта у Зрењанину. А добитница је најзначајнијих награда и признања међу којима ћемо поменути Стеријине награде, награду „Жанка Стокић“, Нушићеву награду за животно дело... Гледати је на сцени је задовољство, једнако као и разговарати са њом. Пред вама је портрет који поглед упире од пријемног на Академији, преко важних улога и сарадњи, преко пирамида Сунца и Месеца у Мексику, до зрелости у којој је потреба за истраживањем продубљена... Гордана Ђурђевић Димић нас подсећа колико је важна радост играња и живљења.

Завршили сће Академију уметности у Новом Саду у класи професора Бранка Плеше и као нова нада се након сјудуја зајослили у Српском народном позоришту. На пријемном сће јоворили монолој Соње из Чеховљевој Ујка Вање.

– Тако је.

Како из ове јерсијективе јледати на јочешак?

– Да није оваквих разговора никада се не бих систематски враћала у прошлост и подсећала се својих глумачких почетака... Данас на све то гледам са много нежности, са доста ироније, али и са захвалношћу што сам живела и радила у једном срећнијем времену, 70-их и 80-их година прошлог века, када смо са приличном безбрижношћу гледали у будућност... Већ сама та чињеница, данас, из садашње перспективе, делује смешно и призива ироничан, чак горак и мрачан коментар... Но, хвала Богу, ја сам на крају својих професионалних дана у СНП-у, у новембру ће бити четрдесет година мог рада у позоришту и требало би и званично да одем у пензију 6. јуна 2026. Sprema се тим поводом представа, хвала Управи, *Арсеник и сјаре чийке*, коју би требало да режира Петар Јовановић, и која би могла бити достојанствен опроштај са Кућом у којој сам као глумица провела у континуитету пуних четрдесет година! Радујем се и молим Бога за здравље и мир у свету!

Монолој за јријемни на Академији кажеће да сће јоворили јреемотивно.

– Чини ми се да сам га радила са једним огромним унутрашњим ангажманом, чврсто решена да положим пријемни на Глуми и ућем на класу коју је примао те године чувени Бранко Плеша. Да није он био у питању, ја највероватније не бих уписивала Академију уметности... Међутим, Плеша је био појам глумачке величине, моћног интелекта и неусиљеног, природног господства и отмености, обожавани глумац генерације наших родитеља и бити његов ћак значило је бити поред најбољег и у друштву најбољих! Била сам пре тога члан драмске секције чувеног професора Димитрија Зекавице у гимназији „Ј. Ј. Змај“, он ме је припремао за тај пријемни испит; чланови наше секције су били својевремено и Јосиф Татић и Петар Краљ, Радослав Миленковић, касније Јасна Ђуричић... то је био расадник талената! Сећам се, била сам прилично уплахирана на пријемном испиту и монолог сам говорила преемотивно, не знајући да контролишем свој набој, при чему је Плеша рекао да сам „луда“ и да ће у ужем избору морати да

провери о чему се ради, да ли је то неки поремећај или таленат (смех)... Када ми је дао да говорим Хеленин монолог из Шекспировог *Сна лејџне ноћи*, која се по његовим натукницама: прејела пасуља и сад говори пуног стомака тај свој монолог – морала сам у моменту да се трансформишем и да говорим тако сва надута од тешке хране, предишући,штуцајући и подригујући! Плеша, ако и није био презадовољан, није био ни сасвим разочаран, па је тражио да говорим још нешто комично(?!!)... Одабрала сам Ршумовићеву песму *Лејла Каџа* и изговорила је у неком импровизованом србијанском дијалекту и то му се ваљда допало, видео је да умем да се „ачим“ и да нисам сасвим мрачни депресивац на граници нервног слома, па ме је и примио, оцењујући да би могао да направи нешто од мене у наредне четири године...

У једном од интервјуа говориш да је улога Маркизе у Опасним везама, које је режирао Душан Пећровић, парафразираћу, донела преокрећ, јер је била друјачија од оној што сије до сада ирали на сцени (Бела кафа је имала већ култни сјајус), а да сије до сада сцену били „освојили“, а Маркиза је била нешто сасвим друо.

– Јесте, играла сам до те улоге само девојке са маргине. Новинари који су тада пратили позориште проценили да је Маркиза прекретница у мом дотадашњем репертоару... Знате како: ја сам глумац од задатка и ако је он интересантан, уколико је прича добра, партнери занимљиви, тип сам вербалног глумца који воли да се игра текстом, волим да се позабавим логичким играма у тексту... Хоћу да кажем, то је за мене био занимљив задатак и прионула сам му онако како приступам свим глумачким задацима, да откријем лик у свој његовој пунини... Читали смо тај роман Де Лаклоа, гледали чувени филм са Глен Клоуз, видели и Фореманову верзију са божанственом Анет Бенинг... али смо покушали да то буде наша представа и наша Маркиза де Мертеј, у мизансцену и у изразу, прилагођена позоришту као сасвим посебном медијуму...

Која бисте извојили као најважнију особу из периода Вашеј дејинствва и одрасћања?

– Била сам јако везана за родитеље; каже се да не треба ићи оним путем за који немате благослов родитеља. Нажалост, за глуму нисам имала неки нарочит благослов, од оца прећутни, а мајка није била за то и мислим да се никад није од тог опоравила... Сама сам себи крчила пут, верујући да на том пољу могу нешто да урадим, али сам дубоко свесна неких мојих и физичких и стилских ограничења у глумачком изразу. Има финијих, експресивнијих глумица, али мени глумачка игра причињава огромну радост! Волим сцену и на крају ја сам се за ту сцену школовала од своје девете или десете године. Уписала сам сценско-балетску школу у четвртом разреду основне школе... рођена сам и школовала се за театар и нико ме неће убедити да сам погрешила што сам тај пут одабрала као свој професионални и животни позив.

Поезија је од дејинствва била важна у њом конјекцију?

– Волела сам поезију у коју ме је увео отац, он је био читач епских песама... Епска поезија се у нашој кући подразумевала. Памтим, читао ми је песму *Иво Сенквић и аја од Рибника* – О! Како сам ту драму проживљавала! Када дође до тога да ће отац убити сина само зато што је Иво набацио турско одело, пошто је агу обезглавио, а отац, не препознавши га, помислио да је он ага који долази да погуби и њега пошто је већ убио Иву...?!! То је било гушење од суза... Мој је отац био затечен мојом реакцијом, није знао да ли да завршава песму или да зове хитну помоћ... (смех). То је оно што вам је у глуми потребно, тај врели извор надахнућа и осећања, али то морате знати контролисати и то се учи на академијама код врских професора који су занат одавно савладали.

Рођена ѿлумица...

– Рођена да интензивно доживи ствари, да направи визију неког догађаја, да се уживи у тај догађај да то постаје унутрашња стварност, јача од овога што нас окружује. Тај унутрашњи живот уме да буде много интензиван... Кроз Академију и рад на сцени то се мора савладати. Умети радити са том материјом, то је добар алат али ако преузме читаву улогу па ви не можете да говорите зато што сте тако препуни осећања, имате кнедлу у грлу – то није само препрека занату, већ и вашем личном здрављу – морате вежбати и себе довести у прилику да можете да обавите свој глумачки посао без последица по сопствену психу... Уметница пре свега мора бити здрава, каже Констракта и ја се потпуно слажем са уваженом колегиницом!

Кажеће да ѿлумац ѿреба лако да иде и да се ѿоме ѿосвећује.

– Мислила сам најпре да кроз живот треба ићи дијагонално. Студирати физику, иако за њу немате ни најмање дара. Ишла сам у „Јовину“ гимназију, на природно-математички смер, нисам знала математику и хтела сам да је научим... Онда сам схватила, на четвртој години, да је то глупост, да радим нешто што ми тако тешко иде, да не може и никада неће ући у моју главу... Какав бих ја била математичар – никакав! Зато што у мени нема за математику искре од Бога! А моји другови су били генијални математичари. Покојни Јовиша Жунџић, мој друг, био је један од 300 највећих математичара на свету... Данијела Королија, инжењер електротехнике, такође пријатељица из школских дана, данас је врсни професор конзервације (!!!) и историчарка уметности на ликовном одсеку Академије уметности у Новом Саду, једна изузетна, изузетна стваралачка личност... Схватила сам да то није мој пут, још тада у гимназији, и отишла на драмску секцију код професора Зекавице. Био је угледни професор књижевности у „Јовиној“ гимназији, професор светске књижевности. Увео нас је у поезију, пуштао нам плоче са најбољим интерпретацијама песама југословенских песника, слушали смо најбоље глумце који су снимали врхунску поезију на српском и хрватском језику. Слушала сам од најранијих средњошколских дана како *Свакидашњу јадикувку* говори Бранко Плеша, слушала сам монологе Виктора Старчића... Ми смо одгајани на позоришној баштини коју су нам предратни глумци оставили у аманет.

То вас је очарало.

– Да! Изговорена реч, ритам поезије и дубина доживљаја. И онда долазимо код Плеше, који први час отвара Крлежином песмом *Ријеч је мајџи чина*. Дакле, шта смо ми глумци? Где је наш стваралачки простор? Он је у тексту, као и у његовим белинама, ми смо позвани да утеловимо текст, оно што је изговорено као и оно што је прећутано... кроз гесту, говор, кроз тело, кроз говорну и физичку радњу... Е, то је простор наших трагања, испитивање, то је студиј глуме и то је посао, вредан да му посветите цео свој радни век... *Ријеч је мајџи чина* – то је манифестна песма са којом нас је професор Плеша увео у студије глуме... Замолио нас је да аматерска искуства оставимо иза себе, да као неисписани лист хартије уђемо у један неокаљани свет сценског истраживања, пре свега полазећи од текста, од речи...

Наравно, сматрам данас да је велика ствар и то што смо прве професионалне корачке у глуми начинили са младим редитељима са класе професора Боре Драшковића; ту је био Харис Пашовић, Никита Миливојевић, покојни Владо Цветановски... изврсна класа! Већ на другој години смо направили *Јелку код Иванових*, Пашовићева испитна режија, театар апсурда, специфични поетски надреализам руске авангарде, Введенски, Хармс, експресивне, болне породичне сцене, јак глумачки израз, култна представа!...

То се Плеши није допало, он је сматрао да глумац до треће године не треба да излази на сцену, док није овладао својим телом, док се није кроз етиде оспособио да влада и својим гестом и гласом, да кроти своје лице као и мисао и емоцију. Велику смо пажњу поклањали трагању за „правом речи“. Сећам се да смо радили Ибзенове *Авџи*, мој покојни друг Ненад Вујановић и ја радили смо дијалог између мајке, госпође Алвинг, и сина јој Освалда... И сећам се да је Плеша питао шта се догодило Освалду? Ми кажемо он има наследно лудило, сифилис, све његове амбиције падају у воду, јер га тело издаје, он се враћа у дом своје мајке. Он нас пита која би то била реч која описује његово стање. И сећам се да је пола дана прошло док нисам већ на измаку умних снага рекла да је он – подетињио! „Браво!“, каже Плеша. Права реч: дете се враћа у тробу мајке, подетињио, то је код њега нека регресија... Наћи праву реч за стање нашег лика или за тренутно расположење или емоцију која у датом тренутку покреће на акцију – то је важно, то је кључ глумачке акције. Ни један корак не би требало направити на сцени а да је без свести о томе шта радимо и зашто... Међутим, то се данас губи, маска је са глумчевог лица спала. Немате више ни посебан ход за сваки лик, ликови су слични, људи излазе приватни, са својим лицима, заљубљени у своју персону немају потребу да се маскирају, нити трансформишу. Тај театар у који смо се најпрво заљубили сада смо бацили под ноге и оставили иза себе. У постдрамском театру је важно шта су елементи које можете учитати у текст/представу из нашег приватног живота или онога што вас у датом тренутку опседа као тема или даје повода за сценску игру... Онда сте ви као глумац довољни такви какви сте приватно, ви сте занимљивији од сваког драмског лика, ви сте уместо драмског лика... Драмски театар је скоро одумро... Не знам да ли да се смејем или да ридам због тога!

Са Харисом Пашовићем сѝе сарађивали и на ѝредсѝави Свет могућности.

– Сад у овим касним годинама поново радим са Харисом Пашовићем и то ми је још један знак да се мој професионални круг затвара, али ако је животно путовање спирала, овом сарадњом се отвара можда нека нова завојница... Представа *Свеѝ мојућносѝи* бави се темом особа са потешкоћама у развоју, њиховом свакодневицом, њиховим родитељима и породицама, њиховим терапеутима... Представа је заснована на једно-годишњем дружењу са људима из њиховог најближег окружења, са њима у условима дневних обавеза и активности у дневним рехабилитационим центрима, чији живот је у главном био скрајнут од погледа нас привидно нормалних и здравих... Покушали смо да осветлимо њихове животне драме, тешкоће, али и лепоте, топлину и радост коју смо доживели у дружењу и раду са том децом. Какав је то свет, колико има љубави у њему, тежине, труда, неодгонетнутог и реално могућег – неке од одговора даје или наговештава ова Харисова представа!

Волим и позориште Љубише Ристића, питам се зашто га нема тако дуго у Српском народном позоришту? Ето, како се политика са некима грубо поиграла и како се неке ствари људима не праштају, упорно и упорно.

Знате како је то било: били смо млади, волим да кажем да је то био мој „пагански живот“, живот глумца луталице, хистрионски, разбарушен, слободан, који се као такав завршава у позоришту Љубише Ристића у Суботици... Ја сам на сцени све могла, мени ништа није било тешко или зазорно... Да су тражили од мене да нага играм, ја бих као Исидора Данкан заиграла под веловима... Имали смо много стваралачке слободе и радости... Ако говоримо о Љубиши Ристићу у контексту историје југословенске позоришне режије он је велики позоришни зналац, зналац тих магистралних путева којима се силнице света, политичке и друштвене, уплићу и утичу на мале људске животе, како свет великих утиче трагично на свет малих и немоћних... Представе које смо тада гледали у КПГТ-у,

узнемирујуће су и данас као и онда кад смо их пратили без даха везани опет за Хариса, који је радио у Суботици *Ружу вејрова*, причу о измишљеном племену Џаиханти, као да смо наслутили време глобалне појаве масовних миграција, искорењивања читавих народа и етничких заједница... Сами смо писали сценарио, измишљали нови језик, стварали никад виђене ликове... то је била апотеоза необуздане младалачке маште и ту је у позоришном смислу могло да се ради шта год. Били смо искрени и имали смо подршку космичких сила, ваљда кад је срце искрено и жели да се изрази, имате подршку целе васионе. Ми смо са том представом стигли и до Мексика и до Петрограда... Харисова позоришна компанија се зове East West Theatre Company: он то чува, сећање на тај величанствен период редитељског професионалног одрастања код Љубише Ристића пре последњег братоубилачког рата који нас је све растурио... Ваљда само тако и може да се заврши, та велика срећа само се распрсне као балон од сапунице... Ми смо били у Мексику на том великом фестивалу, били смо тамо у дослуху са мексичком древном културом, на пирамидама Сунца и Месеца на Теотихуакану и то је врхунац и уједно крај наше безбрижне младости, нашег естетског начина живљења од данас до сутра...

Деведесетих се окрећем, прилично радикално, од позоришта личном животу, један за другим рађају ми се синови, то је нова енергија, потреба за духовном обновом... Тада сам се и крстила, посветила цркви... јер, како кажу, без невоље нема богомоље: породични живот, чини ми се, само уз јаку молитву човек може изнети на својим плећима без већих потреса и разарања... Зато нека је хвала Богу за све!

На који начин волиће да се припремаће за улоју?

– Ми смо на Академији научени да се служимо литературом, да све што нам је понуђено од биографије писца до есејистичких тумачења пишевог дела користимо као извор и инспиративни мајдан који могуће отвара пут ка лику. Помаже нам искуство из балетске школе и модерног балета; позоришно наслеђе Марте Грејем и Пине Бауш; могућност да се унутрашња стварност преточи у видљиви телесни израз да би и сама постала видљива гледаоцу! Волим да испитујем те ствари, волим дијалог, разговоре са драматурзима, волим када ме неко са стране упуту, када ради са мном заједно... волим глумачке етиде и радионице, када ме редитељ води кроз то што ће бити тема мога лика, стави ме у ситуацију да се суочим са тим проблемом кроз импровизацију која је мајка глумачког (са)зна(ва)ња на сцени.

Памћим да сће ми рекли у разговору након представе Виге Оињеновић Поетеса, у којој итраће жену Вука Караџића, да сће се сиремали йосмайрајући њене фойографије.

– Да и кроз фотографије улазимо у лик: на фотографији је она заустављена у времену, њено лице – печат је њене личности и ви сасвим лако стичете утисак о тој забрањеној уозбиљеној жени са неким болним изразом лица, жени са јаком мандибулом, понешто истурене доње вилице која сведочи о јакој вољи, жени која ће успети да изнесе и тежак Вуков карактер и тај брачни живот увек на граници новчане пропасти... Али кад мало загребете испод површине, видите да је Ана Краус била пројекат који је Вуку припремио и понудио Јернеј Копитар, онда видите и политичку позадину и Вукову позицију и његов карактер, историјски контекст, пужућу меку германизацију кроз културне образце једне високо цивилизоване бечке средине, настојање аустријских цензора да га приволе западној духовној концепцији кроз романтичарски панславизам. Па и кроз југословенски принцип уједињавања народа и језика, то је оно што је било потребно аустријској царвини... Политика је усмеравала и језичку политику, Вук се томе покоравао без потребног роптања приводећи нас „цивилизованој европској заједници“, далеко од „пресахлих“ токова византијске и словенско-православне културне традиције...

Које њисце осећаише својим, зашћо Вам огјовара време у ком њишу?

– Највећи драмски писци су и најизазовнији материјал на коме се изучава и „теше“ глумачка вештина. Најбоље би било целог живота се бавити античким писцима, Шекспиром, Достојевским, Чеховом... Питала ме је једна новинарка како бих, да сам у прилици, склопила позоришни репертоар. Рекла сам да бих правила тематске репертоаре, да читава година у националном театру буде посвећена Стерији или Нушићу или Достојевском или Чехову... То би биле не само представе, већ и трибине и предавања и студије, драмске представе, као и радионице које би осветлиле поетичке вредности рецимо Чеховљевог стваралаштва, драмског колико и приповедачког. Да се одигра и проучи само једна сцена, као што се праве изложбе за једну слику. Да се анатомија глумачко-редитељског рада приближи гледаоцу „ин виво“... Жао ми је што директори немају више амбиције, маште, па чак, ако хоћете, и авантуристичког духа, да од репертоара направе атракцију, културни догађај! Ексклузивитет! Крећемо се у конвенционалним оквирима, јер је за искорак потребна храбост, интелигенција и духовитост... Морате имати машту, визију како ћете водити једно позориште. Велике су моје наде упућене Николи Пејаковићу, онедавно уметничком директору Дrame СНП-а: надам се да нећемо бити тек привезак у широком дијапазону његових талената и уметничких активности, надам се да нећемо бити само још једна мање важна чињеница у његовом богатом и прилично разуђеном професионалном животу. Надам се да ће успети да извуче Драмму из евидентне учмалости и репертоарске безначајности, да нас доведе до великих и важних представа. То наравно укључује и експеримент, не бежимо ни од алтернативних сценских размишљања, да разиграмо просторе око позоришта ако треба, да укључимо и Балет и Оперу... Није то ништа ново, све смо то прошли, али можда треба да се подсетимо какве ансамбле имамо и колико је огроман стваралачки простор пред нама... И, наравно, да више гостујемо, да се мешамо са позоришним кућама у региону, да радимо чврсте копродукције, да сарадње буду плодотворне, смислене и трајне!

Памтим велике редитеље, представе тако храбре у изразу, памтим Јароцког и његову режију Гомбровичевог *Венчања*. То је била представа за двадесет и први век рађена у СНП-у средином осамдесетих година двадесетог века... Начин на који је владао сценским простором – то је било тако моћно, да вам памет стане!... Памтим Љубу Тадића, све је било очишћено пред њим, хинтер бина, велика сцена, пуца видик до на сам крај огромног играјућег простора; гледалиште – смањено да прими само сто одабраних гледалаца! То је елитно позориште, позориште за сладокусце! Не може свако ни да прати ни да прихвати Гомбровичев језик, то је антиратна представа из узавреле маште војника повратника „који је газио у крви до колена и нема више снова“, израсла из пера генијалног писца и тако храбро, бескомпромисно режирана као самурајским мачем да је била изрезана... Та слобода да се очисти простор од реквизита свих врста до задњих ходника у Српском народном позоришту, до службеничких канцеларија: у контралихту само траг светла и са подераним падобраном у руци неких пет минута иде ка публици непоновљиви глумачки бард – Љуба Тадић, да исприча своју ратну причу... које су то фантазмагорије, шта све игра у једној породичној драми и у једној од рата узаврелој (не више људској?) свести... Какво је трауматично искуство носио из Првог светског рата и како је породица на то реаговала... Велика глумица Славка Јеринић, мајка и првак суботичког Народног позоришта, генијални Петар Радовановић, као отац, били су скупа оличење угроженог и светог родитељства! Неодољиво леп, тада млад, танковит и ломан, душеван до трагичних димензија Светозар Цветковић и робусни, еротични, херкуловски снажан и изазован – Лазар Ристовски, у својим најбољим позоришним данима. Имао је снагу Џина Хекмана и играо је Демона са длакавим јарећим ногама!... Читав ансамбл СНП-а на челу са Радетом Којадиновићем... као антички хор који дирљиво упозорава,

али узалуд, да се не препуштамо својој убилачкој потреби за осветом! Представа за двадесет и први и двадесет и други век заједно!

Сећам се Вилсонове режије Бихнеровог *Војцек*а једне године на београдском Битефу: била је то прочишћена минималистичка представа; сев ножа када Војцек креће у злочин, траг светла пада на оштрицу ножа и она севне у публику, један сценски знак и јасно вам је шта ће после тога уследити... После те представе излази Егон Савин, редитељ од угледа и интегритета и каже одушевљен: „Због оваквих представа смо ми својевремено уписивали режију! Због ПОЕЗИЈЕ у њима...”

Само најбољи треба да раде у позоришту и тада им треба дати све услове за рад, али критеријум за одабир најбољих морао би бити изузетно строг, много оштрији и селективнији него што је то данас!

Редитељ који је био на трагу највећих својих претходника свакако је био препаметни и трагични Игор Вук Торбица! Био је на трагу и Вилсона и Јароцког, али је понајвише био свој! Уметничка режија је рударски посао, а душа има тако фрагилних, нису сви од истог теста умешени и многи не преживе муку стваралачког напора. И на крају једна лоша критика, један негативни коментар или глупи неспоразум – слома човека. Немали број људи је тако страдао. Уметност је опасно и неизвесно поље живљења...

Који редитељи су Вам важни, односно са којима сīе сīекли важне увиде?

– Са Харисом Пашовићем и даље сарађујем, Кокан Младеновић ми је веома важан у мојој уметничкој каријери, Никита Миливојевић, волим његове режије овде и у иностранству... Са Егоном Савином сам радила управо оно позориште које сам највише волела. Знате, толико волим неке редитеље да не знам да ли ми је драже да прихватим улогу која ми је понуђена или да је одбијем и да будем гледалац будућег спектакла! Тако ми се десило да сам *Сан леиње ноћи* играла неко време, али сам се тада била нагло угојила и онако смело замишљеног Пука, какав је био на почетку, са том килажом нисам могла да играм и тражила сам да ме мењају... Улогу је преузела моја колегиница и тада сам из публике први пут видела у каквој сам то представи учествовала, какво је чудо Кокан направио, представу која те подиже, која те мења, љуља, заводи и насмеје и на крају гане до суза! Имати такву представу на репертоару прави је благослов и лековито позоришно штиво...

Међутим, волела сам и представу *Смрћ Ивана Иљича* коју је режирао Томи Јанежич својевремено у Српском народном позоришту: значајно и узбудљиво позориште, другачије, литерарно и активистичко, морално отрежњујуће, велики доживљај... Када се велики редитељ, са добрим ансамблом ухвати великог дела, то је добитна комбинација. И то је жеља сваког глумца да ради са добрим редитељима, драматурзима, са најбољим глумцима најбоље текстове! То је и формула како зауздати глумачке сујете, како одржати добре везе и добру атмосферу у колективу. Када, као управник, тако запослите своје глумце, нећете имати доконе, незадовољне уметнике који не знају шта ће од себе јер не раде свој посао, јер „не знају на шта мисао да баце”... Упслити сваког глумца задатак је најбољег уметничког руководиоца! Сви остали и другачији недостојни су свог положаја!

Шīа је оно ако ѿговоримо о сīиловима рада шīо сīе осећали својим, а шīа Вам је било сīрано?

– Једну представу о Вирцинији Вулф, коју је режирала Милена Павловић, моја колегиница, глумица БДП-а, осећала сам нарочито блиском. Прича о животу једне тако сериозне, а оспораване уметнице. Жена која је на велика врата увела женско писмо у књижевност, увела један алтернативни, другачији приступ прозном ткиву, проговоривши из саме

скривене, а живе свести својих јунакиња, неконвенционални живот и одабир пријатеља и начина живота у пуританској Енглеској, дубоко рањива али искрена по цену великих оспоравања и крајње трагична до краја, данас је Вирџинија Вулф икона једне храбре и до краја себи верне и истрајне списатељске судбине. Све што је носила у себи било је непатворено и оригинално, али се тешко рађало на папиру, а данас је ипак литерарно благо. Темељи рада на овој представи били су Канингамови *Саџи*, роман о Вирџинији и њеном далекосежном и мистичном утицају на потоње генерације жена... али је у представи читаво њено дело било у фокусу нашег истраживања.

Кажеће да сће у конџексџу сценоџрафије волели архиџекџонику на сцени.

– Да, сценографија је важан део целокупног сценског дешавања, она може суштински да пружи гледаоцу стилску и жанровску одредницу представе, да буде ударна слика, „глобална метафора“ и ликовни елеменат представе чији је естетски допринос често суштински и незаменљив! Волим када је сценографија прозрачна и разуђена, да не оптерећује глумца, али пружа много прилика за разиграност. То је једна врста богатог изукрштаног простора који пружа прилику за разиграни мизансцен, сценографију која ме подстиче да се пењем, силазим, истражујем разне просторе и кутове. Волела сам сценографију Милете Лесковца у *Мери за меру*, умео је да отвара те тајне просторе, да динамизује радњу, да изненађује гледаоца тајним претинцима... Ако и сценографија има елеменат игре и тајновитости и истраживачког и изненађујућег, неочекиваног нечег у себи – волела сам то! Сценограф је уметник за себе и он може на висок уметнички ниво да подигне једно сценско дешавање. Сећам се да је то чинио маестрално Миодраг Табачки и како је у *Сеобама*, у режији Виде Огњеновић, препокрио читав сценски играјући простор картама које су се „сливале“ у публику једним својим делом, асоцирајући огроман простор српских сеоба и огромно пространство које су ти наши несрећници, ти „Исаковићи“, Шевићи, Хорвати и Пишчевићи са ових простора, половином осамнаестог века морали да превале до Нове Србије и Славеносрбије, до данашњих простора Доњеца или Луганска...

Добили сће наџраду за насловну улоју у џредсџави Ђука коју је у зрењанинском џозоришџу „Тоша Јовановић“ режирала Ана Томовић. Ђуку, мајку Николе Тесле, џредсџавили сће као жену која у себи носи изузеџан елан виџал, а и џодсеџили да човек, односно жена, може биџи наднаравна.

– Да, може да ствара чуда, али треба чудо и потенцијал чуда препознати. Њена генијалност је била што је препознала генијалност свога сина уважавајући његову посебност... Препознала је тренутак када треба притиснути тај ситничави лички војнички дух који воли да ушпара, да стиче, али у неком тренутку ти се мораш отворити да би се путеви отворили за једно дете које је потпуно посебно. Да би и тој породици у перспективи на крају било добро или боље него до сада... Код Тесле и у писмима постоји тај моменат жеље да помогне својима. Он је и врло често у Америци био упућен на своје и кад је имао новца помагао је, а и сестрићи су долазили у Америку и помагали Теслу, да би се одржао у Америци, у тој суровој трци често му је била потребна помоћ и пружали су му је, између осталих, и његови лички рођаци!

Радећи на представи открила сам један изузетан уметнички тандем Вук Ршумовић – Ана Томовић: изузетни по свом тананом, крајње осетљивом начину рада, пажљиви према свима у ансамблу, тачно процењујући сензибилитет сваког глумца они мајсторски вешто воде ликове до њихове спектакуларне завршнице, Анина интелигенција и префињена способност да наштима гласове ликова у комаду да сваки остане свој и чујан у сваком тренутку сценског збивања, резултовали су сеизмографски прецизном представом,

музицирањем различитих гласова у неколико сценских планова усложњавајући збивање и односе међу актерима... Ана је за мене редитељско откриће по томе како је комад Милице Константиновић прочитала и поставила. Уживамо играјући га на сцени НП „Тоша Јовановић“ у Зрењанину и надамо се прилици да представу прикажемо диљем региона, јер је Ана знала да нас повеже, да будемо као један организам, као што породица и јесте или би требало да буде... Иначе, сматрам да су младе жене јако храбре, продуценткиње попут Јелене Стајковац (фестивал „Буцини дани“ прим. аут.), Јелене Матијашевић, оне смишљају своје фестивале, своје позориште, повезују људе, то је откриће за мене.

**Почеле смо разговор приком о пензији, али глумица пита је и након пензије, зашто ме за-
нима како видиш свој рад и како га видиш у будућности?**

– Волела бих више да читам, да прочитам све књиге које сам морала да прочитам, а нисам то до сада урадила... Док сам студирала књижевност на Филозофском факултету моји најсрећнији дани су били у Матици српској, у читаоници, у припреми за испите... Томе бих волела сада да се вратим... Можда ћу писати есеје о позоришту. Припрема се биографија о Милени Булатовић, великој глумици СНП-а, која је била скрајнута након

Интервју: Гордана Ђурђевић Димић,
првакиња Дrame Српског народног позоришта

Радосћ ире

Разговарала: Наташа Гвозденовић

Гордана Ђурђевић Димић, првакиња Дrame Српског народног позоришта, чије је ансамбла члан већ четрдесет година, сериозна је глумица раскошно шаленита. Њена игра је оранска, део је и ње саме и светиња који испирајује и мења. Непосредан њовод за овај разговор јесте награда коју је добила на фестивалу „Буцини дани“ – Гран при за улогу Ђуке у истоименој представи у режији Ане Томовић и продукцији Народне позоришта у Зрењанину. Али ова глумица је добитница и многих значајних награда и признања, међу којима ћемо именујемо Стеријине награде, Награду „Жанка Стокић“, Нушићеву награду за животно дело... Гледајући је на сцени право је задовољство, једнако као и разговарајући са њом. Пред вама је први пут ове вансеријске глумице, који ипак уири од пријемној на Академији уметности у Новом Саду, преко важних улога и сарадњи, преко пирамида Сунца и Месеца у Мексику, до зрелости у којој је ипак преба за испиравањем иродубљена... Гордана Ђурђевић Димић нас иодсећа на то колико је важна радосћ ирања и живљења.

Наташа Гвозденовић: Завршили сте Академију уметности у Новом Саду у класи професора Бранка Плише и као нова нада се након студија зајослили у Српском народном позоришту. Како из ове ирсекцијиве ивдајте на иочетак каријере?

Гордана Ђурђевић Димић: Да није оваквих разговора, никада се не бих систематски враћала у прошлост и подсећала се својих глумачких почетака... Данас на све то гледам са много нежности и доста

ироније, али и са захвалношћу што сам живела и радила у једном срећнијем времену, 70-их и 80-их година прошлог века, када смо са приличном безбрижношћу гледали у будућност. Већ сама та чињеница, данас, из садашње перспективе, делује смешно и призива ироничан, чак горак и мрачан коментар... Но, хвала Богу, ја сам на крају својих професионалних дана у СНП-у – у новембру ће бити четрдесет година мог рада у позоришту и требало би и званично да одем у пензију 6. јуна

Мијачеве *Голубњаче*. Заборавили су сви колико је то била велика глумица, колико је волела глуму и знала да јој се преда. Видела сам то радећи представу *Ручни рад* са њом и мојом дивном колегиницом Сашком Царић. Ева Балаж је била редитељка: много смо се мучиле али смо на крају направиле занимљиву представу. То је црна апсурдна комедија, како то само Французи умеју да заошијају, филозофи грубог хумора! Нови драматичари се играју најболнијим темама и све то постављају у комички, бизарни контекст... Милена је на крају одиграла ту биготну чистачицу тоалета, у ствари вештицу, радикалну феминисткињу која уме да осамостали и осоколи тупоглаве девојке у невољи у односу на њихове предоминантне мужеве, макар то значило и њихову декапитацију; жена којој треба један отворени рат полова за који се здушно и отворено брутално (до апсурда!) залаже... Милена је то тако вешто одиграла, тако лако... Али лакоћа је дошла тек на крају процеса! Било је право задовољство гледати је у тој улози! Била је пред пензијом као ја данас, али је толико у њој било истраживачког жара... У овом нашем глумачком послу, најлепшем од свих могућих послова, треба ићи за својим унутарњим осећајем, треба бити храбар и упоран, треба се отиснути у непознато, играти се и радovati до самога краја!

Нова мисао, децембар 2025.

2026. Sprema se tim povodom predstava – хвала управи! – „Арсеник и старе чипке“, коју би требало да режира Петар Јовановић, и која би могла бити достојанствен опроштај са Кућом у којој сам као глумица провела у континуитету пуних четрдесет година! Радујем се и молим Бога за здравље и мир у свету!

Н. Г.: На пријемном за Академију говорили сине Савини монолози из Чеховљевој „Ујка Ване“. Данас кажете да сине говорили преемојивно.

Г. Ђ. Д.: Чини ми се да сам га радила са једним огромним унутрашњим ангажманом, чврсто решена да положим пријемни на глуми и уђем на класу коју је те године примао чувени Бранко Плеша. Да није он био у питању, ја највероватније не бих уписивала Академију уметности... Међутим, Плеша је био појам глумачке величине, моћног интелекта и неусиљеног, природног господства и отмености, обожавани глумац генерације наших

родитеља – и бити његов ђак значило је бити поред најбољег и у друштву најбољих! Била сам пре тога члан драмске секције чувеног професора Димитрија Зекавице у гимназији „Јован Јовановић Змај“, он ме је припремао за тај пријемни испит; чланови наше секције били су својевремено и Јосиф Татић и Петар Краљ, Радослав Миленковић, касније Јасна Ђуричић... То је био расадник талената! Сећам се: била сам прилично усплахирана на пријемном испиту и монолози сам говорила преемотивно, не знајући како да контролишем свој набој. Плеша је рекао да сам „луда“ и да ће

у ужем избору морати да провери о чему се ради, да ли је то неки поремећај или таленат. [Смех.] Када ми је дао да говорим Хеленин монолози из Шекспировог „Сна летње ноћи“ – која се, по његовим напукицама: прејела пасуља и сад говори пуног стомака тај свој монолози – морала сам у моменту да се трансформишем и да говорим тако сва надута од тешке хране, предишући, штучајући и подригујући! Плеша, ако и није био презадовољан, није био ни сасвим разочаран, па је тражио да говорим још нешто комично(?!). Одабрала сам Ршумовићеву песму „Лепа Ката“ и изговорила је у неком импровизованом србијанском дијалекту; и то му се, ваљда, допало: видео је да умем да се „ачим“ и да нисам сасвим мрачни депресивац на граници нервног слома, па ме и примио, оцењујући да би могао да направи нешто од мене у наредне четири године...

Н. Г.: У једном од интервјуа говорилисте да је улога Маркизе у „Опасним везама“ које је режирао Ду-

Гордана Турђевић Димић
фото: Јован Његовић Дрндак

Горданине деценије

Глумац има *ш*у (не)срећу да увек *п*очиње од нуле. Требало би да је „*tabula rasa*“, да у *п*раћење новој лика, у нову ролу, крене од *п*очетка, очишћен од свих ранијих искушава, како би *ш*о *ш*то осмисли било *п*ошитоно оригинално. Али *ш*ешко је *п*обећи од самој себе, од *п*ошних решења и онога *ш*то је *ш*иштрај *п*лумчеве личности, *ш*емперамент и лични карактер. Гордана има свој резон – *ш*ешко је *п*обећи од свега *ш*ога, али *п*лумци су *п*онашљивије и имају своје „*п*ошће“ да учине све како *ш*о ново не би личило на *п*решходно. Она *ш*о *п*ошшиже из улоје у улоју.

Када научи *ш*екс и добро се *п*озна са радњом, ликовима и њиховим међусобним односима, *п*очиње да *п*ошледава *п*сихолошку и социјалну *п*руктуру лика, *п*ејово *п*онашање и однос *п*рема себи и дружим људима. Глумац мора добро да *п*озна и *п*рује улоје, да зна *ш*та о *п*ејовом лику *п*оворе *п*руи ликови у комаду... То је *п*ејрекидан, *п*иудиозан рад за који *п*ошово увек *п*одосијаје време да се лик *п*родуби, усаврши и заокружи до *п*ремијере.

По *п*равилу, када *п*рипрема неку сложенију улоју, Гордана није *п*особна ни за кућне *п*ошлове, ни *ш*и да *п*освети *п*ажњу члановима *п*ородице. Живош *п*лумца *ш*ада клизи самом *п*раницом између *п*аве и сна на *п*озорници. А *ш*та *п*осле *п*ошешно *п*одиране улоје? Гордана је *ш*иш *п*лумца који се на *п*зласку из *п*озоришта *п*онишшава и *п*осијаје обична, *п*еушадљива... Грађанин као и свако од нас.

А када се *п*рати на сцену, са само неколико речи и *п*окрећа *п*осијаје *п*ошитоно неко *п*руи. И *ш*ако *п*руи. *п*еширдесет *п*одина. *п*ешири *п*екаде. Овако их је Гордана доживела:

ДЕКАДА I

Дивне улоге и самоуправљачки хаос

Сваки глумац има својих десет година, говорио нам је професор др Петар Марјановић... Притом се не сећам да ли је поменуо да је то баш првих десет година... Било је интензивно, страствено и радосно, било је динамично и поучно... Човек може бити добар глумац, али тежак сарадник: више сам имала проблема као чланица сасвим специфичног, хетерогеног драмског ансамбла него што сам проблема имала око глумачких задатака... Радила сам са одличним редитељима, имала сам дивне улоге, радовала се наградама, похвалама, али ми је самоуправљачки хаос однео толико енергије да ми је данас жао што сам икада пожелела да се укључим у рад било ког самоуправљачког тела, било које комисије која покушава да регулише, да распетљава неки замршени међуљудски проблем... Било ми је теже са људима него са улогама... И то је та прва декада, мојих првих десет година у СНП-у... Турбулентно!

ДЕКАДА II

Самопоуздање расте, расте и сујета

Стекла сам статус и реноме, већ сам глумица на коју се рачуна готово у свакој подели, моје самопоуздање расте, али расте и сујета – тај неизбежни пратилац сваке конкуритивне делатности, глуме – нарочито! Забављала сам се испитујући како расте и како ме натенане мучи, јер време лети, долазе нове, млађе, боље и лепше глумице, чији је дар фасцинирајуће раскошан и не можете га плагирати нити га можете следити, јер је сасвим специфичан и сигурно ће обележити репертоар Дrame у деценијама које долазе... Морате се са тим суочити и завоleti своје такмаце! Љубав и истина ће вас увек обновити и помоћи вам да „поломите ђаволу рокове!“

ДЕКАДА III

Времешна, али још увек прилично добра и окретна

Килограми – мој највећи сценски (физички, здравствени и естетски) проблем! Некада витка, вижљаста, лепо грађена, окретна, брза, чак пребрза на сцени! – постала сам времешна, још увек прилично добра и окретна (с обзиром на килажу!) – дебела глумица! Права матрона! АЛИ – ја себе волим и такву! Љубав је непролазна категорија, нарочито љубав према себи... Чудно: кад волите себе – воле вас и други! Неке од својих најбољих улога одиграла сам са вишком килограма и ван своје матичне куће СНП-а... Изванредно искуство! Најбоље што је могло да ми се деси на почетку шесте деценије живота...

ДЕКАДА IV

Нема више журбе и очекивања, већ само сценска истина

„Ars longa, vita brevis!“ Круг се лагано затвара, крв се смирује и на све што је било и што још увек, хвала Богу, некако траје, гледам са симпатијом, смешећи се благо... На сцену излазим сад већ помало као њена знамен, нема више журбе и нема великих сценских очекивања, осим – сценске истине! – увек и заувек... Данас ме забавља нова и сасвим другачија, и од мене барем 30 или чак 40 година удаљена младост; уживам подједнако са њима и на сцени, као глумица, и у публици, као њихов најотворенији гледалац и највернији навијач... Данас су са мном редитељи нових генерација, већ афирмисани са својим већ утемељеним новим поетикама кроз чију критичку призму пропуштају и класична дела српске драмске и прозне литературе... И то ме радује, то ме уверава да наша деца препознају универзалне вредности у окриљу српске националне културе и спремни су да сценским језиком проговоре о тим вредностима, о свом доживљају савременог света и свога (нашег!) места у њему...

И тако: после свега, после свих 40 година проведених у глумачком ансамблу Дrame СНП-а, после толико година рада и труда, могу од срца рећи само једно – вредело је!

Библиографија

Критичари о представама и улогама Гордане Ђурђевић Димић

1

БАРТУЦ, Габриела

Egy utópia színe és fonákja / Bartuc Gabriella

U: Magyar Szó. - XLVII évf., 356 sz. (28. dec. 1990), str. 13.

2

БОЖОВИЋ, Слободан

Evropa u ormanu / Slobodan Božović

U: Stav. - Br. 12 (26. feb. 1988), str. 42.

3

БОШКОВИЋ, Драгана

Putovanje po sebi / D. Bošković

U: Danas. - God. X, br. 3351 (30. nov. 2006), str. 24.

4

БУРИЋ, Игор

Док не груну зурле / Игор Бурић

U: Дневник. - Год. LXIV, бр. 21230 (18. март 2006), стр. 18.

5

БУРИЋ, Игор

Злоћудна сновиђења / Игор Бурић

U: Дневник. - Год. LXIV, бр. 21430 (8. окт. 2006), стр. 13.

6

БУРИЋ, Игор

Систем спојених судова / Игор Бурић

U: Дневник. - Год. LXVI, бр. 22006 (20. мај 2008), стр. 13.

7

ВОЛК, Петар

Бела кафа / Петар Волк

U: Илустрована политика. - Бр. 1702 (18. јун 1991), стр. 24.

8

ВОЛК, Петар

Мрешћење шарана / Петар Волк

У: Илустрована политика. - Бр. 1998 (3. мај 1997), стр. 21.

9

ВОЛК, Петар

Опасне везе / Петар Волк

У: Илустрована политика. - Бр. 2029 (6. дец. 1997), стр. 15.

10

ГЛОВАЦКИ, Александра

Питања и одговори / Александра Гловацки

У: Вечерње новости. - Год. LVI (15. нов. 2008), стр. 31.

11

ГРАБОВАЦ, Симон

Живи, а мртви? / Симон Грабовац

У: Дневник. - Год. LVIII, бр. 19510 (3. јун 2001), стр. 10.

12

ГРАБОВАЦ, Симон

Predstava i ро / Simon Grabovac

У: Glas omladine. - Br. 459 (10. dec. 1986), str. 29.

13

ЂЕРИЋ, Зоран

100 godina nesreće / Zoran Đerić

У: Nezavisni. - Br. 119 (4. maj 1995), str. 33.

14

ЂЕРИЋ, Зоран

Сукоб душе и тела / Зоран Ђерић

У: Дневник. - Год. XLIV, бр. 13893 (4. јул 1985), стр. 15.

15

ЖИВАНОВИЋ, Милан

Постоље за споменик / Милан Живановић

У: Дневник. - Год. LVIII, бр. 19060 (23. феб. 2000), стр. 17.

16

ЖИВАНОВИЋ, Милан

Све (ни)је исто као некад / Милан Живановић

У: Дневник. - Год. LVII, бр. 18952 (1. нов. 1999), стр. 9.

17

ЈОВАНОВИЋ, Жељко

Donji profil Srbije / Željko Jovanović

У: Наша борба. - Год. LXXIV, бр. 460 (14. мај 1996), стр. 16.

18

ЈОВАНОВИЋ, Жељко

Laka tetka i težak komad / Željko Jovanović

У: Наша борба. - Год. III, бр. 986 (22. окт. 1997), стр. 15.

19

ЈОВАНОВИЋ, Жељко

Okupacija uma / Željko Jovanović

У: Blic. - Br. 1728 (27. nov. 2001), str. 13.

20

ЈОДАЛ, Рожа

Вилинска чаролија насиља / Рожа Јодал ; превео с мађарског Роберт Ковач.

У: Позориште. - Год. 71, бр. 1/5 (септ. 2003 – јан. 2004), стр. 13.

21

КОПИЦЛ, Владимир

Ведрина апсурда / Владимир Копицл

У: Дневник. - Год. XLV, бр. 14394 (23. нов. 1986), стр. 13.

22

КОПИЦЛ, Владимир

Добро испуњена сцена / Владимир Копицл

У: Дневник. - Год. XLVI, бр. 14831 (13. феб. 1988), стр. 15.

23

КОПИЦЛ, Владимир

Недосегнути фантом слободе / Владимир Копицл

У: Дневник. - Год. XLV, бр. 14711 (12. окт. 1987), стр. 6.

24

КОПИЦЛ, Владимир

Празнина смрти, пуноћа глуме / Владимир Копицл

У: Дневник. - Год. XLVII, бр. 15434 (17. окт. 1989), стр. 15.

25

КОПИЦЛ, Владимир

Сигурно за почетак / Владимир Копицл

У: Дневник. - Год. L, бр. 16013 (28. мај 1991), стр. 12.

26

КОРЕНИЋ, Бојан

Нови дух фарсе / Бојан Коренић

У: Ослобођење. - Год. XLV, бр. 14262 (4. март 1988), стр. 7.

27

КОРЕНИЋ, Бојан

Пораз слободе / Бојан Коренић

У: Ослобођење. - Год. XLV, бр. 14244 (15. феб. 1988), стр. 5.

28

КУЈУНЦИЋ, Миодраг

Поглед на крај столећа / Миодраг Кујунџић

У: Политика. - Год. ХСI, бр. 28905 (6. април 1994), стр. 20.

29

ЛАЗИЋ, Радослав

Farsa i po / Radoslav Lazić

У: Scena. - God. XXIII, knj. II, br. 4/5 (jul-okt. 1987), str. 57-59.

30

ЛЕМАЈИЋ, Јелена

Овације за „Вечеру“ / Јелена Лемајић

У: Вечерње новости. - Год. LV (9. окт. 2008), стр. 37.

31

ЛУКИЋ, Дарко

Заводљиве слике / Дарко Лукић

У: Ослобођење. - Год. XLV, бр. 14297 (8. април 1988), стр. 7.

32

МАТЕОВИЋ, Пуба

Запретена поетика / Пуба Матеовић

У: Политика експрес. - Бр. 8483 (17. окт. 1987), стр. 7.

33

МЕДЕНИЦА, Иван

Безопасне везе / Иван Меденица

У: Политика. - Год. ХСIV, бр. 29995 (25. април 1997), стр. 22.

34

МЕДЕНИЦА, Иван

Очеви, деца и унуци / Иван Меденица

У: Политика. - Год. ХСV, бр. 30364 (7. мај 1998), стр. 21.

35

МЕДЕНИЦА, Иван

Свет живих и свет мртвих / Иван Меденица

У: Политика. - Год. ХСVI, бр. 30901 (1. нов. 1999), стр. 22.

36

МЕДЕНИЦА, Иван

Šifre naše nemoći / Ivan Medenica

У: Vreme. - Br. 733 (8. april 1997), str. 43-45.

37

МЕДИЋ, Тања

Lekcije iz Zoologije naših naravi / Tanja Medić

У: Наша борба. - Год. LXXIV, бр. 673 (13. дец. 1996), стр. 16.

38

МЕДИЋ, Тања

Cirkus naš savremeni / Tanja Medić

У: Наша борба. - Год. LXXIV, бр. 699 (8. јан. 1997), стр. 16.

39

МИЛОСАВЉЕВИЋ, Александар

Amazonke iz familije Topalović / Aleksandar Milosavljević

У: Vreme. - God. VII, br. 287 (20. april 1996), str. 45.

40

МИЛОСАВЉЕВИЋ, Александар

Женски рукопис / Александар Милосављевић

У: Политика. - Год. ХСІ, бр. 29206 (9. феб. 1995), стр. 16.

41

МИЛОСАВЉЕВИЋ, Александар

Ново сценско читање / Александар Милосављевић

У: Позориште. - Год. LXIII, бр. 1/5 (септ.-дец. 1995), стр. 5.

42

МИЛОСАВЉЕВИЋ, Александар

Stvarnost u pozorištu / Aleksandar Milosavljević

У: Vreme. - God. VI, br. 263 (6. nov. 1995), str. 47.

43

НИКОЛИЋ, Даринка

Анатомија власти / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LVII, бр. 18644 (24. дец. 1998), стр. 15.

44

НИКОЛИЋ, Даринка

Без лажи и без милости / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LIX, бр. 19641 (11. окт. 2001), стр. 19.

45

НИКОЛИЋ, Даринка

Грађанин Трифковић / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LIII, бр. 16953 (5. април 1994), стр. 6.

46

НИКОЛИЋ, Даринка

Експлозија са задршком / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LV, бр. 17682 (18. април 1996), стр. 14.

47

НИКОЛИЋ, Даринка

Купатило моје мило / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LV, бр. 17906 (3. дец. 1996), стр. 12.

48

НИКОЛИЋ, Даринка

Остало је ћутање / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LXII, бр. 20744 (9. нов. 2004), стр. 16.

49

НИКОЛИЋ, Даринка

Пет лица траже писца / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LVIII, бр. 19481 (5. мај 2001), стр. 8.

50

НИКОЛИЋ, Даринка

Ризик с покрићем / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LVI, бр. 17988 (25. феб. 1997), стр. 15.

51

НИКОЛИЋ, Даринка

Све је само сећање / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LIV, бр. 17336 (4. мај 1995), стр. 12.

52

НИКОЛИЋ, Даринка

Чаробно, радосно, бајковито, тужно / Даринка Николић

У: Дневник. - Год. LXI, бр. 20421 (15. дец. 2003), стр. 14.

53

НОНИН, Гордана

Na ivici ludila i genijalnosti / G. Nonin

У: Danas. - God. XIII, br. 4512 (5. feb. 2010), str. 18.

54

ПАШИЋ, Феликс

Коло с историјом / Феликс Пашић

У: Вечерње новости. - Год. XXXIX (28. мај 1991), стр. 24.

55

ПЕЈОВИЋ, Душица

Моћ позоришне лудости / Душица Пејовић

У: Позориште. - Год. 71, бр. 1/5 (септ. 2003 – јан. 2004), стр. 11.

56

ПЕЈОВИЋ, Душица

Неопходан дах свежине / Пејовић Душица

У: Позориште. - Год. 74, 146. сезона (март 2007), стр. 45–46.

57

ПЕЈОВИЋ, Душица

Повратак личном / Душица Пејовић

У: Позориште. - Год. 72, бр. 1/3 (септ.–нов. 2004), стр. 15

58

ПЕРВИЋ, Мухарем

Живот који живимо / Мухарем Первић

У: Политика. - Год. ХСVIII, бр. 31640 (2. дец. 2001), стр. 15.

59

ПИСАРЕВ, Настасја

60. година Стеријиног позорја : женски лик. Лола, Електра и Иконија / Настасја Писарев

У: Дневник. - Год. LXXIII, бр. 24720 (12. дец. 2015), стр. 10.

60

РАДОЊИЋ, Мики

Непретенциозна комика / Мики Радоњић

У: Дневник. - Год. LXI, бр. 20128 (23. феб. 2003), стр. 15.

61

РАСНА нушићевска глумица

У: Дневник. - Год. LXV, бр. 21630 (3. мај 2007), стр. 13.

62

СОЛДАТОВИЋ, Воја

Борис „велики“ и „млади лавови“ / Воја Солдатовић

У: Новосадски недељник. - Бр. 13 (18. окт. 1997), str. 19.

63

СТОЈАНАЦ, Маја

Полифонија женског / Маја Стојанац

У: Позориште. - Год. LXXIX, бр. 3 (јул–септ. 2023), стр. 26–27.

64

ТАСИЋ, Ана

Коштана као панк икона / Ана Тасић

У: Политика. - Год. CXIII, бр. 36904 (7. авг. 2016), стр. 12.

65

УЗЕЛАЦ, А.

Ljubav i čistota i dalje su mogući / D. Bošković

У: Danas. - God. IV, br. 873 (21. feb. 2000), str. 16.

66

ФИЛЕП, Ћерђ

Достојан суперлатива / Ћерђ Филеп

У: Позориште. - Год. 69, бр. 1/7 (септ. 2001 – март 2002), стр. 24–25.

67

ХЛОЖАН, Борислав

Тејвје и његове ћерке / Борислав Хложан

У: Дневник. - Год. LXXIII, бр. 24520 (26. мај 2015), стр. 11.

68

ЧАМБЕР, Силвија

Gordana Đurđević-Dimić i Slavica Vučetić dobitnice nagrade «Predrag Tomanović» / S. Č.
[Silvija Čamber]

U: Građanski list. - God. 7, br. 2223 (16. jan. 2007), str. 11.

69

ШЕРБАН, Стеван

Мера за поетику / Стеван Шербан

U: Политика. - Год. ХСV, бр. 30597 (29. дец. 1998), стр. 22.

70

ШЕРБАН, Стеван

Тиховање два уметника / Стеван Шербан

U: Политика. - Год. ХСVII, бр. 31011 (25. феб. 2000), стр. 25.

ИНТЕРНЕТ ИЗВОРИ

71

Glumica Gordana Đurđević Dimić dobitnica nagrade "Olga Ivanović" u Aleksincu

https://rtv.rs/sr_lat/kultura/glumica-gordana-djurdjevic-dimic-dobitnica-nagrade-olga-ivanovic-u-aleksincu_1674591.html (pristupljeno 29. 11. 2025)

72

Gordana Đurđević Dimić, Dragomir Ljubinac i Muzej Vojvodine dobitnici Oktobarske nagrade Novog Sada

https://www.rtv.rs/sr_lat/vojvodina/novi-sad/gordana-djurdjevic-dimic-dragomir-ljubinac-i-muzej-vojvodine-dobitnici-oktobarske-nagrade-novog-sada_1383294.html (pristupljeno 29. 11. 2025)

73

Ноћу у позориште: Август у Округу Осејдž

<https://hocupozoriste.rs/predstave/avgust-u-okругu-osejdz-subotica> (pristupljeno 29. 11. 2025)

74

Šoovski britka komedija prepiske

<https://www.pecat.co.rs/2017/04/scena-rasa-plaovic-soovski-britka-komedija-prepiske/> (pristupljeno 29. 11. 2025)

Интервјуи и изјаве Гордане Ђурђевић Димић

75

Bili smo zvezde u usponu

U: Scena. - God. 41, br. 1 (2005), str. 147.

76

Глума глуме / Нина Попов
У: Дневник. - Год. LVI, бр. 18021 (30. март 1997), стр. 10.

77

Глумац оставља глуму кад нађе себе у себи: Стеријина награда за глуму, за улогу Лоле у представи «Куба Либре» / [разговор водила] Снежана Милетић. - Интервју.
У: Scena. - Год. 37, књ. 2, бр. 3/4 (мај-авг. 2001), стр. 30-34.

78

Глумачки портрет – Гордана Ђурђевић-Димић / [разговор водио] Милосав Мирковић.
- Интервју.
У: Позориште. - Год. 72, бр. 1/3 (септ. – нов. 2004), стр. 18-19.

79

Глумци имају вишак енергије и радости / [разговор водила] Наташа Пејчић. - Интервју.
У: Дневник. - Год. LXVII, бр. 22292 (5. март 2009), стр. 15

80

Гордана Ђурђевић Димић: интервју / [разговор водила] Душица Пејовић. - Интервју.
У: Vojvođanska Scena. - Год. 1, бр. 1 (дец. 2004), стр. 38-40.

81

Долази вријеме театра : сусрети на МЕС-у / А. Фејзагић
У: Ослобођење. - Год. XLV, бр. 14297 (8. април 1988), стр. 7.

82

Донети уверљиво психолошко стање а остати у комедиографском жанру / В. К. [Весна Крчмар]
У: Позориште. - Бр. 1-2 (окт.-нов. 1994), стр. 14.

83

Једна од најмаркантнијих и најособенијих глумачких појава : Гордана Ђурђевић-Димић / [разговор водила] Ксенија Катанић. - Интервју.
У: Позориште - Год. 65, бр. 4/8 (дец. 1997 – април 1998), стр. 39.

84

Како живети без мушкараца / С. Бабовић
У: Вечерње новости. - Год. LXVI (8. дец. 2018), стр. 16.

85

Муке с Маркизом / Снежана Милетић
У: Лудус. - Год. VI, бр. 46 (27. април 1997), стр. 7.

86

На чивилуку чекам своју прилику : Гордана Ђурђевић Димић о улози у представи «На Дрини Ћуприја»/ [интервју водила] Јованка Симић. - Додатак: Култура.
У: Вечерње новости. - Год. LXIII (30. јан. 2016), стр. 18

87

Неке душе су камен, неке кристал / [разговор водио] Игор Михаљевић. - Интервју.
У: Дневник. - Год. LXVIII, бр. 22631 (14. феб. 2010), стр. 3.

88

Није лако с једноставним ликовима / Наташа Пејчић
У: Дневник. - Год. LX, бр. 19834 (28. април 2002), стр. 11.

89

Олга говори / В. К. [Весна Крчмар]
У: Позориште. - Бр. 8–9 (мај–јун 1995), стр. 13.

90

Onespokojena mišlju da pruža vrhunsku laž: neformalno s Gordanom Đurđević-Dimić /
[razgovor vodila] Teodora Ž. Janković. - Intervju.
У: Грађански лист. - Год. 4, бр. 1233/1235 (1/3. мај 2004), стр. 49.

91

Опасна је досада / З. Т. Мирковић
У: Вечерње новости. - Год. LI (28. нов. 2004), стр. 18.

92

Потрага и домаштавање за сваку нову улогу / [разговор водила] Нина Попов. - Интервју.
У: Дневник. - Год. LXXIII, бр. 24417 (8. феб. 2015), стр. 13.

93

Stvaraoci govore
У: Bilten Sterijinog pozorja. - Br. 1 (26. мај – 3. јун 1991), стр. 7–8.

94

Црви с роговима / [разговор водио] Игор Бурић - Интервју.
У: Позориште. - Год. 74, 146. сезона (март 2007), стр. 14–17.

ИНТЕРНЕТ ИЗВОРИ**95**

Gordana Đurđević Dimić, dramska umetnica: Eksperiment po svaku cenu nije put Srpskog narodnog pozorišta
<https://www.mojnovisad.com/vesti/gordana-djurdjevic-dimic-dramska-umetnica-eksperiment-po-svaku-cenu-nije-put-srpskog-narodnog-pozorista-id26851.html>
(pristupljeno 29. 11. 2025)

96

Интервју: Гордана Ђурђевић Димић, Ђука, мајка која је све изнела на својим рукама, омаж је мојим Личанима
<https://www.dnevnik.rs/kultura/scena/intervju-gordana-djurdjevic-dimic-glumica-djuka-majka-koja-je-sve-iznela-na-svojim-rukama-omaz-je-mojim-licanima-2025-04-10>
(pristupljeno 29. 11. 2025)

97

Intervju dana: Gordana Đurđević Dimić: Naša deca u ovom užasnom vremenu mogu samo da sanjaju o stalnom pozorišnom angažmanu na početku glumačke karijere
<https://www.nshronika.rs/intervju-dana/gordana-durdevic-dimic-nasa-deca-u-ovom-uzasnom-vremenu-mogu-samo-da-sanjaju-o-stalnom-pozorisnom-angazmanu-na-pocetku-glumacke-karijere/> (pristupljeno 29. 11. 2025)

98

„Čast je igrati majku Nikole Tesle“: Gordana Đurđević Dimić o nagradi „Buca Mirković“ i zašto misli za sebe da nije lice filma
<https://www.kurir.rs/zabava/kultura/9705427/gordana-djurdevic-dimic-o-glumi-i-nagradu-buca-mirkovic> (pristupljeno 29. 11. 2025)

ВИДЕО ИНТЕРВЈУИ

99

Gordana Dimić Đurđević dobitnica Oktobarske nagrade
<https://www.youtube.com/watch?v=TZ1BgGmwZeM> (pristupljeno 29. 11. 2025)

100

Metamorfoze: Gordana Đurđević Dimić
<https://www.youtube.com/watch?v=AarCBFlcB5U> (pristupljeno 29. 11. 2025)

101

Opušteno – Gordana Đurđević Dimić
https://www.youtube.com/watch?v=jx4PPKA2T_A (pristupljeno 29. 11. 2025)

102

Sve što mi pripada, gost Gordana Đurđević Dimić
<https://www.youtube.com/watch?v=adnQOnDSX0k> (pristupljeno 29. 11. 2025)

103

VIP Vremeplov – Gordana Đurđević Dimić
<https://www.youtube.com/watch?v=bqVg1xJZtF8> (pristupljeno 29. 11. 2025)

Бојана Бјелица, Библиотека Мајнице српске Нови Сад

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

792.071.2.028:929 Đurđević-Dimić G.

ГОРДАНА Ђурђевић Димић : Вредело је / [приредила] Јованка Симић. - Нови Сад : Српско народно позориште, 2026 (Земун : Birograf comp). - 215 стр. : илустр. ; 27 cm

Тираж 300. - Стр. 8-9: Пут којим глумци ређе иду / Јованка Симић. - Библиографија.

ISBN 978-86-80951-61-4

а) Ђурђевић-Димић, Гордана (1961-)

COBISS.SR-ID 188813065

Гордана Бурђевић Димић

Вредело је

Од оних је хистриона који на путу глуме никад нису узмицали пред непознатим. Није горда Гордана себи дозвољавала онај, варљиво лакши, већ испробан приступ којем се зна исход.

Напротив, смело је бирала најмање истражен простор, најређе коришћена средства, сасвим неочекиван начин. Крчила је пут кроз, на око, непроходан терен, није признавала ограде, нити су је плашила апстрактна питања апсурдних ситуација, или замршени предели људских односа. Од почетка је испитивала и доказивала моћ креативне енергије, а порицала је и одбијала све пречице кроз разна спољна помагала.

Остала је монашки доследна принципима неограничености сценске игре. За њу глума није лака шарада, нити надобудна илустрација. Најмање је лако шверцовање папирнате осећајности, или пропагандне галаме.

Вида Оињеновић

